En Legende
om
Regn

Dette er min første roman. Den første fuldførte roman, i hvert fald; tre-fire ufærdiggjorte ligger forud for ”En Legende om Regn”. Jeg begyndte arbejdet på den i sommeren 2010, da jeg var 15 år, og skrev i et uregelmæssigt tempo indtil 2012, hvor jeg satte det sidste punktum. Som det ofte er tilfældet for første romaner, har den mange fejl og mangler – særligt skriveteknisk. Alligevel har jeg valgt at lægge den offentligt online i rå, ikke-rettet form, da den trods alt er mit første lange værk, samt fordi jeg stadig holder af historien og dens personer. Og så fordi det kan være rart at sammenligne den med mit senere skriveri og se at jeg trods alt har udviklet mig lidt.

Med det sagt ønsker jeg dig god læsning.

– Em

1

Der lød et brag.

Kort efter lyden steg en røgsøjle op nogle kilometer borte. Den tynde, grå stråle stod i skarp kontrast til den næsten hvide ørkenhimmel, vippede let fra side til side i vinden før den stabiliserede sig og langsomt begyndte at forsvinde. En fugleflok lettede derude og satte i flugt over den blege, udtørrede jord. I horisonten hang den største af de fire måner stadig halvt synligt og oplyst i morgensolen. En række mindre brag lød, som om en revne åd sig igennem den allerede sprukne jord før de døde hen lige så hurtigt som de var kommet.

I et kort øjeblik var hele verden indhyllet i en dramatisk stilhed.

Tianna, en menneskekvinde der bedst kunne beskrives som høj, mørk og på nuværende tidspunkt meget støvet, vendte sig igen mod elveren foran den store port til Tenati. Ud fra hver side af porten spredte en stenmur sig og tårnede op i en meterhøj, beskyttende cirkel omkring byen. Byvagten havde stadig blikket ude bag horisonten.

”Jeg har en anmodning fra byherren i Monethil,” forsøgte hun, men elveren drejede hovedet og kiggede mistroisk på den

lille lap stof med byens mærke på, ”Vi søger en magiker der skulle bo her, Relin Te, og—”

”Hvad var det for et brag?” afbrød Jerra.

Tianna skottede til kvinden bag sig. Jerras lave krop var drejet ud mod røgsøjlen så godt som hun kunne for rebet hun havde fået bundet om hænderne. Der var et strejf af vestlig accent til hendes udtale, lidt mere spids end hvad man normalt stødte på, hvilket fik elveren til at undersøge hende interesseret med øjnene.

”Sikkert et jordskælv. Lige meget,” svarede Tianna.

I sit stille sind ønskede Tianna at Jerra, for en gangs skyld, bare ville holde sin mund. Vagten var mistænksom nok i forvejen. Det sidste hun havde brug for var at blive spurgt ind til hvorfor hun havde en ung kvinde i lænker.

”Monethil?” Vagten studerede stofstykket indgående, ”Jeg troede Monethil allerede havde en magiker.”

”Sandt, men …” Tianna vidste ikke helt hvordan hun skulle afslutte den sætning. Byen *havde* jo en magiker, men byherren var af den opfattelse at hun var for vigtig til at undvære – eller rettere sagt, det *vand* hun leverede var for vigtigt. Det var efterhånden umuligt at skaffe vand uden en magiker til at udvinde det af undergrunden: Det nyttede ikke at sætte hende på andre opgaver.

Alligevel … hvad var chancen for at Tenati nemmere ville kunne importere andetstedsfra? Så vidt hun vidste, var der ikke

en anden magiker i miles omkreds – byen var næppe villige til at opgive deres.

Men en ordre var en ordre.

”Det er en speciel opgave. Vi har brug for en speciel person.”

Vagten virkede ikke overbevist, men fortsatte med at vende og dreje det lille stofstykke. Af og til flakkede hans blik ud mod røgen i horisonten, og for et øjeblik så det næsten ud som om at han ville være villig til at lade menneskerne slippe igennem, blot for at undgå besværet med at bekymre sig om flere ting på én gang.

Tianna lettede lidt på sin solhat og lod hånden glide igennem det kortklippede hår. Efter dages vandring gennem ørkenen var det ikke andet end en sort, fedtet masse af støv og skidt, og resten af hende så ikke meget bedre ud. Det luftige tøj havde ikke forhindret varmen i at gøre det gennemblødt og plettet af sved. Jerras kjole og hovedbeklædning havde vist engang været hvide, men var nu en ubestemmelig grå og slidt til uigenkendelighed. Mest af alt lignede de vagabonder. Ærligt talt kunne Tianna godt forstå hvis vagten tøvede med at lukke dem ind bag byens mure.

”Så i orden da,” elveren skar en usikker grimasse, rakte stofstykket tilbage til Tianna og gjorde tegn til at åbne porten, ”Gå ind. Men I har tre dage til at fuldføre jeres hverv og forlade byen.”

Taknemmeligt hankede Tianna op i oppakningen og skyndte sig forbi vagtposten i håb om at han ikke ville lægge alt for meget mærke til den bundne Jerra. Hun var klar over at de mindre byer var særligt mistroiske over for fremmede, og at have sådan en bagage på slæb gjorde det nok ikke ligefrem bedre.

I udkanten lignede Tenati de fleste andre småbyer: Beskidt, trang og indviklet. Hen over de snævre, trampede stier der forsøgte at gå for at være veje pilede høns og katte og andet småkravl forbi og forsvandt under teltdugene omkring dem. Af og til pilede de lige så hurtigt ud igen når teltets beboere ikke havde været videre begejstrede for gæsterne. Halvnøgne børn klatrede rundt på tagene for at få adgang en smule vind og kølighed, to begreber der var ganske ukendte i de trange gader mellem teltene. Luften var tyk af varme, snak fra elvere og en lugt der næsten fik Tianna til at længdes tilbage ud i ørkenen.

Men i modsætning til andre landsbyer lignede Tenati mere og mere en rigtig handelsstad jo længere man kom ind. Gradvist begyndte de at kunne få øje på huse der havde et rigtigt fundament af sten, med kun vægge og tage erstattet af teltdug. Markedspladsen var ikke blot en håndfuld boder og byherrens hus, men en rigtig, stor plads med butikstelte, templer, brosten—

Og en brønd.

Tianna stoppede i udkanten af pladsen for at sunde sig. Hun havde set nøjagtig én brønd før i sit liv, og den befandt sig i hovedstaden Monethil. Andre steder måtte man nøjes med et podie eller et telt med vandtønder hvor rationerne blev delt rundt, selv hvis man skulle være så heldig at have en magiker boende. Men dette … Mon der var vand i?

”Er du gået i stå?” Jerra puffede hende i ryggen og lød irriteret, ”Hvis du er færdig med at stå og beundre det lokale handelsliv, kan vi så finde et gæstgiveri? Jeg er ved at falde om af træthed.”

”Ikke endnu,” mumlede Tianna lidt fraværende og lod blikket glide rundt på markedspladsen, ”Vi skal finde den magiker.”

”Det mener du ikke. Nu? Vi har lige rejst i ti nætter uden hvil. En rejse som du, for i øvrigt, forsikrede mig om kun ville tage en uge, højest. Jeg trænger til at sove i en rigtig seng.”

”Det *ville* have taget en uge,” sagde Tianna roligt og gav et ryk i rebet så Jerra kun med nød og næppe formåede at holde sig oprejst, ”hvis du kunne finde ud af at rutte fødderne.”

”Det er ikke min skyld. De kunne i det mindste have givet os noget at ride på – de undte mig ikke engang et par nye sko,” vrissede hun.

”Der var ingen ledige. Selv hvis der var, har ingen ved sit fulde fem har tænkt sig at overlade et ridedyr til en kriminel.”

Tianna fortsatte med at spejde efter magikerens hus, men syndfloden af folk foran hende gjorde det umuligt at se længere frem end et par meter. Langsomt åndede hun ud i hvad der mindede om et suk, bed sig i læben og lod skuldrene falde sammen.

”Håh,” der lød et hånligt fnys fra Jerra. ”Nu er jeg bare en kriminel igen? For en uge siden var jeg en yderst vigtig person.”

”En vigtig kriminel, så.”

Uden at vente på svar bevægede Tianna sig ind i mylderet af handlende elvere på pladsen, og grundet rebet kunne Jerra ikke andet end at følge efter. Efter at have orienteret sig lidt satte hun kurs mod en bod med frugter.

Det tog nogle forsøg at få et svar ud af sælgeren, da Tianna spurgte om vej. Hun – eller, Tianna gættede på at det var en kvinde; det var aldrig helt til at regne ud med elvere – talte ikke et ord mennesketunge, og hendes elviske dialekt var særpræget nok til at det meste af meningen gik tabt, men alligevel lykkedes det til sidst at få nogle vink i den rigtige retning ud af hende.

Jerra studerede forbløffet udvalget af frugt i alle regnbuens farver, et fascineret grin på hendes læber.

”Hvordan kan en så lille by have så mange varer? De her kaktusæbler vokser slet ikke så langt nordpå.”

Tianna trak lidt på skuldrene, ”Tre lande grænser op til hinanden lige her i nærheden. Det skulle ikke undre mig hvis handelsruten til Monethil går igennem her.”

”Alligevel,” Jerra samlede – en anelse besværet – den dyblilla frugt op og tog sig tilsyneladende ikke af det skulende blik hun fik af elveren i boden, ”Jeg har ikke set sådan nogle her i årevis. Ikke siden jeg arbejdede længere mod syd, og …”

Tiannas ører lukkede helt automatisk af for talestrømmen, og hun nikkede tomt, gjorde mine til at gå.

”Skal vi ikke købe nogle? De smager fantastisk stegt.”

”Nej. Vi har ikke råd – Magikeren skal sikkert have en fyrstelig betaling.”

”Pff,” Jerra lagde frugten fra sig og lod sig føre med i den retning de var blevet anvist, ”Kan vi ikke bare tvinge ham? Eller droppe det helt? Jeg vil minde dig om at jeg sådan set aldrig er gået med til alt det her.”

”Hvorfor tror du at du er bundet?”

Jerra mumlede et eller andet uhørligt, og Tianna sukkede lydløst. Hvordan var hun overhovedet endt i denne situation? Opgaven var ikke hvad man typisk satte en budbringer til, og ærlig talt foretrak hun at bringe ting ud der *ikke* konstant snakkede øret af hende. Eller forsøgte at stikke af mens hun sov. Eller truede med at stikke hende ned, selvom det mest var i starten, indtil hun til sidst tog kniven fra tøsen af frygt for at hun skulle gøre alvor af det.

Nej. Denne opgave var ikke en hun nød. Og derfor var hun også opsat på at få den overstået så hun kunne komme hjem og være i fred.

Det var dog nemmere sagt end gjort. Enten havde elveren i boden virkelig ikke forstået et ord, eller også var Tianna bare så udmattet at hendes retningssans havde givet op. I hvert fald fandt hun sig selv midt på pladsen uden anelse om hvilken vej der var den rigtige, og uden nogen umiddelbar mulighed for at regne det ud.

Omkring dem herskede den typiske travlhed man fandt på en markedsplads tidligt på dagen. Sælgere lovede højlydt tilbud for at få salget i gang, børn legede tagfat ind i mellem de handlendes ben eller blev brokkende trukket rundt af insisterende forældre. I et rødmalet tempel var man ved at afslutte en gudstjeneste, og præster og menighed i spraglede klæder bevægede sig støjende igennem folkemængden. En hvirvel af farvestrålende klædte folk myldrede hjemmevant omkring dem og gjorde det til en komplet umulig opgave for de to fremmede at orientere sig.

Det var nu ikke så meget selve mylderet der voldte Tianna besvær. Hun havde tilbragt halvdelen af sit liv i en storby langt større og befolket end Tenati, og efterhånden havde hun fanget hvordan man bevægede sig i et mylder uden at blive mast. Nej, problemet var farverne. Elvere omkring hende bar kåber og kjoler i alt fra vinrød og koboltblå til okkergul og underligt

grønlige lilla nuancer hun end ikke vidste eksisterede. Stærkt malede husmure og dekorerede skilte syntes at pulsere og vibrere, gjorde det svært for Tianna at skelne objekter fra levende personer.

Med ét følte hun sig utroligt påfaldende i sine beskidte, sandfarvede klæder.

Men i samme nu fik hun øje på et stærkt skænk farve der ikke burde være der. I støvet ved hendes fod lå små klatter rød og lyste op i det hvidlige sollys. Blod.

Forvirret så hun op og spejdede rundt, men kunne ikke få øje på nogen små børn med skrabede knæ, og der var alligevel for meget blod til at kunne stamme fra noget så trivielt. Lidt væk stod et par elvere og skottede til blodpletterne, fordybet i en nervøs samtale, og efter en kort tøven begyndte kvinden at bevæge sig over mod dem.

”Tianna, se.” Hun nåede ikke mere end et par skridt før Jerra puffede til hende og pegede i retning af et afsides hus, ”Kan det være der?”

Tianna fulgte hendes blik og … jo, minsandten. Malet med rødt på dørkarmen var symbolerne for læge, lærer – og magiker. Hun smed tankerne om blod og mystik fra sig og hastede over mod huset, ivrig efter at få opgaven overstået.

Foran døren stoppede hun op for at børste det værste rejsestøv af sig, og efter at være blevet skulet til fulgte Jerra hendes eksempel. Om end en smule halvhjertet.

Tianna bankede let på døren.

Intet svar.

Hun kunne høre nogen bevæge sig derinde, men døren stod urokkelig på stedet og lignede ikke noget der havde tænkt sig at blive åbnet lige foreløbig. Hun forsøgte igen at banke, lidt mere bestemt denne gang.

Stadig intet svar.

”Han har nok travlt. Lad os prøve senere. I morgen, for eksempel.” Jerra lød næsten lettet, men Tianna ignorerede hende. Hun orkede end ikke tanken om at skulle vende rundt, gå igennem mylderet af elvere for at finde et sted at sove, komme igen næste dag … Hun bankede på endnu en gang, og døren fløj op med et ryk.

En mørkhåret elver kiggede ud på dem med en blanding af forvirring og irritation malet over det spidse ansigt.

”Relin Te?” forsøgte Tianna.

”Ja? Hvad er det?”

”Mit navn er Tianna Loran. Vi har en anmodning fra byherren af Monethil,” hun fandt det lille stofstykke frem af lommen, ”Vi har hårdt brug for Deres hjælp, ser De—”

”Beklager. Jeg har en patient.” Han gjorde mine til at lukke døren i igen, men Tianna protesterede;

”Tag et øjeblik og hør—”

”Jeg har ikke et øjeblik til mennesker fra Monethil.”

Slam. Lukket dør.

”Kan vi *nu* finde et gæstgiveri?” Jerra kiggede håbefuldt på Tianna og halede insisterende i rebet på en måde der mest af alt mindede om et æsel der havde sat sig i hovedet at ville i den anden retning end sin ejer.

”Jeg har ikke tænkt mig at give op,” kom det mumlende fra Tianna som havde løftet hånden for at atter slå på døren, men Jerra stillede sig i vejen før hun kunne komme til det.

”Hold nu op, dit fjols,” knurrede hun med et fast greb i Tiannas hånd, til trods for hendes protester, ”Tror du virkelig at han har tænkt sig at lukke dig ind?”

”Men—”

”Tianna. Du er dækket af støv, stinker værre end en kamel og oven i det hele er du et menneske i en by fyldt med spidsører. Kom nu. Vi finder et sted at sove og kommer tilbage i morgen.”

Tianna lod opgivende hånden sænkes, stod tavst stirrende på den lukkede dør i noget tid før hun igen åbnede munden.

”Måske har du ret …”

”Selvfølgelig har jeg ret.”

Et suk. Noget modvilligt lod Tianna sig trække med væk fra døren og ud igen i mylderet på markedspladsen. Måske var det for det bedste. Det gik op for hende hvor meget maven krampede af sult og øjnene var ved at falde i af træthed og irriterede af støvet.

Fint. Et gæstgiveri lød ikke som nogen dårlig idé lige nu.

+++

”Hvad mener du?”

Elveren rystede på hovedet og gentog; ”Ingen mønter. Kun varer.”

Fortvivlet og en anelse forvirret stirrede Tianna på den lille bunke grønne mønter i sin håndflade som elveren havde nægtet at tage imod. Sandt nok, hun havde hørt om steder hvor penge ikke gjaldt som valuta, men her … Tenati var en handelsby, for pokker. Men åbenbart kun for rigtige købmænd. Det ville også forklare vagternes tøven med at lukke dem ind: Kvinderne lignede ikke ligefrem grosserer.

”Hvad har du gang i?” Jerra sparkede knottent til en sten, tydeligvis lige så sulten og træt som Tianna, ”Jeg troede du talte elvisk.”

”Jeg *taler* elvisk, men …”

Men det var ikke dét der var galt. Det var rent faktisk lykkes hende at finde en bod med mad hvor indehaveren ikke snakkede i udelukkende i underlige, blandede dialekter, det lod bare ikke til at hjælpe stort.

Gæstgiveriet havde været … småt, mildest talt. Så småt at det ikke bestod af andet end ét stort rum med senge afskærmet af forhæng, men prisen var god og efter at have tilbragt mange nætter på den bare jord kunne de ikke brokke sig over sove-

forholdene. Problemet var blot at gæstgiveriet var så småt at det ikke var i stand til at byde på mad. Det måtte man åbenbart selv skaffe.

Og nu dette. Tenati var ikke ligefrem landets mest gæstfrie by.

”I orden, se her,” Tianna kiggede sig febrilsk omkring og forsøgte at fastholde kræmmerens opmærksomhed indtil hun fandt på en løsning. Med en hurtig bevægelse greb hun fat i det tørklæde Jerra havde bundet om sin hals og hev både det og kvinden tættere på, ”Hvad med dette? Blødt, holdbart kvalitetsstof, lidt beskidt, men det gør det ikke ringere.”

”Hvad, vent, hvad laver du, din idiot? Slip mig,” protesterede Jerra, men Tianna gjorde sit bedste for at ignorere hende.

Elveren lænede sig lidt frem og følte på tørklædet. ”Hvor er det fra?”

Ingen anelse. ”De Vestperiske saltsletter.”

”… Godt, jeg vil give jer to brød og en lille flaske saft for det. Men kun fordi jeg er i godt humør i dag. Hele byen er i godt humør efter der blev uddelt vandrationer i går.”

Taknemmeligt rakte Tianna ham tørklædet efter at have vristet det fri fra en meget irriteret Jerra og tog imod varerne. ”Godt humør? Det inkluderer ikke jeres magiker. Han lukkede døren lige i hovedet på os.”

Elveren trak lidt på skuldrene og skottede ud mod pladsen, ”Næh, det skal nu nok passe. Det kunne være fordi I er frem-

mede, men jeg tror Relin har andre problemer i dag. Jeg så hans søskendebarn blive redet ind ilde tilredt for nogle timer siden.”

”Åh. Tak. Det har ikke været nemt at finde nogen villige til at servicere os.”

”Ha, skulle ikke undre mig,” elveren slog en let latter op, ”Jeg er nu ligeglad med om jeres ører er runde eller spidse, så længe I betaler.”

Tianna gav et skævt smil, nikkede en sidste hilsen og trak Jerra med tilbage mod gæstgiveriet med favnen fuld af mad. En ganske tilfredsstillende handel. Eller, det var nok ikke alle der syntes det.

”Tænk at du solgte mit tørklæde.”

”Tys.”

2.

Magikerens hus var ikke som Jerra havde forestillet sig det.

Hun havde vel forventet … noget mystisk. Krystaller sat på hylder efter størrelse. Uidentificerbare væsker der kogte så det osede. Mørke hjørner, røgelse og halvt skjulte ting hængende i loftet indhyllet i et slør af levende mørke og dunkle dampe. Måske et eksotisk kæledyr der gik rundt på gulvet og spyede ild og bed gæster i anklerne.

Men huset lignede et ganske normalt hjem, med spisebord i forstuen og køkken bagerst i rummet, diverse pynteting placeret på strategiske steder og malerier på væggene, endda ganske kedelige og normale motiver som festende elvere og ukreative illustrationer af gamle, kendte myter om levende træer og slanger med ben. Det eneste der havde bare den mindste fornemmelse af mystik var en bunke blodige forbindinger på bordet som Relin hurtigt fik skubbet af vejen, men ikke engang det var vel specielt unormalt hos en læge.

”Nå, det var der blodet kom fra …”

”Hvad?” Jerra så undrende på Tianna, men kvinden rystede bare på hovedet og satte sig ved bordet da Relin, tydeligvis stadig irriteret, tilbød det.

Da de to mennesker var dukket op igen fra morgenstunden den følgende dag havde han ikke ligefrem virket begejstret, til trods for at de var udhvilede og gjort i stand, og at Jerras hår rent faktisk lignede hår, og ikke en uforklarlig klump af brun. For et øjeblik havde hun troet at Relin ville smække døren i igen, men Tianna havde været forberedt og nåede at få en sko i dørkarmen og et ord indført. Og efter lidt tøven havde magikeren lukket dem ind.

Men han var tydeligvis ikke glad for det.

Jerra satte sig og studerede elveren lidt. I det mindste så han mere magisk ud end sine omgivelser. Klædt fra top til tå i mørke, fyldige rober i mange lag, broderet her og der med indviklede og intrigante mønstre, sandsynligvis for at skjule den typiske sygelige spinkelhed der traditionelt var forbundet med magikere. Desuden var han gammel, tydeligvis. Ikke fordi man kunne se det på samme måde som man normalt ville kunne på mennesker: Hans hud var glat og fri for rynker, og ikke ét gråt strå var at se i det mørke hår. Men der var noget udslidt over ham. Øjnene lå dybt i deres huler, hans ansigt lod til at ligge i en konstant skygge uanset hvordan han vendte sig, der var noget over hans bevægelser der tydede på at bare det at trække vejret voldte ham besvær. Og så var der et eller andet som Jerra ikke kunne sætte fingeren på. Et eller andet ved ham der … lugtede dødt.

Hun var normalt ikke en person der blev rystet over ingenting. Alligevel fik magikeren det til at løbe koldt ned af ryggen på hende.

”Så I siger I har en måde at skaffe regnen tilbage på. En måde at ende en verdensomspændende, hundredårsvarende tørke på. Sig frem.”

At sige at Relin var mindre end overbevidst ville være en underdrivelse. Faktisk ville den mest nøjagtige beskrivelse være at han lige nu havde mere tiltro til de religiøse fanatikere der gik fra dør til dør om søndagen med en teske og forsøgte at overbevise én om at den var reinkarnationen af en eller anden mægtig guddom, end han havde til de to kvinder.

Tianna lod sig dog ikke slå ud af hans pessimistiske indstilling.

”For nogle uger siden arresterede myndighederne i Monethil en kvinde og fandt hende skyldig i flere forbrydelser. Hun skulle modtage en velsignelse før sin straf, da præsten pludselig faldt om.”

Relin hævede et øjenbryn. ”Faldt om?”

”Hun fik et syn. Talte længe i tunger før hun lod til at genvinde bevidstheden og erklærede at guderne var kommet til hende og sagt at denne fange skulle være vores frelser og bringe en afslutning på tørken. Fangen,” Tianna gjorde et nik i retning af Jerra, ”ser De her. Jerra Meriten.”

”Ikke fordi man tog sig tid til at bede om mit samarbejde …” knurrede Jerra, men blev ignoreret, hvilket hun dog efterhånden var vant til. Hun havde ikke haft et ord at indføre i denne sag lige fra begyndelsen, men det skulle nu ikke afholde hende fra at komme med forskellige indskydninger. Altså, protester. (Med mindre de bestemte sig for at give hende mundkurv på, selvfølgelig, hvilket så vidt hun kunne forstå havde været oppe til diskussion flere gange allerede. Som om rebet ikke var nok.)

”Så en tilfældig præst fik en åbenbaring og udpegede denne tøs som løsningen på det hele,” Relin virkede ikke imponeret, ”Og så? Man har hørt om profetier og forudsigelser før. Men den skulle måske være god nok denne gang? Tørken er blevet studeret i mange år, og vi ved ikke engang præcist hvad der fik den til at opstå. Hvad får jer til at tro at hende her er redningen?”

”Vi har ikke haft nogen anelse om hvad der forsagede tørken,” indrømmede Tianna, men fortsatte så; ”Før nu. Vores lærde i Monethil har gjort en opdagelse sammen med en magiker sydpå. Det lader til at der er en stor koncentration af magisk energi nær de Periske Bjerge.”

En tøven. Relin spurgte hvad det ville betyde, men noget i hans stemme tydede på at han allerede havde regnet det ud.

”Højst sandsynligt er der en konkret årsag til alt det her … regnens ophør, naturkatastroferne,” Tiannas stemme var for-

sigtig, grundig, som ville hun sikre sig at ingen detaljer gik tabt i spændingen, ”Hvilket vil sige at der også vil være en konkret måde at stoppe det på. Og vi har brug for Deres hjælp til at finde ud af hvad det er.”

Relin var stille i noget tid, men snart spillede et fascineret smil over hans læber og voksede sig bredere. Den slags smil der sad på en person der netop havde fundet en gammel skat under en hovedoprydning på loftet. Noget der lød som et hurtigt grin kom fra ham, og de grønne øjne der konstant flakkede rundt i rummet så ud til at skinne med begejstring, forventning, overraskelse. Passion. Han åbnede munden og så ud til at ville sige noget, men blev afbrudt af en person der var trådt ind i rummet fra etagen ovenpå.

”*Relin-kete?*” lød det fra den nyankomne – en blond elver med blodstriber på tøjet og et træt udtryk i ansigtet.

Jerras kendskab til elvisk var mildest talt begrænset, men hun kunne huske så meget som at ’*kete*’ betød ’mester’ – hvilket måtte hentyde til Relin, for magikeren svarede, og de to elvere udvekslede nogle ord på deres modersmål før den unge, efter et par dirigerende vink fra Relin, bevægede sig om i køkkenet bagerst i lokalet. Alt sammen uden at skænke gæsterne så meget som et blik. Men elverne var nu heller ikke kendt for deres høflighed.

”Dette er Takir, min … lærling,” forklarede magikeren afværgende, ”Når I siger ’hjælp’ hvad mener I så, helt præcist?”

Han lagde hovedet på skrå klar til at lytte, men før Tianna kunne nå at åbne munden afbrød Jerra;

”Lærling? I magi?”

Irriteret ændrede Relin stilling på stolen, ”Nej. Kampkunst. Takir skal være budbringer.”

”Ah,” Tiannas ansigt så ud til at lyse bare en anelse op, ”Måske kan jeg lære hende nogle fif. Ham. Nej, vent ...”

Noget af lyset fra før gik af Tiannas ansigt og blev erstattet af en kun lige synlig rødme i det hun forfjamsket forsøgte at regne elverens køn ud. Tydeligt moret gjorde Jerra et halvhjertet forsøg på at undertrykke et grin – ikke fordi hun selv var i stand til at udlede det – men magikeren så ikke ud til at tage del i morskaben. Utålmodigheden lyste ud af øjnene på ham som to grønne, spidse flammer.

En hurtig rømmen og en undskyldning fra Tianna og hun kastede sig ud i en langtrukken forklaring om korttegning, eksperimenter og rejser til Monethil der ærlig talt ikke interesserede Jerra det fjerneste: I stedet vendte hun blikket mod den blonde elver der var i færd med at tænde op i et komfur ved hjælp af en magisk frembragt flamme i finderspidsen. Elveren lod fraværende hånden glide fra det optændte komfur og videre over mod en lysestage, tændte forsigtigt stearinlysene med koncentreret præcision. Interesseret betragtede Jerra ilden og kunne ikke lade være med at smile i takt med at en idé tog

form i baghovedet. Hun lod blikket hvile på elveren i lidt tid, før de to andre lød til at være kommet frem til en konklusion:

”Meget vel; det er en aftale. Giv mig et par dages forberedelse, og jeg skal med glæde akkompagnere jer.”

”Fremragende, vi vil—”

”Vent.” Jerra afbrød.

”Hvad er der?”

”Jeg vil ikke have den gamle. Jeg vil have den dér ovre.” Hun nikkede i retning af den unge elver der målløst stirrede tilbage, mumlende noget i retning af ’mig?’.

”Hv …” Tianna og Relin lod overraskede blikket flakke fra hinanden til Jerra, den ene mere paf end den anden, ”Hvad?”

”I hørte mig. Jeg vil have Takin-eller-hvad-det-nu-var.”

”Det er jo absurd,” protesterede Relin, ”Takir er ikke engang magiker, det er ikke—”

”Ikke magiker? Hej, du dér! Tændte du ikke lige det lys med magi?”

Takir så tøvende ud, ”Jo, men—”

”Godt så: Magiker. Jeg vælger dig.”

”Jerra, hør nu!” Den ellers så rolige Tianna var tilsyneladende ved at miste besindigheden, til Jerras begejstring, ”Den her opgave er vigtig. Vi har brug for en med erfaring og—”

”Hende præsten sagde at det var mit valg der talte, ikke? Gæt engang: Jeg vælger Guldhår dér.”

”Men—”

”Jeg. Vælger. Guldhår.”

Nogle øjeblikkes stilhed fulgte. De tre andre stirrede hjælpeløst på Jerra der måtte kæmpe for at holde et bredt smil tilbage og bevare facaden af dyb seriøsitet. Endelig forsøgte en desperat Relin at overtale Tianna;

”Jeg er sikker på at vi kan komme frem til en fornuftig konklusion, hvis—”

”… Nej.”

Han havde ikke heldet med sig.

”Jerra er den udvalgte. Vi bliver nødt til at respektere hendes valg,” Tianna skævede til lærlingen, ”uanset hvor … uventede de måtte være.”

Rummet fyldtes langsomt med en storslået intension. Relin stod i ulmende tavshed og så ud til at være i fare for at eksplodere af frustration hvert øjeblik, med knyttede næver og sammenbidte tænder. En dyb rynke kunne anes i Tiannas pande mens hun skævede fra Jerra til Relin til Takir der stod og ikke så ud til ane hvor han – eller hun? – skulle gøre af sig selv.

Alt imens Jerra morede sig gevaldigt.

I de sidste tolv dage havde Tianna ikke hørt efter et ord af hvad hun sagde. Hver gang Jerra havde forslået at de slog lejr havde hun insisteret på at fortsætte, og så snart Jerra blev rastløs mente Tianna at de havde brug for at hvile ud. Men denne gang var hun tvunget til at lytte. Præsten havde selv sagt det,

Monethils byherre havde sagt det: Jerras intuition skulle følges.

Man kunne vel betragte det som en hævn.

”Godt så – hvad var det nu du hed?” Stilheden blev hurtigt for kedelig, og Jerra tog ordet, mere entusiastisk end hun havde været længe.

”Um, Takir,” kom det fra den blonde der så ud til at være på randen af panik.

”Vi kalder dig Guldhår. Guldhår, du kan godt gå op og pakke dine ting – vi tager af sted med det samme.”

Og elveren skiftede resolut til faktisk panik.

”Jamen … vent, jamen … *Lema ki* ... *Yemin* …” Takirs febrilske protester gled hurtigt over i uforståeligt elvisk, indtil Relin roligt, men irriteret, gik hen og lagde en hånd for munden af sin lærling.

”Shh. Stilleleg mens de voksne taler, ikke Takir?” Hans hårde blik gled fra Takir til Tianna og Jerra, men uden at søge øjenkontakt med nogen af dem. Alligevel virkede det ikke som om nogen havde lyst til at sige ham imod.

”Ingen tager af sted. Takir er ikke voksen – næsten, men ikke helt – og har ikke lov til at forlade Tenati uden tilladelse fra sine forældre eller jeg selv. Og jeg siger nej.” Han vendte blikket mod Takir igen, ”Du har andre obligationer her.”

Lærlingen mumlede et eller andet bag håndfladen, men afholdt sig fra at gøre yderligere indvendinger.

”Jeg forslår derimod,” Relin lod hånden falde, rankede ryggen en anelse og drejede sig mod de to kvinder igen, ”at I vælger at hyre en mere erfaren og kompetent magiker - som jeg selv.”

”Nul putte.”

Tianna kastede et opgivende blik på Jerra, men hun nægtede at give sig:

”Guldhår. Ikke dig, ikke nogen anden. Guld. Hår.”

En ubestemmelig grimasse gled hurtigt over Relins ansigt. Jerra kunne ikke helt afgøre hvad det var, men var ikke i tvivl om at det var en sydende vrede der boblede under huden på ham.

”Men … hvorfor, Jerra?” forsøgte Tianna, langsomt og overvejende, med en hånd placeret på tindingen, ”Hvorfor lige Gu— uh, Takir? Vi mangler en magiker, ikke en kriger.”

”Takir er en kompetent kæmper,” indskød magikeren, ”men næppe hvad I er ude efter.”

En tøven. Jerra studerede undersøgende Takir, lagde hovedet lidt på skrå og klemte øjnene sammen, som var den blonde elver et avanceret stykke matematik der skulle udregnes. Så trak hun på skuldrene.

”Eh. Hvem ved? Jeg har en god fornemmelse.”

”En god …”

”Vi kan sige det er gudernes vilje. Skæbnen. Sig hvad du vil, men jeg føler at Guldhår spiller en vigtig rolle i ... æh, det

her. Og du vil da ikke risikere at modsige den *udvalgte* og bringe den forkerte person hjem, vel?”

En tung, tyk stilhed.

”*Vel*, Tianna?”

”… Nej.”

Beslutningen var modvillig, det var tydeligt, og akkompagneret af en række lavmælte eder i Jerras retning. Men Tianna gav sig til sidst.

Den monotone lyd af Relins fod der trommede i gulvet fyldte i nogle sekunder rummet, før elveren gav en blanding mellem et fnys og et suk fra sig. Beslutsomt lagde han en hånd på Takirs skulder i et greb der fik den noget højere elver til at krympe sig i smerte.

”Jeg skal ikke blande mig i jer menneskers profetier og deslige,” begyndte han, ”Men jeg vil minde jer om at den unge er under *min* forpligtelse.”

Tianna fiskede stofstykket frem igen, ”På vegne af Monethils byherre er vi klar til at tilbyde Takir en betydelig sum penge—”

”Nej.”

”—Og hvis I nægter har vi bemyndigelse til at bruge magt.” Med en let bevægelse med hånden afslørede Tianna den røde cirkel med et kryds i på bagsiden af stoffet.

”Undskyld mig?”

Relin så ud til at være oprigtigt chokeret, og Tiannas stenkolde stoiskhed hjalp nok ikke på det. Roligt lod hun den ene hånd hvile på sværdet ved sin side.

”Som budbringer er jeg udlært soldat, og Jerra er … ikke helt ueffen med et våben. Jeg har tilfældigvis hendes kniv på mig. Vi ønsker helst at undgå vold—”

”’Vi’?” Jerra afbrød, allerede stort smilende, ”Ikke mig.”

”—Men hvis det bliver nødvendigt burde vi være i stand til at overmande jer.”

Relin slog en hånlig latter op. Han virkede mildest talt overrasket, men det var ikke til at sige om det var over situationen som en helhed, eller bare det faktum at Tianna følte sig overbevist om at hun var i stand til at betvinge ham. Nok det sidste, når man tog den knitrende, gule og grønne magiske energi der udledtes fra hans hænder i betragtning.

”I skal være velkomne.”

Stemningen i rummet var brandfarlig. Langsomt fandt Tianna den lange kniv frem af sit bælte, frigjorde Jerra fra rebet og rakte kvinden sit våben, før hun selv drog sit sværd. Alt sammen i rolige, stabile bevægelser, som ville hun bevise over for magikeren at hun bestemt havde styr over situationen, og at det ikke var tomme trusler han havde med at gøre.

”Sidste chance.”

Relin værdigede det ikke engang et svar, men det var signal nok for Jerra.

Med løftet våben sprang hun frem, vendte 180 grader i luften og fik kontakt med stenvæggen bag sig med ansigtet først.

Nogle sekunders fortumlet forvirring på gulvet senere lykkedes det hende at kaste et blik i den retning hun burde være endt. Den unge elver var trådt ind foran sin mester, grønlig energi knitrende fra sine hænder, og hvæste med lyn i øjnene og en stemme der kunne skære igennem diamant hvis den følte for det:

”*Hold jer væk* fra Relin.”

Jerra kom vaklende på benene igen, ansigtet plettet af næseblod og irritation og mere end klar til at slynge nogle fornærmelser i hovedet på Guldhår, men nåede det ikke før både hun og Tianna var endt på gulvet så hurtigt at man skulle tro at tyngdekraften var i et drilsk humør den dag og havde valgt at lade det gå ud over dem. Måske var det ikke meget forkert. Det skulle ikke undre hende hvis Relin havde en finger med i spillet når det kom til brudte naturlove.

Det lykkedes magikeren at berolige sin ophidsede lærling, og han trådte nu et par skridt nærmere kvinderne, grønne og gule gnister stadig dansende rundt om sine løftede fingerspidser.

”I har ti sekunder til at forlade min ejendom. Hvis I nægter har jeg bemyndigelse til at bruge magt: Vi vil helst undgå vold, men hvis det bliver nødvendigt burde vi være i stand til at overmande jer.”

”Vi—”

”Sidste chance.”

+++

Det er påfaldende hvor meget hedere middagssolen føles, hvor meget mere påtrængende folkemængden virker når man netop har fået tæv uden rent faktisk at blive rørt af sine overfaldsmænd.

Stofstykket Tianna havde brugt til at duppe sin opsvulmede læbe med var snart fuldkommen tilsølet af blod, men havde ikke stoppet den røde væske i at glide ned af hagen og plette tøjet til. Nu smed hun det opgivende på jorden og kastede et kort, bebrejdende blik på Jerra der ikke var i tvivl om at hun måtte se ti gange så slem ud. Tianna havde givet kampen op efter at være endt på gulvet to gange, mens Jerra … Hun satte en stolthed i at være udholdende, men måske skulle hun have forudset at et slag ene mand mod to magikere ikke ville ende godt. Det måtte hun skrive sig bag øret. Hun kunne endda gøre det med sit eget blod.

”Det gik jo fantastisk,” påpegede hun, ”Især vellykket var den del hvor de smed os ud uden nogen som helst modstand fra dig af. Jeg værdsatte virkelig din hjælp, tak.”

Tianna svarede ikke, men gav sig til at stirre fraværende ned i jorden, enten i dybe tanker eller i dyb frustration.

”Og var det *virkelig* nødvendigt at binde mig igen?”

”Kunne du være stille i bare ét sekund? Jeg forsøger at tænke.”

”Tænke? Hvad er der at tænke over? Det slog fejl, vi har tabt, spillet er slut, finale. Det her red-verden-fra-en-langsom-død kommer tydeligvis ikke til at ske, så du kan vel lige så godt slippe mig fri igen. Jeg er sikker på at du har en mand eller kone derhjemme der venter på dig, såeh … Hyggeligt at kende dig.”

”Slippe dig— Du er, naturligvis, klar over at det her er *din* skyld, ikke?!” Tianna snappede med hovedet med sådan en fart at det korte hår hvirvlede omkring hende og en bloddråbe ramte Jerra i ansigtet, ”Du skulle absolut sætte dig på tværs og vælge den anden. Hvad skulle det til for?”

”Undskyld mig—”

”Sætte mig på tværs? Undskyld, hvem er det lige der den udvalgte her? Var det for resten ikke meningen at du skulle beskytte mig, frem for at stå helt passivt og se til mens jeg bliver tævet sønder og sammen? Hvad med at—”

”Uhm …”

”Hør her, din lille—”

”HALLO!”

De to kvinder tav midt i hver deres sætning og svirrede hovederne mod personen der havde råbt. Den blonde elver stod med hænderne vridende i hinanden og trippede let på stedet

med en nervøs mine spillet over ansigtet. Efter at have sikret sig at han havde menneskernes opmærksomhed åbnede han munden, men Jerra bed ham af;

”Hvad vil *du*?”

”Jeg … Jeg ville ikke afbryde noget …”

”Du afbryder intet,” Tiannas stemme var mindst lige så hård som den havde været for få øjeblikke siden, men betydeligt roligere og så kold at den kunne være kommet ud som is, ”Hvad vil du?”

Elveren rømmede sig og kastede et forhastet blik over skulderen.

”Jeg vil med jer,” og da menneskerne ikke forstod en meter, ”Til Monethil. På jeres færd. Stoppe tørken.”

Et begejstret udtryk gled over Jerras ansigt, hvorimod Tianna så mere mistroisk ud end nogensinde.

”Såh? Det virkede ikke sådan lige før.”

”I angreb Relin!” Takir hævede hastigt stemmen, så ud som om han havde brændt sig og sank tilbage igen, ”I hørte jo hvad … Jeg ville ikke få lov. Relin mener det er for farligt. At jeg ikke kan håndtere det.”

Tianna bed sig i læben og så tøvende ud, hendes blik hvilende på elveren i et tvivlsomt udtryk. Jerra på den anden side, var langt mere optimistisk.

”Så dét mener han,” grinede hun, ”Hvad mener du?”

Et eller andet gjorde at Takir ikke kunne lade være med at løfte op i mundvigene, og for et øjeblik stod menneske og elver og smilede til hinanden med en tavs forståelse.

Der findes øjeblikke hvor ord overskrider deres normale begrænsninger og tillægges mere betydning end man umiddelbart er i stand til at opfatte, uanset om dem der siger dem er klar over hvad denne betydning er eller ej. Dette var et af de øjeblikke.

”Jeg mener det er forsøget værd.”

Jerra blottede tænderne i et smil, vendte sig triumferende mod Tianna og lagde hovedet på skrå; ”Jeg tror lige jeg har skaffet os en magiker. Hvem er nu på tværs?”

”Jeg tror ikke—”

”Giv mig en chance og lyt,” kom det fra Takir, ”Lad mig byde jer på noget frokost. I må være sultne.”

Til sidst nikkede Tianna modvilligt og lod sig føre med ind af de snævre gader. Jerra selv kunne mærke sit hjerte banke hektisk. For første gang havde hun haft en betydelig indflydelse på den her sag. Og hele situationen havde tydeligvis taget en drastisk drejning.

3

Der optrådte, i visse fortællinger, de mest magiske spisesteder. Store haller med række efter række af langborde fyldt med eksotiske og gavmilde retter, drikke fra nær og fjern, broderede gobeliner på væggene og forgyldte lysekroner i loftet der oplyste rummet i et gådefuldt skær. Det var i den slags spisesale hvor helte mættede sig efter deres bedrifter, kærlighedsløfter blev svoret over et glas vin og store mænd gjorde større forretninger. Det var den slags beværtninger der på billederne blev illustreret med så mange farver som overhovedet muligt.

Den Dobbelte Vinge var ikke et af de steder.

Den trange kro lå henslængt i mørke, da de sparsomme lamper var for fedtede til at afgive selv den mindste smule lys, og var man så heldig at finde et bord der stadig havde alle sine ben kunne man være sikker på at det var så beskidt at det ville være marginalt mere hygiejnisk at spise af gulvet. Kroejeren var ikke en person der holdt af at hyggesnakke mellem retterne, men det gjorde ikke så meget, for som regel åd man sin mad og skyndte sig ud igen for at undgå at blive indblandet i en af de hyppige, men tilsyneladende formålsløse, slåskampe.

Der var kun én grund til at Den Dobbelte Vinge fortsat havde kunder: Maden var enestående. Og for Takir – hvis forældre var hovedleverandører af brød til Vingen – til nedsat pris.

Elveren stoppede kort foran kroen, overvejede kort hvorvidt han skulle advare menneskerne før han rakte ud efter forhænget og kolliderede med en person der væltede ud efter at have fået erstattet det ene øje med en kniv.

Tianna og Jerra stirrede overrumplede efter den fremmede der stavrede klynkende ned af gaderne før de spørgende vendte blikket mod Takir.

”Hahaheh … Hrm,” Takir frembragte en nervøs latter og en grimasse der vist nok skulle være et smil og trak forhænget til side igen, ”Deres forlorne hare er helt, uh, fantastisk.”

Menneskerne udvekslede et blik og bevægede sig noget tøvende ind i Vingen, efterfulgt af en Takir der var i fuld gang med at bede tavst til diverse guddomme.

Slagsmålet var heldigvis stilnet af da de trådte ind, og de eneste tegn på opgør var nogle forslåede folk der var i færd med at tilbagevende et par borde til oprejst tilstand og en meget knotten elver i hjørnet der formodentlig så sådan ud fordi hun netop havde mistet en ganske udmærket kniv. Ellers var der en afslappet stemning i den snuskede kro, som var det voldsomme slagsmål en ganske triviel og normal hændelse. Hvilket det i det store og hele også var.

Takir løftede hånden til en hilsen på kroejeren, en vindblæst gamling der snerrede venligt som svar og tog det som signal til at hælde tre gange dagens ret op til de nyankomne.

De placerede sig ved et bord bagerst i lokalet og forsøgte at modstå trangen til at rejse sig igen med det samme da møblerne knirkede faretruende under deres vægt, og noget tydede på at det var ren viljestyrke der forhindrede stolene i at skvatte sammen som benløse fugle.

”Pænt sted,” sagde Jerra i en tone der i et kort øjeblik fik Takir til at tro at hun mente det seriøst.

”Jeg er, sådan, stamkunde,” forklarede Takir undskyldende og blev mødt af en akavet stilhed.

Han havde egentlig ikke tænkt over hvordan han skulle gribe det her an. Der havde ikke rigtig været tid – han og Relin havde brugt hvad der føltes som uendelige tider på at rydde op efter opgøret, og så vidt Takir vidste kunne menneskerne have været over alle bjerge for længst. Under sin spurten gennem de tætbefolkede gader havde hans eneste tanke været bønner til at de ikke allerede havde forladt byen. Det var ikke faldet ham ind hvad han skulle sige hvis de ikke var.

Så det kom som en stor lettelse da Tianna bestemte sig for at tage ordet:

”Din mester sagde at du ikke må forlade byen uden tilladelse. Hvis du tager med os, kan vi så stole på at vi ikke får en flok vrede elvere i hælene?”

Hun tav, skævede tvivlsomt til maden der netop nu blev sat på bordet, hvilket ikke kunne bebrejdes hende – nok smagte retterne på vingen udmærket, men kønne var de ikke. Med sin let gullige farve og uidentificerbare klumper var denne … kort sagt var dette et af de punkter hvorpå kroens begrænsede belysning kom til gode. Alligevel gik Takir straks i gang med sin portion, mest af alt for at udskyde sit svar.

”Mrmf … Ingen vil lede efter mig,” sagde han, munden fyldt med mad og blikket alle andre steder end på Tianna, ”Ikke nogen vi får problemer med, i hvert fald.”

”Dine forældre?”

”Jeg snakker med dem.”

Den sorthårede kvinde lænede sig tilbage i stolen, forsigtigt for ikke at presse den ustabile konstruktion og undersøgte elveren med mistroiske øjne. Der var et eller andet over hendes blik der kunne bore igennem sten og fik Takir til at lægge ørerne tilbage af ren ubekvemhed.

”Lad os nu bare tage ham med,” Jerra sank hvad der vist nok var en klump kød og bøjede sig utålmodigt ind mod Tianna, ”Vi er kilometervis væk før nogen opdager noget. Og selv hvis de gør, burde vi kunne klare et par elvere. De er tynde som kviste, du kunne knække en mellem to fingre.”

Et eller andet ved den udtale fik maden til at sidde fast i Takirs hals og elveren kastede sig ud i et voldsomt hosteanfald, men Tianna værgede Jerra af med en hurtig håndbevægelse;

”Ikke hvis hun er vigtig nok til at de kommer løbende med sværd og magi – hvilket minder mig om, Takir, er du sikker på at du er magiker? Jerra siger at hun så dig udføre magi, men din mester virkede ikke overbevist.”

Uh-åh. Akavet.

Takir lod den ene hånd glide op til halsen og falmede omkring snoren til en halskæde skjult under tøjet, tyggede unødvendigt længe på et stykke sejt hestekød og lod de frie fingre tromme på bordet i en uregelmæssig rytme indtil Tianna rakte ud, tog fat og stoppede dem. Insisterende tvang hun elveren til at se på sig.

”… Teknisk set, nej. Jeg er ikke magiker,” Takir lod langsomt hånden falde til ro på bordet, samlede fingrene eftertænksomt da Tianna endelig gav slip, ”Men jeg *kan* udføre magi.”

De to mennesker sad afventende i lidt tid foran deres halvfulde tallerkener indtil det gik op for dem at Takir ikke havde tænkt sig at fortsætte frivilligt. Jerra pegede anklagende på ham med sin gaffel, besværet holdt i begge hænder.

”Det giver ikke mening. Forklar.”

En tøven. Takir udstødte et suk og kastede et par blikke rundt i den dunkle krostue. Næsten tom, med undtagelse af et par søvnige elvere i den anden ende af rummet og kroejeren i fuld gang med at slå et eller andet skadedyr ihjel på væggen. Det gik vidst lige.

”Fint. Se, um, ved I hvordan magikere er i stand til at lave magi? Hvor de får deres kræfter fra?”

Kvinderne kiggede tomt ud i luften. Åbenbart ikke. Men det havde han heller ikke regnet med.

”Kort sagt skal de opsøge en bestemt enhed: en kilde til magi, og indgå en pagt om at binde sig åndeligt til den. Det er lidt mere kompliceret, men det er essensen af det. Og, ser I, jeg har ikke bundet mig til noget: Jeg har altid kunnet gøre det her.”

For at demonstrere knipsede han hurtigt med fingrene, og små lyn og glitrende lys eksploderede lydløst i en miniaturestorm af blå energi over bordet.

Jerra lagde hovedet lidt på skrå, tydeligvis meget koncentreret om at prøve at finde mening i det hele.

”Jamen … hvordan det?”

Elveren trak på skuldrene. Og så var der ikke så meget mere at sige til den sag.

Jerra gumlede overvejende på et stykke kød og gengældte så bevægelsen før hun tabte sin gaffel på gulvet, dykkede ned under bordet bandende indædt over sine bundne hænder og dukkede op igen med et skævt smil.

”Fint med mig. Uanset hvad må det betyde at vi tager dig med.”

”Jeg ved ikke—”

Tianna nåede ikke engang at afslutte sin protest før Jerra opgivende lod sin pande ramme bordoverfladen.

”Hvad er der *nu* galt?” knurrede hun arrigt dernedefra, og selvom hendes ansigt var skjult af det fyldige hår kunne Takir gætte sig frem til at det besad et udtryk af dyb frustration.

Tianna greb hende irriteret i håret og hev hende op til øjenhøjde.

”Jeg ved ikke om vi kan stole på hende.”

”Av for— Hvem, Guldhår? Efter min mening virker han temmelig troværdig.”

”For knap en time siden var hun med til at tæve os halvt fordærvede—”

”—nærmere tæve *mig* halvt fordærvet—”

”—Hvad får dig til at tro at Relin ikke har sendt hende herhen for at sørge for at de fremmede mennesker ikke generer ham igen?”

Der lød et host fra Takir. ”I er godt klar over at jeg kan høre jer, ikke?”

Næsten overraskede vendte de hovederne mod elveren. Tianna løsnede forlegent sit greb og lagde armene over kors i hvad der måtte være et forsøg på at se autoritær og truende ud. Det lykkedes.

”Beklager. Men du bliver nødt til at bevise at du er til at stole på.”

Takir tav. Det kunne han ikke. Tianna havde trods alt en pointe; hvordan skulle man kunne stole på en der på det nærmeste havde smidt en på porten som en anden tigger? Men han

kunne ikke have sat sig op mod Relin for næsen af ham. Desuden virkede tanken om at forlade Tenati ikke så indbydende – dengang. Det var dog gået op for Takir at det her i den grad var en chance for livet. Hvor tit fik man lov til at redde verden? Hvor tit fik man lov til at være en helt?

Han strammede beslutsomt grebet om sin gaffel.

”Hvad hvis jeg ordner det hele? Jeg skaffer proviant, dyr at ride på … jeg har endda nogle ting og sager der kan blive nyttige på rejsen.”

Tianna så skeptisk ud.

”Tag dig ikke af hende,” Jerra smilede forsikrende og rankede sig lidt, ”Hun er så stivnakket at hun dårligt kan dreje hovedet, men jeg siger god for dig. Det er alligevel min beslutning i sidste ende.”

Kvindens smil blev en anelse bredere ved den sidste sætning, og endnu mere da Tianna skulede knottent til hende, men hurtigt gled over i en opgivende grimasse.

”Så er det afgjort!” Den brunhårede stak triumferende det sidste stykke kød på sin tallerken i munden, og tilføjede nysgerrigt, om end lidt uklart, ”For resten, hvad for nogle ’ting og sager’ snakker vi om, helt præcis?”

4

Takirs hjem lå i den anden ende af byen, bag en uudførlig labyrint af stenmure og farvestrålende telte. Jerra bemærkede at ruten derhen gik i en stor bue uden om markedspladsen, formodentlig for at undgå at støde ind i Relin, men hun beklagede sig ikke over omvejen. Elveren ledte dem muntert igennem trange gyder, under fint mosaikudsmykkede porte og bizarre små butikker med krystaller, malede billeder og forskellige ting man fik det sjovt af at ryge. Hun var måske ikke den mest intellektuelle person af alle: Men lokalkultur havde hun øje for.

Ærligt talt nød hun at være i elverbyer. Spidsørerne havde en anden sans for udsmykning end mennesker, langt mere interesseret i billeder og farver til det punkt hvor man kunne kalde det en besættelse. Deres byer og hjem var fyldt til randen af alt kønt at se på, fra store, spraglede stofstykker med motiver af flyvende væsener og levende planter, til små flade sten med nøje malede mønstre der snoede sig om hinanden. Det var nemt at se når man var i nærheden af elvisk bebyggelse, for i hver en klippeblok og vindblæst træ ville der være skåret abstrakte figurer og firtakkede stjerner.

Tenati var ingen undtagelse. Her og der var hele vægge dækket med malerier af fugle, drager og underligt røgagtige væsener som hun ikke kunne tyde hvad skulle forestille. Forhæng i stærke farver hang ned fra tilsyneladende fuldkomment ulogiske steder. Og foran Takirs hustelt var placeret hvad hun kun kunne udlede var en statue af en sjakal med flere ører end hun kunne tælle.

Takir ledte dem omkring selve huset og om i en trang baggård, flydende med skrammel i alle former og størrelser. Elveren navigerede hjemmevant igennem rodet i et kompliceret mønster og dykkede ned i en rusten kærre med ét hjul. Tianna kiggede sig tvivlsomt omkring, mens Jerra satte sig ned på hug og undersøgte hvad der lignede en fugl af små stykker metal der lå på jorden.

”Hvad er alt det her?” spurgte hun og smilede begejstret da hendes pillen fik fuglen til at baske skramlende med de blanke vinger. Hun stak den beslutsomt i sin bæltetaske.

”Lidt af hvert,” kom det fra Takir der stadig havde snuden nede i rodet i kærren, ”Ting jeg har fundet, ting jeg har fået. Ting jeg har bygget … ah, her er de.”

Han luntede tilbage til menneskerne med en stak objekter i favnen og holdte stolt et af dem op til udstilling. Det lignede et par briller, hvis brillerne spontant var begyndt at føle sig nøgne og havde taget mere tøj på: Glassene var indrammet i tykt læder med udskårne mønstre og en strop til baghovedet. Da

Takir tog dem på for at demonstrere fyldte apparaturet det meste af elverens ansigt.

”De er til at have på under en ørkenstorm,” forklarede han og prikkede på brilleglasset, ”Beskytter øjnene for sand og støv.”

Ivrigt tog han brillerne af igen og rakte dem til Jerra der studerede dem indgående. Mønstrene på remmene lignede fugle … eller vind, måske. Hun gjorde et forsøg på at tage dem på, men måtte opgive. Efterhånden var hun ved at være træt af det fordømte reb.

”Og den her!” Takir lød som et overspændt barn idet han holdt den næste ting op med et bredt smil.

Kvinderne stirrede lidt på den i tavshed, indtil Tianna rømmede sig.

”Det er en snor med en sten i.”

”En aflang sten,” tilføjede Jerra.

”Ikke bare en sten. Se her.”

En stor procentdel af tingene i elverens hænder faldt til jorden med en skramlen da han løftede snoren op og med den frie hånd gjorde et par fagter der sendte rødlig energi ind i den sorte sten med sådan en kraft at Tianna trak hovedet tilbage i et voldsomt ryk.

Stenen vippede uroligt fra side til side med en knitren før den faldt til ro med den rødmalede spids pegende direkte ind i Jerras ansigt.

Hun lagde hovedet på skrå og løftede et øjenbryn.

”Se hvad?”

Takir svarede ikke, men gav stenen et puf så den snurrede rundt i et par sekunder, sænkede farten og lagde sig til rette i præcis den samme position som før.

”Den bliver ved med at pege i den retning, mod nord,” smilede Takir, ”Man kan finde vej uden at gå efter stjernerne.”

Han lod sten og snor dumpe ned i Jerras udstrakte hænder, og pigen klemte undersøgende øjnene sammen.

”Hvad for? Man rejser jo om natten alligevel.”

Takir tøvede lidt. ”… Detaljer.”

Jerra gav et grin fra sig og kiggede rundt i gården. Den lod til at være fælles for tre telte, men så vidt hun kunne se var det kun Takirs ting der blev opbevaret her. Forståeligt nok. Hun kunne forestille sig at alt der blev stillet derud var i fare for at blive bygget om til noget andet. Overvejende skævede hun til elveren der var i færd med at undersøge noget der lignede en lille krystal.

”Hej, tror du vi kan reparere kærren?” forslog hun og trippede hen til den ødelagte vogn, ufrivilligt efterfulgt af Tianna der stadig havde godt fat i rebet, ”Det ville være bedre end at gå helt til Monethil.”

”Sikkert,” Takir puffede undersøgende til det slidte køretøj, ”Hvis I giver en hånd.”

Tiden gik hurtigt. Solen bevægede sig stædigt fra sin bagende hede position midt på himlen til en mere afslappet stilling tæt på horisonten, mens skyggerne førte deres eget liv omkring i Tenatis gader. En fugl flaskede forbi og landede dovent på kanten af den nu lidt mindre ubrugelige vogn og betragtede nysgerrigt de tre arbejdende.

”Så hvordan er livet i Monethil?” spurgte Takir midt i et forsøg på at fastgøre et nyt hjul til kærren. Tianna så op fra sin plads bag vognen.

”Ganske—”

”Hamrende kedeligt.” erklærede Jerra fra sin liggende stilling oven på kærren før Tianna kunne nå at indføre et ord, ”Gråt og sløvt.”

”Det har muligvis noget at gøre med du kun har set byen inde fra et fængsel,” sagde Tianna, ”Jeg kan forsikre dig om, Takir, at Monethil er ganske spændende for folk der kan finde ud af at overholde dens love.”

Takir skottede skævt smilende til Jerra, ”Uanset hvad kan det kun være bedre end i Tenati. Selv købmænd bliver kedelige i længden, og det er ikke ligefrem fordi der kommer mange helte og eventyrer forbi her.”

”Guldhår,” Jerra gav elveren et opgivende blik, ”Vi snakker om en by der har love mod at *synge* for højt. Tro mig, Monethil er ikke rig på eventyr.”

”Det er ikke så meget en lov som en retningslinje …” indskød Tianna, men blev ignoreret.

Takir trak, stadig smilende, på skuldrene og fortsatte sit arbejde, men Jerra rystede kort på hovedet.

Monethil var overvurderet. De fleste byer kørte i disse dage stort set deres eget løb, og titlen ’hovedstad’ havde ingen praktisk betydning mere, men der var alligevel noget fornemt over ordet. En vis forventning om et knudepunkt for handel, kunst, kultur, lærdom. En forventning som Monethil overhovedet ikke levede op til, efter Jerras mening. Det var lige før hun foretrak Tenati.

Og så måske ikke. I forhold til så mange andre steder var byen stadig ikke andet end en søvnig flække midt ude i ingenmandsland. Hun tog sig selv i ikke at kunne lade være med at smile.

”Bare vent, Guldhår”

Takir gav hende et uforstående blik og fik sat hjulet i med et klik.

+++

Tianna skar sig igennem aftenmængden som en slange gennem tørt græs og lige så hurtigt som en falk i flugt.

Jerra, derimod, kom knap så elegant igennem det. Hvert andet sekund ramlede hun ind i en forbipasserende elver, trådte

nogen over tæerne, og hun havde gjort den opdagelse at hun var præcis den rigtige højde til at få det meste af Tenatis befolknings skuldre direkte i ansigtet.

”Tianna! For helvede—av—slap af!” protesterne druknede nær i hendes egne eder af smerte, ”Sæt farten ned, hvad fanden har du så travlt med?”

Intet svar.

”Tianna!”

”Jeg vil gerne tilbage til gæstgiveriet så hurtigt som muligt,” konstaterede den sorthårede køligt uden at vende sig om.

Når man tog i betragtning at Tianna kun havde opholdt sig i Tenati i to dage, var hun overraskende god til at navigere rundt i byen. Hurtigt og præcist slog hun sving ned af gyder og sideveje, altid med en aura af at hun vidste præcis hvor hun var og hvor hun skulle hen, ned til den mindste detalje. Måske hørte det med til at være budbringer. Det kunne være at professionen var noget Jerra skulle prøve, så.

”Det haster vel ikke,” knurrede hun og forsøgte at ignorere den brændende smerte hvor nogen var kommet til at sparke hende over skinnebenet, ”Det kunne være morsomt at undersøge det lokale byliv. Men jeg kan da selv gå på opdagelse, hvis bare du løsner rebet … av.”

Hun rystede irriteret på hovedet og ømmede sig over det slag hun havde fået over næsen af at gå direkte ind i Tiannas

nu stillestående ryg. Den højere kvinde kastede et blik over skulderen og skulede til sin følgesvend.

”Du har slet ikke forstået alvoren af det her, har du?” spurgte hun, med en rolighed der var overraskende nok til at få Jerra til at lytte efter, ”Vi har praktisk talt tænkt os at bortføre en mindreårig. Vi gør klogt i at vække så lidt opsigt som muligt.”

Uden at vente på svar fortsatte hun med at gå, så brat at Jerra nær snublede over sine egne ben for at følge med.

”Slap af,” vrissede hun, ”Jeg er sluppet af sted med værre forbrydelser end det. Hvad er det værste der kunne ske?”

En sønderdøvende rumlen af sten mod sten brusede ind over byen og rev jorden væk under fødderne på dem.

En eller anden tog fat i verden, rystede den som et legetøj og satte den ned igen på hovedet, himlen var ned og resterne af den sprukne jord svævede over dem, bare for at prøve noget nyt. Et eller andet hårdt ramte Jerra i baghovedet og hun fandt sig selv liggende under noget tungt og med en smag af metal i munden, mens rystelserne langsomt fortog sig og omgivelserne vendte tilbage til deres oprindelige, dog nu lidt omarrangerede, udseende.

Hun mærkede vægten fra sin ryg fjerne sig da Tianna rejste sig op og vaklende genfandt balancen.

”Jordskælv?” stønnede Jerra lavt, mere som en konstatering end et spørgsmål: Når den slags begivenheder fandt hyppigt sted med jævne mellemrum blev man efterhånden i stand til at

genkende dem. Irriteret forsøgte hun, uden held, på at blinke sin pludselige hovedpine væk og fik med lidt hjælp kæmpet sig på benene igen.

Tianna vippede ubestemmeligt med hovedet.

”Formodentlig. Men et lille et.”

Knurrende forsøgte Jerra at børste noget af den gevaldige mængde støv af der nu var spredt ud over hendes kjole, men opgav hurtigt da hænderne viste sig at være dobbelt så beskidte. Hun havde ikke noget imod snavs og skidt, så længe det blev nede på jorden. Hvilket det uheldigvis ikke gjorde særlig tit: Støv og den slags lod til at have vane for at opføre sig temmelig uforudsigeligt så snart hun kom i nærheden.

Hun kastede et blik på Tianna, ventende på at kvinden skulle genoptage sin flugtgang tilbage mod gæstgiveriet, men hun stod blot og betragtede en elverfamilie i færd med at genrejse deres telt før hun uden et ord bandt Jerra til en statue og gik over for at hjælpe.

”Ih, tak.” Jerra sparkede knottent ud efter en sten der vippede kortvarigt før den stædigt blev liggende da det gik op for den at den var uden for rækkevidde.

Hun drejede blikket mod statuen bag sig og konkluderede at elverne havde en eller anden forkærlighed for dyr med overskydende legemsdele og formodentlig havde banket deres statuer sammen af de dele de nu tilfældigvis havde på lager. Den rødlige figur strakte en snoet slangehals højt op mod himlen,

som for at holde hovedet fri fra det indviklede puslespil af ben og poter dens underkrop bestod af, og i hvad der lignede en udstrakt almindelig hånd lå en lille bunke blanke ædelsten og glimtede i den lave sol. Et blåligt lys gav genskær i overfladen.

Idet hun så op mod statuens hoved fangede hun et lynhurtigt glimt af noget blåt og nærmest udflydende, halvt opslugt af luften omkring det, der snoede sig om stenhalsen før det forsvandt med sådan en diskretion at man skulle tro det aldrig havde været der. Tilbage var der kun en pressende fornemmelse i luften.

”Lad os gå,” Tianna kom tilbage, løsnede rebet og gjorde mine til at fortsætte ned af den stadig kaotiske gade.

Stadig med blikket fæstnet på statuen satte Jerra hælene i og forsøgte at fange Tiannas opmærksomhed, ”Så du det?”

”Hvilket?”

”Det … Den,” Hun forsøgte forvirret at finde en passende beskrivelse, men ordene satte sig fast et sted og nægtede at tage form, og hun opgav, ”Ikke noget.”

Tianna skævede kortvarigt tilbage mod den anden.

”Udmærket. Kom så, vi skal være ude herfra før midnat. Vi bør få noget søvn mens vi kan.”

5

Luften i kammeret var tung og kvælende som en kølig slange. Den slags luft der forsøgte at kravle ned i ens hals og presse ilten direkte ud af lungerne med ren råstyrke.

I et forsøg på at gøre sig så ubemærket som muligt trykkede Takir sig op af væggen bagerst i rummet og overbeviste næsten sig selv om at det var muligt at gå i ét med omgivelserne hvis han var stille nok, men var alligevel pinligt bevidst om sin egen tilstedeværelse. Sygekammeret var det værste han vidste, det lille aflukke bagerst i Relins hus gemt af vejen bag forhæng og tørrede urter fik selv brændende hede sletter og Den Dobbelte Vinges udhus til at gå hjem og lægge sig og tage en fridag. Det var i de små rum som disse, som regel placeret bagerst i huset, hvor de syge og tilskadekomne blev gennet hen for ikke at smitte eller forstyrre de andre familiemedlemmer, men var også det mest ensomme sted man kunne forestille sig. Som regel sov hele familier i samme seng om natten, og den tryghed efterlod et stort hul for én der var så uheldig at blive syg. Kammeret var skyld i en betydelig del af mange elveres barndomstraumer, og det var ikke nogen underdrivelse at Takir helst ville være alle andre steder end lige præcis her.

Men det var det sidste han manglede før han kunne tage af sted.

Han hankede op i tasken der af uforklarlige grunde var tungere end han syntes den burde og trådte nærmere den smalle seng. Skikkelsen deri virkede ubehageligt lille og skrøbelig.

”Yemin,” hviskede han, holdt vejret, lagde en hånd på den andens febervarme skulder og satte sig på kanten af sengen, ”Yemin, er du vågen?”

Den spinkle elver drejede sig svagt rundt og betragtede Takir gennem matte øjne der ikke lod til at være i stand til at fokusere. At Yemin betragtede Takir var måske for meget at sige. Nærmere et punkt bag ham, langt borte.

”… takir … er det morgen …?”

Lettet over at Yemin var i stand til at tale lod Takir sin hånd glide kærligt over den syges svedige pande og videre op i det lysebrune hår.

”Ikke endnu. Har du det bedre?”

Et besværet ryst på hovedet.

”Lad mig se din arm …”

Der gik et lyn igennem Yemin ved Takirs berøring, og elveren gjorde et desperat forsøg på at slippe væk, tilsyneladende ikke helt klar over sin egen tilstand. Takir trak hånden til sig som havde han brændt sig og sad tøvende i et øjeblik, skævende nervøst til døren, før han prøvede igen. Yemin faldt hurtigt ned, løbet tør for energi, og forsigtigt, uendeligt forsigtigt fjer-

nede Takir bandagerne fra hvor den venstre arm var blevet revet af ved albuen og undersøgte såret med tilbageholdt åndedræt.

”gør ondt,” klynkede Yemin.

Takir aede kærligt, men fraværende den syge over håret mens han stirrede ekstra grundigt på resterne af armen for at sikre sig han ikke havde set forkert. Perler af hvidgult puds plettede det mørkerøde kød.

”Det ser fint ud, Yemmie,” løj han, ”Ingen betændelse. Du skal nok blive rask snart.”

Yemin forsøgte at komme med et optimistisk smil. Uden held.

Om muligt endnu mere forsigtigt end før gav Takir sig til at lægge en ren forbinding på og gned distræt de blodplettede hænder af i sin skjorte før han førte dem op igennem håret og udstødte et suk. En del af ham havde lyst til at lægge sig ned i sengen ved siden af den anden og blive der indtil solen stod op. En anden, betydeligt større del af ham havde lyst til at komme ud derfra så hurtigt som muligt.

Han valgte en midtervej.

”Yemin, jeg …” begyndte han, gik i stå og fortsatte igen, ”Undskyld. Bare … undskyld, for det første—”

Fornemmelsen af Yemins hånd mod sin arm, klamt kold og brændende hed på samme tid kom af en eller anden grund bag på ham. Han tav øjeblikkeligt og nøjedes med at betragte den

syge der forsøgte at samle energi nok til at tale igen, med den mindste stemme i verden.

”… det er ikke din skyld …”

To smil, det ene noget mere svagt end det andet. Takir åbnede munden for at sige noget, vidste ikke helt hvad og lukkede den igen. Kammeret virkede med ét mindre frygtindgydende. Luften mindre pressende, og mere beroligende. Mere trygt. Et sted man kunne ligge sig og sove væk fra verden uden om, et sted hvor tiden kunne gå i stå og intet kunne nå en. Takir bøjede sig ned og kyssede Yemin varsomt.

”Pas på dig selv, ikke? Indtil jeg kommer tilbage,” hviskede han stadig med hovedet tæt nede hos den anden hvor luften var svær at trække og fyldt med varme fra deres samlede åndedræt.

”… mrm …”

”Takir.”

Elverens krop frøs. Takir forblev stiv i den samme stilling mens han intenst lyttede til Relins fodtrin hen over gulvet, langsomme men bestemte som nattekulde.

Åh guder. Hvor meget havde han hørt?

”Yemin er syg og har brug for at hvile sig nu, Takir,” Relin stoppede op ved sengekanten, og selvom Takir stadig ikke drejede hovedet kunne han mærke den ældre elvers grønne, hvileløse blik bore sig ind i nakken på ham med sylespidse hugtænder fyldt med søvnmiddel.

”Ja.”

”Kom.”

”Ja.”

Takir løftede langsomt hovedet og lod sine fødder lande på gulvet igen. Yemin var allerede gledet tilbage ind i en dødlignende søvn.

Så snart de var ude af hørevidde vendte Relin hovedet mod sin lærling.

”Du burde ikke være her så sent.”

Takir måtte sig gøre sig umage for at holde trit med magikerens hurtige gang gennem korridoren, vanedannet strygende forhæng til side her og der. Det bløde stof sneg sig som fjer gennem mellemrummene på hans fingre og emmede af hjemmevane og genkendelse. Med blikket fæstnet på sine fødder falmede han med den frie hånds fingerspidser om sin halskæde. Han trængte til nye sko. Men det var der ikke tid til nu.

”Nej. Men jeg var nervøs for Yemin,” mumlede han i et bravt, men fuldkommen mislykket forsøg på at lyde bestemt.

Relin kom med en foruroligende lyd og drejede hovedet fremad igen.

”Forståeligt. Du står til ansvar for hele denne redelighed, trods alt.”

Takirs hjerte sprang et slag over og fødderne besluttede stridigt at de ikke var i stand til at gå længere.

”J…” Han rømmede sig, ”Jeg ville bare—”

”Du ville bare vise dig, ville du,” Relin var ikke stoppet op, men fortsatte i et langsommere tempo ned af gangen, ”Du ville imponere din elsker med lidt dekorativt magi. Pyt med hvad gamle Relin sagde om at du stadig ikke havde nok kontrol over dine evner til at udøve dem uden opsyn. Er du tilfreds nu?”

”M-men—”

”Yemin er måske godhjertet nok til at ville skåne dig, Takir. Men det her *er* din skyld. Din alene.”

Takir forsøgte at tvinge sine fødder til at gå, men de nægtede hårdnakket. Huden på dem kløede og musklerne sitrede irriterede, men selve benene skreg deres uvillighed hele vejen op igennem rygraden. Hans hjerne var ellers kommet op med et utal af steder de kunne løbe hen. Forbi Relin, igennem huset og ned af gaderne. Tilbage til sygekammeret til Yemin og undskylde indtil der ikke var mere luft tilbage i lungerne. Eller måske blot tage et par skridt til siden, om ikke andet så bare for at gøre *noget*. Et eller andet. Men de stod fast. Elveren begyndte at blive desperat.

Relin udstødte et opgivende suk. Og stoppede.

Med lukkede øjne lyttede Takir til hvordan magikeren gik tilbage ned af gangen, lagde armene om ham og trak sin lærling ind i en omfavnelse. En vis betryggende rolighed bedøvede hans sanser da Relin let kyssede ham på kinden.

Til trods for at Takir var en hovedhøjde højere end sin mester følte han sig nu irriterende lille. Relin havde typisk den effekt.

De stod der i lidt tid før han blidt skubbede den unge fra sig, drejede rundt og gik videre. Et vink med hånden, og Takir løftede prøvende den ene fod og fulgte efter.

”Relin-kete?”

”Hm? Ja?” magikeren lød som om han var blevet revet ud af sine egne tanker, og bevægede stadig den ene hånd i komplicerede, hemmelige mønstre foran sig mens han lyttede.

”Der er gået betændelse i såret.”

”Hm,” han lod hånden falde formålsløst ned langs siden og gav et vir med hovedet, ”Jaså. Ikke underligt. Vi har ikke haft nok vand til at rense det ordentligt.”

Ordet klyngede sig til tungen og sparkede og skreg og nægtede at give slip mens det gjorde sig tungt og besværligt, men Takir tvang sig selv:

”… Dør Yemin?”

Relin strøg eftertænksomt et forhæng til side med større elegance end de andre, studerede det kortvarigt og begav sig ned af trapperne til forstuen. Da Takir stoppede tøvende op på toppen vinkede magikeren ham utålmodigt ned, gjorde henkastet en håndbevægelse i retning af døren.

”Hils dine forældre fra mig.”

Med et knirk svang døren op og holdt sig åben af sig selv for Takir da han var nået ned, og elveren trådte modvilligt ud i nattekulden.

”Så snart jeg ser dem.”

”Kom godt hjem.”

Døren lagde sig roligt til rette i karmen igen, Takir trippede lidt på stedet og lod hånden glide over en mur, følende på hver en genkendelig revne og ujævnhed i sten og ler.

Tenatis sovende åndedræt var tungt og roligt, kun nu og da afbrudt af et par gennemrejsende handlende der ønskede en tidlig start ud af byen, eller en kat der følte at den ejede natten.

Elveren så op. Markedspladsen var det eneste sted i byen hvor man havde fuldt udsyn til himlen. Tilrejsende påstod som regel at månerne havde en helt bestemt måde at stå på natte-himlen i Tenati, og at fra visse vinkler lignede de et dyr i løb, de hvidlige og rødlige genskær jagende hinanden over deres golde overflader. Takir havde boet her hele sit liv, men det var aldrig lykkes ham at få øje på dyret. I hans øjne lignede de bare måner.

Han drejede rundt og begyndte sin gang ned af de tomme gader.

Men han gik ikke hjem.

6

Klar?” spurgte hun.

Elveren nikkede, ”Klar.”

Det var en perfekt nat at rejse i. På himlen stod månerne klart og uspærret, en kølig vind boltrede sig hen over jorden og trak støvet med sig i lange slør mens flokke af trækfugle fulgte de tre rejsende som løsrevne skygger.

Det var betydeligt lettere at komme ud af Tenati end det var at komme ind. Byvagten virkede lettet, næsten taknemmelig over at se dem forlade byen, og han viste sig villig til at vende et blindt øje til den mystiske person i en højrød kappe som var blevet tilføjet gruppen.

Tianna gjorde et hurtigt nik til den uniformerede elver, besteg dromedaren og satte i gang ud over ørkensletterne, skarpt forfulgt af Jerra og Takir med sine hjemmelavede briller om halsen og et spyd spændt over ryggen i den æseltrukne kærre.

Tenati forsvandt gradvist bag dem, og lige netop nu havde Tianna kun én ting i tankerne: At komme hjem. Hun havde fuldført sin opgave med større eller mindre grad af succes, og ansvaret for hvad der skulle ske nu hvilede på Monethils by-

herre. Og Takir, formodentligt. Personligt skulle hun i hvert fald ikke nyde mere af den her sag.

”Monethil er fire nætters ridt herfra,” informerede hun de andre, ”Jeg fører os derhen og giver byherren besked om at vi har fundet en magiker, og så … tager vi den derfra.”

Elveren nøjedes med at nikke som svar, og selv Jerra forholdte sig tavs og lå halvsovende med Takirs taske som en ubekvem pude, bundet på hænder og fødder i kærren. Noget tydede på at det ville blive en stille tur.

Tianna strakte sig tilfredst.

+++

Morgensolen havde fået sneget sig et godt stykke op på himlen før varmen fik dem til at beslutte at gøre holdt. Tianna betragtede elveren nogle meter derfra, bøjet i bøn over et lille, rødmalet bedehus med firtakkede stjerner udskåret i metallet. Et par stenøjne stirrede sløvt på hende fra den lille ulvestatue i huset.

Takir traskede tilbage til deres opstillede halvtag og lod sig dumpe ned ved siden af menneskerne, ansigtet præget af et søvnigt udtryk.

Et snork fra Jerra fik dem begge til at dreje hovedet i retning af den lille kvinde.

”Er det virkelig nødvendigt med alle de reb?”

Takirs tone var noget mere høflig, men spørgsmålet kunne Tianna desværre nikke genkendende til.

”Ja,” svarede hun, og da Takirs spørgende øjne lod til at opfordre en uddybning, et suk, og, ”Jerra er en uregerlig fredsforstyrrer af en kriminel. Havde jeg ikke haft hende i lænker var hun stukket af for længst. Eller det der er værre.”

”Åh. Hun virker ellers god nok,” Takir var ubevidst slået over i elvisk, og Tianna måtte spidse ører for at få alle ordene med, men i det mindste var accenten en hun kendte, ”Lidt grov måske, men …”

”Tro mig,” Tianna lagde armene bag nakken og lå stirrende op i det slidte stofhalvtag før hun lod øjnene slappe af, ”Jerra Meriten er et forfærdeligt menneske. Hun er ikke til at stole på.”

Hun kastede et kortvarigt blik på Takir der selv havde lænet sig tilbage med en mut mine og lukkede øjne, og en stikkende fornemmelse gjorde hende klar over at det var elveren sådan set heller ikke. Hun havde i hvert fald trodset sin mester mistænkeligt hurtigt. Desuden irriterede det Tianna ikke at være i stand til at udlede hendes køn.

Hun bed sig let i læben. En kriminel byld på samfundet der bedst kunne betegnes som fuldkommen blottet for empati og ansvarsfølelse på den ene side, og en spidsøre hvor der var usikkerhed om selv den mindste detalje på den anden. Sandsynligheden for at få den mindste smule søvn var tæt på nul.

Med et suk satte hun sig op igen.

Stilheden herude var synderdøvende. Som et levende væsen. Lod hun øjnene slappe af og fokusere på ingenting kunne hun nærmest se den tage form i vinden og galopere hen over sletterne med voldsom styrke, opløse og danne sig igen her og der. Her ude, langt borte fra byer og larm var stilhed noget man kunne tage og føle på. Eller måske var hun bare ved at få et hedeslag.

I lang tid betragtede hun fugleflokkene sværme over dem mod den hvidlige himmel og skyggerne ændre form og bevæge sig langsomt fra vest mod øst.

Knhrk.

Halvtaget knirkede voldsomt idet noget stort og tungt landede på en af stolperne og voldsomt baskede med vingerne. Tianna bevægede sig tøvende ud for bedre udsyn og stod snart ansigt til ansigt med hvad der lignede en falk. I ørnestørrelse.

Hun havde et vist kendskab til rovfugle. Når man var vokset op i en lille landsby hvor kød ikke var noget man købte på en handelsplads opdagede man hurtigt nytten ved at kunne opdrætte jagtfalke, og lige fra barnsben var Tianna blevet sat ind i fuglens natur. Den inkluderede ikke at lande midt ude i ingenting foran vidt fremmede mennesker når der ikke var det mindste i vejen.

Ikke desto mindre lod falken til at være i den skønneste orden, virrede blot nysgerrigt med hovedet og vendte siden til

for bedre at kunne betragte menneskekvinden med et grågrønt øje, undersøgende og på sin vis … spottende.

”Smut. Væk med sig.”

Tianna gjorde et halvhjertet forsøg på at skræmme fuglen væk, men opnåede ikke andet end at fremprovokere et skrig fra den, et skrig der lød ubehageligt meget som en latter. Der lød et par flap, falken spredte sine vinger og afslørede to lædersnore viklet omkring sin krop før den lettede og forsvandt ud af Tiannas synsvidde. Ikke fordi den fløj specielt langt, men fordi kvinden med ét fandt det utrolig svært at holde sine øjne åbne og fokuserede.

Hun var knapt nok nået ind under halvtaget før hun faldt i søvn.

+++

Det ville ikke være en underdrivelse at sige at resten af turen forløb i stilhed, i hvert fald for Tiannas vedkommende. Roen blev nu og da afbrudt af Jerras anmodninger om at få rebene fjernet, tilfældig brok og diverse bandeord. Det var måske gået bedre hvis Takir havde været i humør til at snakke, men elveren tilbragte det meste af tiden med at kaste nervøse blikke mod de cirkulerende fugleflokke over sig.

Ørkenen strakte sig endeløs og selvstændig foran dem, med klippeudspring her og der ragende op i det flade landskab,

rovdyr på jagt og ådselædere i hælene på dem som allegoriske skraldemænd. Maden bestod hovedsageligt af brød, hvilket Tianna ikke fandt så forfærdeligt igen, men fristelsen til at tage en pause og prøve på at få fanget noget kød var stor.

Men så var den der.

Monethil.

Små gårde med sparsomme afgrøder i form af daddelpalmer og gedenødder begyndte at krydre landskabet, og før de vidste af det havde de et spor af snavsede menneskebørn med nysgerrige ansigter løbende bag sig.

Takir virkede umådeligt fascineret af dem, og næsten lige så ivrig over dem som børnene var efter at få lov til at røre ved de spidse ører. Et søskendepar fik lov til at køre kortvarigt med i kærren, mens Jerra snerrende bad resten om venligst at skrubbe af.

”Sæt dem af igen,” Tianna så sig over skulderen og betragtede tvivlsomt de små børn, ”Jeg tror ikke forældrene er specielt begejstrede for det.”

”Men de er så søde,” Takir kom med en lavmælt latter da det ene barn interesseret hev hende i håret, ”Der sker jo ikke noget.”

”Ja, men det ved de ikke.” Tianna gjorde et nik mod et par bønder der skulede utilfredst mod de rejsende, og fik strejfende øjenkontakt med en af dem. En vis vrede simrede inde bag hans øjne, men han så næsten bange ud.

Takir fulgte hendes blik og sank sammen i sædet med ørene lagt tilbage. Efter lidt tøven gennede hun børnene ud af vognen.

Selve Monethil strakte sig snart mod den morgenhvide himmel foran dem, med mure og huse og vagttårne i brune nuancer der næsten faldt i ét med omgivelserne. Et par vagter nikkede genkendende til Tianna, og med ét følte hun sig lettet over at være tilbage et sted hvor hun vidste hvordan tingene fungerede.

Kærren gled skramlende over trampede stier og brostensbelagte gader, standsede midt i en smal passagevej da æselet bestemte sig for at være blevet sulten og forsagede en mindre trafikprop før den gled videre, ledet af Tianna på dromedaren der virkede som om den havde prøvet noget lignende før. I hvert fald lod den sig ikke provokere af de mange små og større børn der pressede sig på med tilbud om billige smykker og diverse andet.

Elveren, derimod, virkede knap så glad for børn når de hovedsageligt trak i den højrøde kappe og forsøgte at presse penge ud af hende. Lyden af en række elviske bandeord hvæst lavmælt fik Tianna sig til at føle sig skyldigt fornøjet. I hvert fald fornøjet nok til at smide en enkelt mønt til de forbipasserende børn.

”Bah,” lød det, på én gang irriteret og en anelse tilfredst fra Jerra, ”Folk stirrer på mig.”

Det gjorde de faktisk. Tianna lod blikket glide rundt omkring sig; Monethils indbyggere gjorde intet forsøg på at skjule deres interesse i den bundne pige, nogle smilende begejstret, andre nervøse eller vrede og igen nogle der blot pegede fingre og bøjede sig ind til hinanden i hviskede anklager.

Situationen virkede ubehageligt bekendt. Det var ikke lang tid siden at Tianna og Jerra havde taget den samme tur i den modsatte retning, den eneste forskel at dengang havde både fange og tilskuere haft meget sværere ved at styre sig. Minder om råben og skrigen og bidemærker i hånden da hun havde forsøgt at lukke munden på Jerra, hujende menneskemængder og diverse objekter flyvende gennem luften i deres retning begyndte at dukke op til overfladen. Tianna pressede dem irriteret tilbage hvor de hørte til, men alligevel havde hun pludselig ikke specielt meget lyst til at føre gruppen ind på en overbefolket markedsplads.

Hun følte på sin slukne pengepung med et suk.

”Takir, har du penge på dig?” spurgte hun, men var bange for at hun kendte svaret på forhånd. Tenati brugte ikke mønter.

Elveren beklagede, og Tianna gentog sit suk.

”Godt så. Vi stationerer hos mig, i hvert fald indtil jeg kan få arrangeret andet. Det er lige i nærheden.” sagde hun, højt og tydeligt for at overbevise sig selv om det. Et eller andet i den sætning gjorde den utrolig smertefuld at sige.

+++

Forhallen var blank og, af uforklarlige årsager, kølig.

Det var et eller andet fundamentalt anderledes der adskilte byherrens hus fra alle andres. Noget i konstruktionen, muligvis. Udefra lignede det de fleste andre huse i midtbyen, om end lidt mere dekoreret og vedligeholdt, men basalt set ikke så afvigende. Men så snart man kom indenfor fik man oplevelsen af at være kommet ind i en anden verden. En fornem, ophøjet verden.

Tianna fangede sit eget, blodskudte blik i et af de store spejle og bevægede sig op af det sorte gulv der blev plettet og mistede noget af sin blanke kvalitet af det spor af støv hun slæbte med sig. Hun tog sig ikke af det - der havde hverken været tid eller overskud til at gøre sig i stand. Desuden var de vant til det, efterhånden.

Hun anmeldte kort sin ankomst til en ung, uniformeret mand der en anelse forfjamsket førte hende igennem gangene i en rute hun kendte godt nok til at kunne have taget i søvne, men som hun for nemhedens skyld lod som om var ny og uvant for hende. I det mindste lod det til at glæde assistenten.

”Ah, Tianna. Du er hjemme, fremragende.”

Den tynde, lille mand befandt sig som altid i det bagerste rum i huset, det sortmalede og dekorerede med malede stofstykker uden egentlige motiver som han havde modtaget i ga-

ve af elviske byherrer og hængt op af ren høflighed. Han stod med ryggen til døren, men selv på afstand kunne hans pænt broderede, hvide rober ses tydeligt i halvmørket. Halvlangt hår i samme farve afgav næsten lys.

Gløden fra et aflangt vindue kastede mønstre af sollys ned på gulvet og blandede sig med flisernes egne tegninger.

”Byherre Khevon,” hilste hun høfligt så snart assistenten havde forladt rummet.

”Munter som altid, ser jeg,” Khevon vendte sig fra vinduet og tog et par eksperimenterende skridt i hendes retning, ”Nå, hvordan gik det? I guder, du ser herrens ud, har du sovet? Overhovedet?”

Han gestikulerede i retning af en samling store puder, tog plads i én af dem og betragtede Tianna modstræbende gøre det samme.

”Det lykkedes mig at skaffe en magiker,” sagde hun overvejende, ”Sådan da.”

”Sådan da?” Byherren lagde hovedet undrende på skrå og gned fingerspidserne over sit skæg.

”Sandt at sige lykkedes det kun at få magikerens lærling med. Hun virker kvik nok og har et basalt kendskab til magi, men er ellers ikke særlig kompetent.”

”Ikke … hvorfor i alverden tog I hende så med?”

Tianna bed sig i læben. ”Jerra pegede hende ud.”

Der var nogle sekunders stilhed. Khevon lod til at forsøge at komme i tanke om noget og fejlede.

”Hvem?”

I et øjeblik nøjedes Tianna med at stirre afventende på ham. Der gik ikke lang tid før hun gav op. ”Jerra. Meriten. Kvinden som Meda – præsten – snakkede om, ’den udvalgte’. Grunden til at du sendte mig til Tenati.”

”Åh. Ja, ja, jeg ved hvem Meda er,” den hvidhårede mand lænede sig tilbage med en eftertænksom mine, ”Så. Meriten. Angående hende … Forløb turen problemfrit?”

”I … det store og hele, ja.”

”Godt, godt. Så vil jeg ikke fortryde at bede dig om at eskortere Meriten og magikeren til Sydperi.”

Tiannas tanker var allerede på vej tilbage til hendes egen seng, hendes eget privatliv, en eksistens hvor hendes bagage ikke konstant generede hende med—Vent, hvad?

”…” sagde Tianna, rømmede sig og forsøgte igen: ”Undskyld mig?”

”Ser du, jeg snakkede med Meda og de andre præster … Hun har ikke haft et eneste syn siden I forlod os, så vi antager at guderne ikke har yderligere indvendinger … husker du hvordan profetien lød, Tianna?”

”At Jerra er ’løsningen på problemet’. Måden at skaffe regnen tilbage på.”

”Præcis. Og siden de lærde mener at problemet befinder sig i de Periske Bjerge er det kun logisk at vi sender Meriten dér til.”

”Og magikerlærlingen? Hvad gør vi med hende?”

Khevon studerede kvinden foran sig med en overvejende mine, ”Meda sagde blot at vi skulle bruge en elvisk magiker – selvom jeg ikke kan se af hvilken grund – og Tenati var den elverby der lå tættest på. Der er en udmærket magiker i Peri, jeg ser ingen grund til at vi skal rende helt til Nordbjergene eller den anden ende af Erk for at finde én mere. Lærlingen må være tilstrækkelig.”

”Nuvel,” Tianna nikkede og tog et øjeblik for at eftertænke situationen. Der var vel ikke andet for: Hendes næste destination var tilsyneladende Sydperi. Jo hurtigere hun kom af sted, des hurtigere kunne hun få det overstået. Hun rejste sig.

”Var der andet, hr.?”

”Faktisk, ja,” Khevon gav et støn og et knirk fra sig idet han kæmpede sig op af den bløde siddepude og til hvad der måtte gå for øjenhøjde med Tianna, ”Medas mangel på yderligere kontakt med guderne bekymrer mig. Byens befolkning er i forvejen ikke begejstret for at Meriten blev frikendt uden straf … hvis profetien viser sig at være usand … det har byen – det har *vi* ikke råd til.

Så hvis noget skulle gå galt, Tianna, stoler jeg på at du er i stand til at skaffe os af med ballasten. Forstår du?”

Tianna stod tavs lidt, lod fingerspidserne hvile ved skaftet på sit sværd der stadig hang i hendes bælte. Hun fangede Khevons blik, og i et par sekunder stod de to mennesker med intens øjenkontakt mens stilheden skreg i baggrunden.

Byherren var den første til at bryde kontakten, hvilket ikke overraskede Tianna. Hun havde overhørt ham nævne at det at se hende i øjnene svarede lidt til at kigge sig i et spejl sent om natten i et dårligt oplyst rum. Men kendte Tianna ham ret, betød det at han så væk ikke at han havde tabt. Det var almen viden at byherrer havde et specielt privilegium angående den slags ting. Kort sagt bestemte de reglerne. Og de vandt spillet. Altid.

Hans blik gav en lydløs advarsel før det gled væk. Tianna lukkede kort øjnene, kun for at åbne dem igen.

”Jeg forstår.”

”Udmærket,” Khevon smilte tilfredst og vendte sig for at genoptage sin undersøgelse af vinduet med falsk interesse, ”Og gå så hjem og rens dig, kvinde. I tager af sted i morgen – du skulle jo gerne se lidt præsentabel ud.”

ב

Bor hun hér? Jeg mener, seriøst *bor* her?”

Jerra stirrede med en blanding af chok og afsky på de tomme vægge i det trange rum, hvor den sandede farve kun var afbrudt af et enkelt billede på den ene væg. Selv det var så begivenhedsforladt og falmet at man nærmest kunne høre det klynke ynkeligt.

”Hvordan kan man holde ud at leve så kedeligt? Så er det klart at hun er knotten.”

Hun drejede en omgang rundt om sig selv, og samme vej tilbage for at blive viklet ud af rebet igen. Rummet kunne krydses på en halv snes skridt, indeholdte en seng, et bord med tilhørende stol og et støbekomfur, til hvilket Jerra var bundet. To døre ledte henholdsvis ud til baggården med udhus og verdens mindste gæsteværelse.

Og det hele var så hamrende uinteressant at hun blev søvnig bare af at opholde sig der.

”Hun kunne lære noget af jer elvere, et par farver ville friske op … og hun har ikke engang et instrument. Hvad pokker laver hun her? Stirrer ud i luften? Hvorfor–Hej, du, hører du efter?”

”Hm?” Takir snurrede rundt på hælen fra sin plads ved vinduet og stirrede nervøst på Jerra, ”Uh, um, hvad?”

”Du var mere snaksaglig i går. Og en del sjovere.”

Elveren fingererede ubeslutsomt sin røde kappe og så ned i jorden, ”Åh.”

Stilhed fyldte rummet.

Takir vendte sig igen og fortsatte med at stirre ud af vinduet.

Suk.

”Sandt nok, hun er budbringer, hun er her nok ikke specielt tit, men …” Jerra fortsatte stædigt samtalen med sig selv, spankulerede rundt i rummet og iværksatte sin egen personlige søgning efter et eller andet hun kunne undersøge nærmere. Det tog ikke specielt lang tid.

”Hvor har hun i øvrigt tænkt sig at jeg skulle sove? Du fik jo gæsteværelset. På gulvet? Hvad tror hun jeg er, en hund?”

Hun skævede til den tavse Takir og begyndte efterhånden at blive lidt frustreret.

”Det er for dårligt, virkelig. Hun burde få nogle lektioner i hvordan man omgås folk.”

Første lektion kunne for eksempel være at holde styr på tiden. Tianna havde efterladt dem i sit hus lidt over middag, og nu hvor solen kun netop holdte sig over horisonten var hun stadig ikke kommet tilbage. Hvilket egentlig var overraskende, for hun havde ikke ligefrem virket begejstret over at lade de to – især Jerra, nok – være alene i sit hjem.

”Og i at have tillid til folk,” tilføjede Jerra irriteret og rystede hænderne i et ineffektivt forsøg på at få rebet af, ”Hun stoler ikke en meter på mig. Huden på mine håndled er praktisk talt ikke eksisterende mere.”

Tøvende trampede hun lidt i jorden med den ene sko mens hun overvejede hvad hun ellers kunne finde på at sige.

”Tænder du ikke op i komfuret? Her begynder at blive køligt.”

Langt om længe kom der hvad der kunne ligne en reaktion fra Takir, men hun måtte indrømme at det ikke ligefrem var den hun havde håbet på. Med store øjne og et udtryk der bedst kunne beskrives som forskrækket drejede elveren langsomt hovedet mod menneskekvinden og sank en klump.

”Tænde op …”

”Jeg kunne vel gøre det selv, men … du ved, bundne hænder. Desuden, du har det der smarte magi-halløj.”

”Ja …” Langsomt bevægede elveren sig hen over gulvet, hele tiden med blikket fæstnet på komfuret, ”Det har jeg.”

Jerra betragtede ham nysgerrigt idet han løftede sine åbne hænder mod det sorte metalobjekt der lod til at krympe sig i forventning, og i hvad der føltes som en evighed stod Takir helt stille, med et nervøst udtryk fastfrosset i ansigtet.

”Bliver det til noget?”

Han gjorde et par fagter med hænderne, og pæne, rolige flammer skød op i komfurets mave.

Tilfredst dumpede Jerra ned på gulvet og beundrede den knitrende ild, mens elveren stod og sundede sig lidt med et lettet suk. Han kastede et blik mod Jerra, lod sig glide ned på gulvet i siddende stilling og betragtede hende med hovedet på skrå.

”Tianna sagde at du havde forsøgt at stikke af.”

”Tjo—”

”Adskillige gange.”

Hun udstødte en irriteret lyd, ”Hvad forventer de? At de bare kan læsse ansvaret for verden over på mine skuldre og så følger jeg med som en forelsket hvalp på deres lille ’mission’? Tag det fra mig, Guldhår, man lærer efterhånden ikke at stole på folk der lægger én i lænker ved det mindste tegn på utilfredshed.”

Takirs øjne gled ned på rebet. Om muligt endnu mere syrlig end før så Jerra på komfuret der stod ud som en klat olie på hvidt sand, dækket af et fint lag støv af inaktivitet. Ellers var det fuldkomment rent og vedligeholdt. Det var hele huset. Det var faktisk en anelse uhyggeligt.

”Hvad gjorde du egentlig?”

”Hm?” Jerra drejede hovedet tilbage mod Takir.

”Du blev anholdt før alt det her, ikke? Hvad havde du gjort?”

Jerra skottede til ilden der slikkede op af komfurets indersider med orangerøde tunger før hun lod blikket glide tilbage på den anden.

”Ikke noget der berettigede dem i at smide mig i fængsel. Men—”

Den metalliske lyd af en nøgle der blev drejet om afbrød hende.

En stor taske med lange, tynde ben trådte ind, lagde sig på bordet og afslørede sig selv som Tianna der betragtede sine gæster med en kølig mine. Hun havde fandeme låst døren, den mistroiske djævel.

”Nå, endelig,” Jerra spankulerede over og satte sig tungt på sengen, ”Hvor har du været?”

”Ude at købe forsyninger,” lød svaret.

Forsyninger? Underligt ordvalg. Jerra drejede hovedet og kiggede sidelæns mod Tianna, et mistroisk udtryk spillet ud over sit ansigt.

”… Til hvad?”

”Vores rejse,” Tianna begyndte at pakke dusinvis af indpakkede genstande ud, hver eneste gang hamrende dem hårdt ned i bordoverfladen, ”til Sydperi.”

”A-ha … Ooog hvad skal vi dér, helt præcis?”

Den høje kvinde sukkede og lænede sig frem med hænderne hvilende på bordet i nogle øjeblikke, før hun gav sig til at pakke tingene ned i en vadsæk. Det tog hende lidt tid om at svare,

men Jerra havde ikke noget behov for at skynde på hende. Hun lod til at være i fare for at eksplodere i store kugler af ild hvis man ikke var forsigtig.

”Bringe dig til området med de magiske spændinger. Og snakke med en magiker.”

”Men vi *har* allerede en magiker.” Jerra slog anklagende ud med armene, men kunne ikke rigtig opnå den ønskede effekt med hænderne bundne.

”Nej,” sagde Tianna, ”Vi har en magiker*lærling*.”

”Budbringerlærling, faktisk,” indskød Takir forsigtigt.

”Uanset hvad,” Tianna bandt sækken sammen med flere knuder end strengt nødvendigt, stred hen til sengen og stirrede på Jerra med et blik der ikke tillod andre muligheder for den brunhårede end at fjerne sig, lige nu og meget hurtigt, før hun selv overtog hendes plads, ”Så sover vi. Nu. Vi tager af sted i morgen nat, og jeg har ærinder i løbet af dagen – vi kan lige så godt få så meget søvn som muligt mens vi kan.”

Takir trippede lidt på stedet, vendte rundt og hastede ind på gæsteværelset, mens Tianna gik i gang med at fjerne sine støvler og lægge sit sværd til rette på en hylde bag sig.

Jerra puffede til hende med foden.

”Jeg nægter at sove på gulvet.”

”Der ligger et tæppe under sengen,” sagde Tianna, lagde sig ned med ryggen til og sov.

+++

Død og pine, hvor var det koldt.

Jerra var en kvinde i stand til at klare sig med få midler. Nætterne i ørkenen kunne blive lige så kolde som dagene var varme, og hun havde flere gange måtte klare sig udendørs kun med hjælp fra et improviseret tæppe, sand at grave sig ned i og, hvis hun var heldig, en andens kropsvarme. Hun havde klaret sig igennem sådanne nætter før og kunne gøre det igen hvis det blev nødvendigt. Og det ville det. Sådan fungerede naturen.

Men kulden var betydeligt sværere at udstå når man havde den person der var skyld i den kun få meter fra sig.

Tianna måtte være godt dum hvis hun regnede med at slippe godt fra det her. Hendes opførsel havde været slem nok i forvejen, men dette – dette var dråben. Hun havde fået nok.

Jerra satte sig op og bed tænderne sammen for at forhindre dem i at klapre voldsomt. Så stille og diskret som muligt kravlede hun hen over gulvet i retning af vadsækken. Første skridt var at slippe af med rebet. Hun havde ikke set hvor Tianna havde gjort af hendes kniv, men det måtte være muligt at finde noget skarpt …

Lidt besvær, og lykkedes det hende at få has på en række vrede knuder og hun dykkede ned i sækken med sammenknebne øjne.

Med månelyset fra vinduet som sin eneste, sparsomme lyskilde havde hun mildest talt svært ved at finde hoved og hale i sækkens indhold. Tianna virkede som en organiseret person, men i dette tilfælde var det bedste hun havde kunnet præstere et organiseret rod. Med sammenbundne hænder gravede Jerra sig igennem bunker af saltet kød, vandflasker, diverse metalgenstande og—

Et lille stykke stof.

Den ukendte fornemmelse i fingrene stod ud som et lys i mørke for hendes følesans. Undrende falmede hun omkring den bløde genstand: For lille til at være tøj, for kvadratisk til forbinding. Og slidt, kunne hun mærke, optrevlede tråde hang fra siderne. Det mindede ikke om noget man ville vælge at pakke ned til en længere tur. Hun trak det op af sækken, umage med at lave så lidt støj som muligt.

Det var en tegning.

Hun drejede den lidt i lyset. En ganske pæn en, endda. En smilende pige med langt, sort hår og glade øjne kiggede ud på Jerra fra sin plads midt i en broderet ramme. Et strejf af blå farve formede et tørklæde om pigens hals. Hun så ud til at være, hvad, seks-syv år? Jerra studerede den nysgerrigt, vendte og drejede stofstykket indtil hendes interesse pludselig dalede voldsomt. Hun havde fundet hvad hun ledte efter. Noget skarpt.

Problemet var at det svævede en millimeters længde fra hendes strube.

”Det er ikke din.” Tiannas evne til at bevæge sig uhyggeligt lydløst var kun overgået af hendes evne til at tale så man fik is i maven, ”Giv mig den.”

Jerra adlød. Man er mindre kæk når man kan komme til at halshugge sig selv med en forkert bevægelse.

”Flot tegning,” påpegede hun, ”Du burde hænge den op, og, um, fjerner-du-ikke-lige-sværdet-tak?”

Hun åndede lettet ud og lod de spændte skuldre slappe af da det blanke stål forsvandt ud af syne, og lyden af Tiannas skridt bevægede sig over mod sengen igen. Jerra rejste sig og vendte kroppen mod hendes liggende skikkelse.

”Hvem er pigen?”

”Sov. Du får brug for din energi.”

”Det må være en eller anden vigtig, siden du sådan tager det med dig.”

Intet svar.

”Er det dig?”

Nattemørket gjorde det svært at se hvad der netop fløj gennem luften et stykke over Jerras hoved, men glimtet af månelys og den hule lyd af metal der huggede ind i en tør væg var ikke til at tage fejl af.

Jerra sundede sig lidt, overbeviste sit hjerte om at banke i et mere normalt tempo før hun vendte rundt for at hive kniven ud

af væggen. Og opdagede at våbenet lige akkurat var uden for rækkevidde.

Forbandede reb.

Hun åbnede munden for at komme med en klage, men lyden af noget der splintredes inde hos Takir overdøvede hende.

Tianna satte sig op i sengen med et sæt og udvekslede et forvirret blik med Jerra før hun trak sit sværd og sneg sig hen mod døren. Tavst lagde hun øret mod den, mens Jerra bandede indvendigt over ikke at kunne komme tæt nok på til at gøre det samme.

Stemmer. Nok var det mørkt, men sammen med Tiannas koncentrerede øjne var det nemt nok at forstå hvad hun forsøgte at mime med læberne, og Jerra var smart nok til at følge Tiannas eksempel da hun trådte et skridt tilbage. Ikke af samme årsag, dog: Hun ville bare af vejen inden kvinden sparkede døren ind.

Et velplaceret spark og den fløj op; Tianna var inde som et mørkt lyn, og Jerra kunne skimte hende svinge sit våben mod den fremmede sorte skikkelse hun havde spottet derinde bøjet over den blonde elver i en truende stilling.

Skikkelsen snurrede rundt, gjorde en bevægelse med hånden, og Tiannas sværd borede sig adskillige centimeter ind i væggen over dens hoved.

I hvad der syntes som en evighed stod hun tavs, chokket malet ud over sit ansigt og stirrende øjne. Hendes mund bevæ-

gede sig op og ned et par gange før det lykkedes hende rent faktisk at komme med en lyd:

”Dig?”

8

Takir satte sig med et træt suk op i sengen og gav sig til at stirre formålsløst ind i den lukkede dør.

Det var ikke lykkes ham at få ret meget søvn, konstant vækkedes han af fremmede lyde der måske eller måske ikke var imaginære. Spidsede han ører kunne han høre menneskerne røre på sig i søvne i rummet ved siden af, resterne af ilden knitre dovent.

Tavst lod han blikket glide ned på sine hænder og betragtede dem, stadig ude af stand til at fjerne tankerne fra flammerne. Den pludselige, irrationelle skræk for at tænde op var kommet bag på ham, lurede stadig i baghovedet som et eller andet ubehageligt han ikke helt havde lyst til at tage stilling til.

Det var en simpel handling. En han havde foretaget tusindvis af gange før. Et par krydsede fingre, et vift med håndleddet og, puf; ild. Hvorfor var det så at bare tanken om at bruge sine evner fik ham til at ryste over hele kroppen?

Han løftede den ene hånd for at gøre et eksperimentalt knips med fingrene, et simpelt trick der var blevet brugt så mange gange før til at imponere og demonstrere. Et lille lysshow. En overfladisk effekt som Relin havde lært ham bare for sjov, bare fordi det var en god måde at charmere sig ind på folk til fester og på kroer.

Med et suk lod han hånden falde.

Rummet var godt nok lille. Mindst lige så småt som sygekammeret, hvilket var en sammenligning Takir helst ville være foruden, men tankerne ledte sig selv uvilkårligt tilbage på Yemin. På den afrevne arm. Og magien.

Måske havde Relin haft ret.

I lidt tid sad elveren stille og lyttede tålmodigt indtil menneskernes stemmer bag døren var forstummet og gik i ét med nattens mikstur af lyde, før han rejste sig og kastede et blik ud af det lille vindue. De fire måner lyste om kap med gløden fra ildsteder rundt omkring i Monethils huse, små, orangehvide skær der poppede op hér og dér så langt øjet rakte gennem de parallelt anlagte gader. Takir følte sig stadig overvældet af hovedstadens massivhed, den gevaldige mængde mennesker og i mindre grad elvere presset sammen på ét sted. Monethil var en by af mylder. Men et mylder ganske anderledes end Tenatis. Mere presset, mere trængt, mere … farligt. Mere fremmed.

Et råb gjaldede op mellem husmurene og døde ud igen, blandede sig med barnegråd og gøen og brægen fra diverse dyr sammen med lyde Takir ikke kunne sætte en finger på hvor kom fra.

Lydløst som en skygge viste silhuetten sig på himlen, sort og skarpt mod den største måne og gled brat nedad, et grønt og et gult lys funklende fra krystallerne på dens ryg halvt skjult af de brune fjer.

Med en skramlen landede den uelegant i vindueskarmen og skottede sidelæns til Takir.

”Nå, der er du,” knurrede elveren, trådte modvilligt tilbage og op i sengen for at give den abnormt store falk plads til at flakse ned på gulvet og gøre hvad den havde brug for.

Som altid vendte Takir helt automatisk blikket bort, og forvandlingen forblev, i hans tanker, ikke andet end en samling kvalmende lyde af knækkende knogler, våde svup og en smertefuld stønnen når det hele var forbi.

”Fordømt,” lød det udmattet fra gulvet, ”Det bliver sværere og sværere.”

Takir samlede tæppet fra sengen op og gjorde mine til at smide det til Relin der sad afklædt på gulvet med fjer og næb spredt i en nydelig, om end lidt ujævn cirkel omkring sig, men elveren rystede på hovedet.

”Find din taske. Jeg pakkede et sæt tøj ned.”

”Selvfølgelig gjorde du det,” mumlede Takir næsten uhørligt, men adlød alligevel.

Relin hev roberne over hovedet, besværet nok til at give Takir tid til at kaste et blik på de to halskæder hvor krystallerne klirrende stødte på hinanden, gullig og grønlig røg hvirvlende rundt inde i dem. Lysende, og med øjne hvis man kiggede længe nok.

Der lød et konstaterende suk fra den ældre elver da han var færdig med at samle de fældede fjer sammen og stoppe dem

ned i Takirs taske. Han satte hænderne i siden og gav sig til at spejde rundt i rummet med flakkende øjne og et overvejende udtryk i ansigtet.

”Pladsen er sparsom her. Bestemt ikke plads nok til to.”

”Hvorfor er du her?”

Relin drejede langsomt blikket mod sin lærling, og til trods for manglen på øjenkontakt måtte Takir kæmpe for ikke at krympe sig uvilkårligt.

”Det er som jeg sagde til dine to menneskevenner derinde – Jeg har ansvaret for dig. Tror du virkelig jeg har i sinde at risikere at du render ud og slår dig selv ihjel? Eller at mennesker-ne gør? For at være hudløst ærlig stoler jeg ikke på de to over en dørtærskel.”

Ansvar. Sengen gav en forskrækket knirken fra sig da Takir lod sig dumpe tungt ned på den. Selvfølgelig var det på grund af ansvaret.

”Som magiker har du også ansvaret for Tenati,” sagde han og gjorde et håbløst forsøg på at fange Relins blik, ”Uden dig, hvor skal de så få vand fra?”

Magikeren kom med et fnys, ”Lad være med at forurolige dig, der er vand nok på lager til de næste par måneder, og skulle det vare længere har vi en handelsaftale med Dunera og et par andre byer. Ingen grund til bekymring.”

Takir sank lidt tilbage i sengen og betragtede sin mester. Han virkede bekymrende rolig. Normalt havde Takir fundet

tryghed ved Relins myndige sikkerhed, men på det seneste var det begyndt at gå ham mere og mere på. Hvordan kunne han være så skråsikker når man hver dag hørte om andre byer der spontant blev opslugt af jordskælv? Om uforklarlige eksplosioner af magi? Og når—

”Yemin,” sagde han pludselig, øjnene store af frygt, ”Hvem tager sig af Yemin?”

Der gik et par sekunder hvor Relin stod stille med blikket vendt ud af vinduet, før han afslappet erklærede at heller ikke dette ville blive et problem.

”Der er andre, ikke-magiske læger i byen, Takir. Der er alligevel ikke mere jeg kan gøre.”

”Men, betændelsen …”

”Jeg har prøvet,” han slog beklagende ud med armene og sukkede, ”Men jeg kan ikke lindre den. Noget af magien fra ulykken må have sat sig fast i såret. Det er ikke altid muligt at bekæmpe ild med ild.”

Et eller andet sort og tungt krøllede sig sammen i brystet på Takir og pressede ham ned i tæpperne under sig.

”Du skulle være blevet,” mumlede han, næsten lydløst, ”og forsøgt igen.”

Han fortrød med det samme.

Selvom Relin var spinkel og lignede noget på randen af død var han overraskende stærk. Han greb fat i lærlingens arm og, til trods for at Takir strittede imod som et andet barn, hev ham

op at stå foran sig. Målbevidst borede den unge elver sit blik ned i jorden for at presse virkeligheden en anelse længere væk, men selvom ørene lagde sig tilbage helt af sig selv var det umuligt at holde lydene ude. Han gjorde et desperat vir med hovedet og en krukke på gulvet tippede over af sig selv og eksploderede i stumper af lertøj. Relin løsnede forskrækket sit greb om Takirs arm, men kun for en kort stund.

”Tænk før du taler, Takir,” hvæste han lavmælt, ”Det var *dig* der startede med at stikke af fra dine forpligtelser i Tenati. Jeg forlod byen for at hjælpe *dig*.”

”Ja. Undskyld.”

”Verden er et farligt sted. Og du er ikke stærk nok til at overleve i den alene.”

Grebet i armen løsnedes sammen det hårde udtryk i Relins ansigt. Nu virkede han atter bare … træt. Takir betragtede ham tavs med urolige øjne, og den nagende tanke om at der lå andet bag sneg sig ind i baghovedet.

Relin havde været en eventyrer engang for længe siden, før han slog sig ned i Tenati. En af dem der rejste fra sted til sted og oplevede store ting. Takirs forældre havde kendt ham allerede dengang, og når Relin ikke fortalte historier gjorde de. Prægtige, spændingsfyldte eventyr om drager og røvere og stor magi. Det var nok ikke kun for at hjælpe Takir at han havde forladt Tenati.

”Misforstå mig ikke,” Relin gav et forsøgende smil fra sig og lagde en hånd på sin lærlings skulder, ”Du har gode intentioner. Hvis menneskerne virkelig har fat i det rigtige med profetien har vi en mulighed for at gøre alting meget bedre.”

Der var et eller andet der midt i nattekulden og den pressede fornemmelse rummet havde været fyldt af som kravlede ind i Takirs bryst og løsnede op for knuden. Han kunne mærke sig selv smile.

”__”

Længere nåede han ikke før døren fløj op med et brag og Tiannas sværd pludselig borede sig ind i væggen få centimeter over Relins hoved.

+++

Takir kendte ikke nogen mere respektindgydende person end Relin.

Han holdte meget af sin mester. Magikeren var som en ekstra forælder for ham, en ven og en fortrolig. Den person i verden han tilbragte mest tid med, ikke engang overgået af Yemin. Hvis der var nogen – overhovedet – der kunne tillade sig at gå aktivt imod Relin og komme fra det i god behold, så var det Takir. Men selv han kunne ikke.

Relin var en person der kunne vinde respekt fra hvem som helst, og hvis ikke så kunne han i det mindste indgyde nok

frygt i dem til at det fungerede som respekt. Takir var sikker på at ingen anden person i verden kunne bære sig ad med dette med samme overlegne rolighed som Tenatis magiker.

Men så mødte han Tianna.

Luften i rummet var så sammenpresset at man kunne skære i det med en kniv. Relin og Tianna stod et par skridt fra hinanden i dyb, alvorlig stilhed og, for Tiannas vedkomne, formodentlig irritation over ikke at kunne fange sin modparts blik. Mennesket med armene over kors og et stenansigt, elveren med noget der kunne ligne et selvsikkert smil plantet på læberne.

De havde stået sådan i næsten en time nu. Sollys var begyndt at snige sig ind i krogene af rummet.

Takir sank en klump og pressede sig længere tilbage i sit skjul mellem Jerra og støbekomfuret, skottede for guderne måtte vide hvilken gang til de to tavse personer, alt sammen med et meget nervøst udtryk i ansigtet og en trang til at gøre noget, uden at vide hvad.

Han havde forventet at Relin ville have haft en eller anden form for plan. Han havde tydeligvis haft tid til at forberede en, bare forvandlingen til et dyr tog sin tid at forberede for ham. At følge efter gruppen havde ikke været en spontan beslutning. Han må have haft en idé om hvad han ville gøre når det blev opdaget.

Men han havde bare stået og smilet på den måde under hele forløbet. Havde ladet sig tavs føre ind i forstuen af Tianna efter hun havde tilbragt et par minutter med at bakse sværdet fri, havde givet sin generiske tale om ansvar da mennesket havde forlangt en forklaring. Og nu … det smil. Den stilhed. Hele situationen var lige så absurd som de tos lydløse magtkamp, men ikke nær så absurd som Relins taktik.

Og alligevel virkede den: Tianna tog ordet.

”Har du rejseudstyr med?”

Relin nikkede, ”Medmindre Takir har smidt det ud af sin taske.”

”Fint. Vi tager til Sydperi i aften. Hold dig klar.”

’Nej’ var ikke en svarmulighed. Tianna ventede ikke på at Relin skulle åbne munden igen før hun trådte ud af hoveddøren, et tøvende klik fra låsen få sekunder senere.

Et par tøvende øjeblikke. To personer inde i Takir havde gang i en hed diskussion om hvorvidt elveren skulle være vred over at Relin ikke havde tiltro til at han kunne klare sig selv, eller ovenud lykkelig for at han nu ikke behøvede at foretage rejsen alene. Resultatet var en underlig, grumset fornemmelse.

”Ke—”

”Hvad fanden skete der lige?”

Det var lige før at han havde glemt at Jerra også var der. Men hun var ikke ligefrem en person man fik lov til at glemme i ret lang tid af gangen.

Relin gjorde en nonchalant bevægelse med hånden, ”Jeg tror vores tavse ven har forstået vigtigheden af at have en erfaren magiker ved hånde i en situation som denne.”

Den lille kvinde rejste sig fra sin plads på gulvet og skulede rundt med et blik der tydede på at hun ikke anede hvad der foregik, men havde besluttet sig for at hun bestemt ikke brød sig om det.

”Så nu skal vi have dig med? Skønt. Som om der ikke var nok fangevogtere i forvejen.”

Hastigt sørgede Takir for at komme af vejen da hun stred ud på gulvet med voldsom overbevisning. Det var ikke ligefrem ordet ’fangevogter’ han havde tænkt om sig selv da han valgte at tage med menneskerne, men når man tog de foreløbige begivenheder i betragtning var det vist den mest passende beskrivelse. Også selvom Jerra havde begrænset sine flugtplaner til et hypotetisk stade. Indtil videre.

Hun stoppede midt på gulvet og stillede sig direkte foran Relin, tilsyneladende opsat på at vinde samme kamp Tianna netop havde tabt. Relin var ikke den højeste person af alle, men sammenlignet med hende kunne han havde været et tårn.

Jerra stillede sig prøvende på tæer for bedre udsyn og slog rekorden for laveste koncentrationsniveau. Da Relin ikke gjorde mine til at svare vendte hun sig med et anklagende udtryk mod Takir der lidt febrilsk viftede med hænderne og holdte sin mund solidt lukket.

Relin rullede med øjnene, ”Jeg er bestemt ikke med som ’fangevogter’. Jeg er her som magiker for at undersøge og analysere de magiske spændinger – og dig, vel sagtens – og udlede den bedste metode at udbedre dem på. Du ved,” Magikeren syntes pludselig at blive en smule højere i det han rankede ryggen på en skrå måde og fik et glimt i øjet der bedst kunne beskrives som det hos en rovfugl der netop har spottet sit bytte, ”de opgaver til hvilke I behøvede en magikers assistance.”

Og de opgaver som Takir åbenbart ikke var i stand til at udføre.

Relin kastede et blik ud af vinduet, strakte sig eftertænksomt og spadserede i retning af døren til gæsteværelset, stoppede kun kort for at give Jerra et venligt klap på hovedet.

”Du hørte din fangevogter: Det bliver en lang dag. Vi må hellere få det bedste ud af den.”

Jerras ansigt var et der gav udtryk for en ustyrlig trang til at bide den spinkle hånd over sig, men hun holdt sig i skindet og nøjedes med at knurre nogle halvkvalte bandeord.

Magikeren forsvandt smilende ind i det andet rum, og der gik kun et øjeblik før Takir fulgte efter ham. Et eller andet sagde ham at det var livsnødvendigt at tænke begivenhederne grundigt igennem nu. Problemet var bare at de begivenheder havde et mere frisindet syn på tingene.

Han bestemte sig for at prøve at se det fra deres synspunkt og lade sig føre med. Om ikke andet var det nemmere.

9

Der gik ikke lang tid før elverne kom ud fra gæsteværelset igen, klædt på i kapper og med tasker over ryggen. Jerra betragtede dem skulende idet de bevægede sig i retning af døren i et rask tempo.

”Hun låste døren, ved I,” påpegede hun.

Et forsigtigt smil spillede hen over Takirs læber mens han satte sin taske på gulvet og gav sig til at rode i den, ”Vi skal da ikke blive her hele dagen, vel Relin-kete?”

”Naturligvis ikke. Monethil har et berømt tempelområde som jeg agter at studere nærmere.”

Jerra tav, nøjedes med at betragte den lyshårede elver nysgerrigt idet han med tungen i mundvigen fandt små metalgenstande frem og begyndte at rode med låsen på døren.

Magikeren rømmede sig utålmodigt, ”Det er problematisk at magi ikke vil fungere på den slags mekanik.”

”Pyt, det her er sjovere,” sagde Takir og sænkede sin stemme til en mumlen, ”Der er alligevel så mange problemer ved magi. Ah, sådan!”

Der lød et klik fra låsen, og døren åbnede sig knirkende. Springende til bens og stolt smilende fik Takir samlet sine ting sammen, og de to elvere gjorde mine til at begive sig udenfor.

”Vent! Hvad med mig?” Vredt trækkende i rebet gjorde Jerra et forsøg på at komme fri, men formåede ikke andet end at give sig selv ondt i skulderen. ”Hvis I efterlader mig her … I skal ikke tro at et dumt reb skal forhindre mig at få hævn.”

Takir skævede til Relin der blot nikkede afslappet. ”Du må hellere tage hende med, Takir. Det kan godt være budbringere ikke tilbringer megen tid hjemme, men mon ikke Tianna vil blive utilfreds hvis hun kommer tilbage til et nedbrændt hus?”

Et par knuder senere, og Jerra kunne frydefuldt spankulere i retning af døren, kun stoppende kortvarigt for at se sig over skulderen.

”Uh, før vi går – er der en af jer højere personer der gider række mig min kniv?”

+++

Takirs højrøde kappe var mildt sagt nogle numre for stor til hende, men så længe det betød at hun kunne gå rundt på gaden uden at tiltrække sig mistroiske blikke så hun ingen grund til at brokke sig. Selv rebet var det lykkes dem at reducere til et par ubemærkede centimeter mellem sig. Det føltes behageligt at gå ved siden af nogen for en gangs skyld, frem for trukket bagefter som et dyr til marked.

Takir selv havde bundet et tørklæde om sit skulderlange hår for at beskytte sig mod varmen og stod nu nysgerrigt betrag-

tende de skinnende hvide bygninger omkring sig mens Relin var gået hen for at inspicere dem indefra.

Til trods for varmen gik der et gys igennem Jerra ved synet af de hellige tegn og rituelle udsmykninger der prægede templer og præster omkring dem. På det område var Monethil et særsyn: I de fleste byer lå bedestederne på torvet eller hovedgaden, men selvom Monethils største tempel lå kun nogle meter fra byherrens bolig var der sat et helt område af til helligdomme og ikke andet end helligdomme. Luften var tyk af røgelse og messen, og til trods for at Jerra fik sendt en præst til fængslet og aldrig havde sat sine ben her før fremkaldte omgivelserne ubehagelige minder. Hun skuttede sig og undgik en ældre præsts blik i det han passerede, bærende på en stor skål fyld med uidentificerbar rød væske.

Takir fulgte ham med øjnene: ”Maling? Stedet her kunne bruge det, det hele er så … blankt.”

”Jeg tvivler på at det skal bruges til at male,” Jerra skar en grimasse, ”I hvert fald ikke bygninger. Den største religion her på stedet – Firdom – er helt vild med ritualer.”

”Ritualer?” spurgte Takir.

”Hovedsageligt sådan nogle med døde dyr og knive og den slags. Elvisk religion virker en hel del fredeligere, må jeg indrømme.”

Med et kvalmt udtryk i ansigtet skævede elveren til en indhegning med en lille flok geder før han foreslog at de udforskede resten af byen i stedet.

Der var et eller andet morsomt over den måde Takir undersøgte hver eneste lille detalje i bygningerne omkring dem, hver eneste statue og bod med mad eller tingeltangel som havde han aldrig før set fedtede kokke eller håndværk af ringe kvalitet. At dømme på lyset i hans øjne ville han have købt alle souvenirer i byen havde han haft penge på lommen. Måske var det godt det samme. På et eller andet tidspunkt ville nogen bare forsøge at sælge ham en bro.

Efter lidt tids vandring rundt i gaderne slog de sig ned på toppen af en trappe der førte ned til den fattigere del af byen, og gav sig til at betragte skyggerne af personer der bevægede sig rundt en halvtreds meter længere nede.

”Monethil er så meget større end Tenati,” lød det fra Takir, ”og så anderledes. Teltene dernede er meget mere slidte og beskidte end resten af byen. Det samme med dem der bor der.”

Jerra fulgte hans blik til en tynd, pjusket mand der stod lænet op af en teltstolpe, stirrende tomt ud i luften.

”Du har aldrig været i en rigtig by, har du?”

Et ryst på hovedet.

”Folk der bor sådan nogle steder har ikke råd til at holde sig rene. De har ikke engang råd til mad,” Hun bøjede nakken til-

bage og betragtede et flag med Monethils tegn blafre mod den blågrå himmel, ”De får færre vandrationer, hvis nogen, og de er for dumme eller for vrede eller for syge til at gøre noget ved det.”

Takir drejede hovedet mod hende, ”Du ved meget om de steder.”

”Jeg voksede op i et.”

Måske var det noget hun bildte sig ind, men elveren lod til at spidse ører bare en anelse ved den kommentar.

”Hvordan var det?” Hans spørgsmål lød lidt tøvende.

Hun trak på skuldrene.

”Det var fint nok.” I det mindste lærte hun at klare sig selv, hvilket kom hende til gode da hun engang bestemte sig for ikke at bo dér mere. ”Det var ikke sjovt, men i det mindste lagde folk ikke én i lænker. For det meste,” grinte hun.

De gjorde til gengæld så meget andet. At være barn i en lille Erkisk landsby hvor halvdelen af befolkningen var kriminelle, halvdelen dumme som døre og alle aggressive var frustrerende, og med tre yngre søstre som folk forventede at hun passede mere eller mindre på var det også besværligt. Hun bestemte sig allerede som meget ung at et liv som servitrice på den lokale kro ikke var et der passede hendes rastløshed, og hun havde bestemt sig for at beslutningen om at hoppe på den første, den bedste handelskaravane ud af byen var den rigtige at tage. De

småjobs hun kunne skaffe sig rundt omkring var måske sværere både at udføre og få fat på, men de var bedre. For det meste.

Tavst lod hun blikket glide tilbage på de få personer der vaklede, rumsterede ved trappens fod, langsomt og usikkert og ulig det hektiske liv resten af byen bar på. Et fjernt, uforståeligt råb brød stilheden i et kort øjeblik.

”Jeg har drømt om at se noget andet end Tenati i mange år, efterhånden,” sagde Takir og lænede sig tilbage på sine albuer, de blå øjne stirrende tænksomt ud i luften, ”Men det er ikke helt som jeg havde forestillet mig. Jeg kan ikke sætte fingeren på hvorfor. Alt er nyt og spændende, men ikke helt—”

”—ikke helt så fantastisk som forventet,” afsluttede Jerra hans sætning.

En tøven. Med overraskelse i sine øjne mødte Takir menneskets blik før han nikkede.

”Præcis.”

”Ting er sjældent helt som man forestiller sig. Jeg tror aldrig jeg har oplevet at alting er gået lige som forventet; Nogle gange går det værre, andre gange bedre, og nogle gange bare anderledes. Men så længe man ikke lader sig slå ud, går det.”

Hun stoppede brat sig selv og mærkede en let rødmen stige op i sine kinder idet det gik op for hende at Takir stirrede forundret smilende på hende.

”Glem det, jeg plaprer,” insisterede hun, rejste sig op og kastede et irriteret blik på elveren, ”Hold op med at smile.”

Han holdte ikke op, og til sin egen frustration kunne hun mærke sine egne mundvige trække opad.

”Seriøst, drop det,” Et let puf med foden hjalp ikke på Takirs grin, tværtimod afværgede han leende hendes spark, rejste sig og gengældte det med et godhjertet slag mod hendes skulder.

”Det går nok, det hele,” mumlede han, stadig smilende, tilsyneladende ikke henvendt til nogen specielt, ”Om ikke andet kan det blive fantastisk på en anden måde.”

Efter lidt forgæves venten på en fortsættelse rystede hun på hovedet, ”Nu er det dig der plaprer. Du må have fået solstik. Kom, lad os finde din mester og få ham til at købe os noget mad før Tianna trækker os tilbage ud i ørkenen. Jeg er ved at dø af sult.”

Et nik fra Takir, og før de hastede op af de slidte trappetrin kastede hun et sidste blik tilbage mod slummen. Hendes nuværende situation var ikke perfekt. Men den var bedre.

10

Jerra havde besluttet noget. Hun hadede, hadede, *hadede* Monethil.

Der var ikke mange byer hun ærligt kunne sige at hun hadede. Hun holdte meget af at udforske fremmede steder, prøvesmage lokale retter, se på seværdigheder og teste de lokales evne til at forsvare sig mod tyveri. Men Monethil hadede hun.

Det var ikke på grund af at byens myndigheder havde sat hende bag tremmer – det var noget hun havde prøvet før, og Monethils fængselsforhold var ikke ringe. Det var heller ikke byherrens og præsternes beslutning om at sende hende mange kilometer sydpå der gjorde udslaget, for efter mange års erfaring var hun kommet frem til den konklusion at byherrer og præster generelt var nogle idioter og at der ikke var specielt meget man kunne gøre ved det.

Nej, det var bare det at hendes liv generelt var begyndt at gå ned af bakke siden hun først ankom til byen.

Hun udstødte et suk og løftede instinktivt armene op for at beskytte sig mod en af de sten nogle højlydte og temmelig vrede indbyggere kastede efter hende med regelmæssige mellemrum.

Monethil havde et natteliv der var lige så aktivt som midt på dagen, så beslutningen om at tage af sted mens månerne stadig stod højt på himlen hjalp måske på varmen, men ikke på opmærksomheden. I det mindste sænkede de fleste deres skyts efter et iskoldt blik fra Tianna.

Irriteret skulede hun ind i ryggen på Relin der var blevet sat til at styre kærren hun var bundet til, lod blikket hvile i et par sekunder før hun skottede bagud til Takir der af og til dukkede sig afværgende eller parerede en sten med sit spyd.

Folk fulgte dem gennem de smalle gader, højt råbende ord der kun hørte hjemme i de mest hårdkogte kriminelles forbandelser og fik fugle til at lette forskrækket fra deres reder i mundene på de gargoyler der prægede hustagene. Jerra skuttede sig. Monethil var ikke særlig populær hos hende, men noget tydede på at hun heller ikke var særlig populær i Monethil.

”De er godt nok sure på dig …” lød det forbløffet fra Takir der gned hånden ømmende over sin kind hvor han ikke havde nået at undvige.

Jerra sparkede til noget imaginært på jorden. ”Det siger du ikke.”

”Man skulle ellers ikke tro at en der er udvalgt til at være verdens frelser ville blive behandlet sådan.”

”Du ville blive overrasket, Guldhår.”

Men han havde sådan set ret. Det her var ikke ligefrem hvad hun havde forestillet sig da hende præsten var kommet med sin

forudsigelse, og først havde rollen som udvalgt virket klart at foretrække over galgen. Da betingelserne blev lagt på bordet, derimod, så tilbuddet knap så tiltalende ud. Bortset fra at det da viste sig ikke at være et tilbud. I hvert fald—

—Hun bandede højlydt da en sten ramte hende i nakken—

—følte hun sig ikke specielt udvalgt lige nu.

I det mindste kendte Tianna byen godt nok til at kunne lede den lille gruppe ud af den så hurtigt som muligt, men det var også det eneste umiddelbare lyspunkt. De sandfarvede gader forsvandt bag dem i takt med at de bevægede sig ud i ørkenen, og da Jerra kastede et blik over skulderen syntes mure og vinduer at stirre aggressivt på hende. Hun stirrede tilbage. Hun havde skam ikke forventet en venskabelig afsked.

Et stykke fra hvor gårdene rundt om byen ophørte og den rigtige ørken begyndte blev de mødt af en ung kvinde som Jerra genkendte som den præst der havde fået synet – Matta, eller noget i den retning. Klædt i hvidt og gråt og med forskellige smykker dinglende fra sine tynde håndled måtte Jerra indrømme at hun var en hel del kønnere når hun ikke lå på gulvet med fråde om munden og hvæsede efter ilt. At få besked fra guderne var tilsyneladende ikke en behagelig oplevelse.

”Tianna Loran,” Et forsigtigt smil afslørede et par fortænder der lyste op i måneskinnet, ”Alt vel?”

”Meda,” Tianna nikkede høfligt til hilsen og bevægede diskret den ene hånd over hvor hun var blevet ramt på skulderen af en sten, ”Vel nok, i hvert fald.”

Den spinkle præst red sin dromedar op på siden af Tiannas og gav hende et par ekstra fagter med hænderne som hilsen, ”Byherre Khevon sendte mig herud. Jeg har et ærinde i Dunera, så han har bedt mig ledsage jer til skillevejene.”

”Skillevejene?” Tianna betragtede hende med et udtryk af sjælden overraskelse, ”Det er et godt stykke fra Dunera. Er du sikker på at du kan klare dig alene?”

Meda gav et grin fra sig, klappede den armbrøst hun havde spændt over ryggen og sagde selvsikkert at hun ikke ville få problemer. Jerra havde en fornemmelse af at hun havde flere våben gemt under det vide tøj. Ikke nødvendigvis kun knive og pile – præster havde et ry for at ty til alternative metoder. Det var også grunden til de fleste kirkegængere sørgede for at holde sig gode venner med dem og donere til kirkekassen med regelmæssige mellemrum: I hvert fald dem som ikke ønskede at blive udsat for spontane madforgiftninger.

Meda holdte sig oppe foran sammen med Tianna og Relin, men kastede alligevel af og til nervøse blikke over skulderen, og så snart hun ved et uheld fangede Jerras blik, snurrede hovedet tilbage med et voldsomt ryk. Hun havde virket en hel del mere myndig den dag i fængslet. Stolt og professionel og dygtig til at undertrykke den foragt der simrede inde bag sine øjne.

Hun tilhørte Firdommen der som en af sine grundregler havde at i døden er alle lige: Selv mordere og voldsmænd modtog en velsignelse før deres død. Men om den enkelte præst så mente at de fortjente det var en anden sag.

Trods alt havde hun været pligtopfyldende. Jerra kunne tydeligt huske den beslutsomhed den unge pige havde emmet af i det hun havde bevæget sig hen over cellens gulv og over til den lænkede fange, lagt en hånd på hendes pande – og faldet om. Jerra havde lovet sig selv at tage hele situationen i stiv arm og med hovedet højt, men dét var alligevel kommet bag på hende.

Tydeligvis også på Meda. Da synet var ovre og hun havde fået samling på sig selv var det pludselig noget helt andet der simrede inde bag hendes øjne når hun så på Jerra. Frelser eller kriminel? Gudernes vilje eller en fejltagelse?

Jerra gav et tandet smil fra sig der fik Meda til at dreje hovedet igen og holde blikket stift på vejen foran sig.

Vælg selv.

”Så du er præsten?” lød det fra Relin, ”Kan du forklare os præcis hvad … hvad du ’så’?”

Meda rømmede sig og gned sig usikkert på armen, ”Det er … svært at huske. Det føles så fjernt … så uvirkeligt. Jeg ved ikke—”

”Prøv.”

”Um,” hun hostede forlegent, ”Jeg husker at jeg netop var begyndt at udføre velsignelsesritualet på f… på Meriten.”

Meda gav sig til at beskrive – ned til den mindste, ubehagelige detalje – præcis hvordan ritualet foregik. Jerra lukkede øjnene og kunne alt for nemt genkalde sig begivenhederne.

Mønstre var blevet tegnet overalt på kroppen af hende så lyse farver stod kraftigt i kontrast til den mørke hud, og hvad end for et materiale de havde brugt så ætsede og brændte det og efterlod små ar hvor det var blevet smurt tykkest på.

Lænker og reb var kommet af, om end kun for en kort stund. I stedet var kvinden blevet overdynget med kæder af sølv og guld og utallige andre metaller, vedhæng af ædelsten der vejede så det føltes som om verden var blevet lagt på hendes skuldre. Hvilket åbenbart var præcis hvad præsterne havde prøvet på at illustrere.

På det tidspunkt havde hun knap turdet forestille sig det næste skridt. Heldigvis ville hun aldrig få at vide hvad det var.

”Så snart jeg rørte hendes pande føltes det som om mine fingre ville svitse af,” fortsatte Meda, ”I et splitsekund troede jeg at hun havde feber, men så blev alt hvidt. Og jeg så … lyd. Lyd og farver.”

Den sorthårede præst stirrede fraværende ud i luften, som i en trance af fascination over sin surrealistiske oplevelse. Jerra syntes at kunne skimte Relin himle med øjnene.

”Jeg så vores guder, de fire Høje. De fortalte mig profetien, og at vi skulle opsøge en elvisk magiker til at hjælpe os.”

Relin undertrykte et skeptisk grynt. Faktummet at Meda tilhørte en helt anden religion af ham begrænsede nok hendes troværdighed.

”Og du har ikke haft flere syner siden?”

Hun rystede tøvende på hovedet og så til siden for at undgå elverens blik, ”Jeg har ikke været værdig til at få mere at vide.”

”Løsningen på problemet …” Tianna deltog i samtalen med en eftertænksom tone, men Jerra kunne ikke se hendes ansigtsudtryk fra sin position, ”Hvad mon det betyder?”

Ja. Det kunne Jerra også godt tænke sig at vide. Hun spidsede ører, og selvom Meda efter en nervøs skæven sænkede sin stemme kunne hun lige netop høre hvad der blev sagt:

”Jeg ved det ikke. Hun er … Hun er ikke engang religiøs. Jeg kan ikke se hvordan …”

”Jeg tillod mig at undersøge religionens historie,” sagde Relin, ”Ifølge visse teologiske illustrationer var ofringer en populær måde at tilfredsstille guderne på for et par hundrede år siden.”

Jerras hjerte sprang et slag over. Der gik lidt tid før det lykkedes hende at få sparket sit åndedræt i gang igen, og selv da var det hurtigt og unaturligt. Det kunne han ikke mene. Den arrogante tosse måtte være ude på at skræmme hende.

”Der ligger en tempelby tæt på Sydperi,” påpegede Tianna, ”Det er ikke utænkeligt at guderne ønsker de gamle skikke genoptaget.”

Resten af samtalen forsvandt ud i den tørre ørkenluft i takt med at den morbide stemning nåede sit højdedrag. Jerra trak forsøgende i rebet. Det virkede mere snerrende end nogensinde.

+++

”Pis, det er en han,” sagde Jerra og skulede til de fire i stedet for seks horn på det lille harelignende dyr et par meter væk, ”De smager forfærdeligt.”

”Det er den eller at sulte,” mumlede Takir og tog sigte med buen.

”Kan du eller den gamle ikke bare trylle noget mad frem i stedet?”

En diskret latter lød fra elveren, ”Sådan fungerer magi ikke.”

Pilen svirpede igennem luften som en svale og borede sig med en hul lyd fast ind i det lille dyrs kød i en glat bevægelse der kom fuldstændig bag på haren. Takir gjorde en triumferende bevægelse med armen.

Lettere imponeret gav Jerra en værdsættende fløjten fra sig, ”Godt ramt.”

Elveren smilede, rejste sig og begyndte at gå hen mod det halvdøde bytte, og da rebet i den ene ende var bundet fast til hans bælte kunne Jerra ikke gøre andet end at følge med. Men hun brokkede sig ikke.

”Tak,” Takir drejede halsen om på hornharen, og det lille dyr der før havde været desperat efter at komme væk hang nu dinglende livløs fra hans hænder, ”Jeg er nu ikke lige så god som så mange andre. Vi plejede at have bueskydningskonkurrencer til Fuldmånerfestivalerne i Tenati; Du skulle have set vinderne.”

Jerra kom med et grin, ”Jaså? Du skulle bare se *mig*.”

”Du kan skyde?”

”Jeg havde ikke overlevet så længe hvis jeg ikke kunne,” Med en undersøgende mine lod hun fingerspidserne løbe hen over elverens bue. Mønstrene på overfladen føltes ru under hendes berøring, men modellen kendte hun ikke. Den måtte være hjemmelavet. ”Jeg kan vise dig det, hvis du vil se. Men …”

Hun løftede sigende de bundne hænder op, ”Ikke sådan her.”

Takir tøvede. Hun kunne kun gætte på hvilke tanker der for igennem elverens hoved, men hans nervøse udtryk tydede ikke på at de bestod af overvældende selvsikkerhed. De havde uden tvivl noget at gøre med Tianna. Jerra var klar til at sukke opgivende og forsikre ham om at det var lige meget.

Men så smilte han igen. Og nikkede.

Hun kunne ikke lade være med at udstøde et højlydt suk af lettelse da de ru reb langt om længe løsnede deres greb om hendes håndled og huden endelig kunne ånde frit igen. Et par sekunder gik med at forsigtigt gnubbe de højrøde mærker af hudafskrabninger.

”Godt så,” med en hurtig bevægelse greb hun buen og en pil ud af det hylster Takir havde medbragt, ”Kan du se den kaktus derovre?”

Hun pegede mod en tynd, halvdød plante små hundrede meter væk. Et hurtigt check af vinden, og hun hævede våbenet op for at tage sigte, spændte buen, og—

En kløen bredte sig i kroppen. Som af sig selv trippede fødderne rastløst lidt frem og tilbage og hjertet bankede en anelse hurtigere, idet det rigtig gik op for hende at hun var fri af rebene. Det ville være så nemt. At smide hæmningerne og buen i ét åndedrag og stikke af, løbe så langt væk hun kunne. Formodentlig løb hun hurtigere end Takir, og hvis hun sørgede for at stikke en pil i hans lår først skulle hun nok komme væk uden problemer. Hvis ikke, så måtte der være et sted i klipperne omkring dem hvor elveren og de andre var for høje til at klemme sig ind. Hun havde virkelig en chance nu. Tog hun den ikke, ville hun fortryde det senere.

Takir kiggede afventende på hende, et forventningsfyldt glimt i sine øjne og et smil.

Hun skød. Pilen ramte med et smæld i venstre side af kaktussen.

”Barnemad.”

Kun én nats rejse efter præsten havde forladt dem havde et hul i jorden og et omvredet ben hos æselet tvunget dem til at gøre holdt mange timer før solopgang. Tianna havde været tydeligt irriteret, og det til trods for at de var kommet et godt stykke vej på den korte tid: De nordlige, sprukne sletter af brunlig jord var langsomt begyndt at ændre udseende. Gule bunker af sand blev stadig mere hyppige, klippeudspring i samme farve udgjorde komplekse og skarpe mønstre hen over det bare landskab, hvor de skjulte på trange, underjordiske huler. De små, vindblæste træer der i forvejen var få og lignede noget der mest af alt havde lyst til at kravle hen og finde et behageligt hjørne at dø i forsvandt langsomt og blev erstattet med spredte kaktusser der nu ikke så meget bedre ud.

Kort sagt var det stadig en dødsdømt ødemark. Men en anden slags dødsdømt ødemark.

Frustrationen over den uventede pause i rejsen blev overrumplet gevaldigt af glæden over endelig at smage kød igen, selvom hornharernes hanner var seje og bitre i smagen. Det var alligevel bedre end brød, efter Jerras mening, og mætte og tilfredse havde folk ingen problemer med at gå til ro på det uvante tidspunkt af døgnet, et par timer efter midnat.

Bålet var, selv for en berejst person som Jerra, et særsyn. Når man ikke regner med at skulle gøre holdt mens temperaturen er under tyve grader tænker man sjældent på en måde at skaffe brændsel på, så Relin havde været nødsaget til at frembringe en kugle af ild, svævende en halv meter over jorden og langsomt roterende mens flammerne knitrede og gnistrede.

Jerra betragtede det fascineret fra sin soveplads.

Hun kunne lade være med at blive betaget af magi, til trods for at magikeren havde været mere nærgående end hun havde brudt sig om de sidste par dage. Så snart der havde været et ledigt øjeblik havde han insisteret på at undersøge hende, lyse hende i øjne og mund, holde mystiske sten op omkring hende og sende magisk energi igennem hendes krop så hendes hår krusede og huden kløede irritabelt resten af dagen (men i det mindste kunne hun more sig med at give Tianna stød igennem sine fingre bagefter).

Men det hele havde tilsyneladende været uden resultat. Relin havde ikke gjort nogen store opdagelser eller forklaringer på hvorfor hun skulle være den udvalgte, og havde ikke opnået andet end at gøre Jerra så træt at hun som regel gik omkuld så snart hun lagde sig ned. Men ikke i nat.

De andre var for længst gledet ind i dybe drømme, men selv havde hun ikke været i stand til at sove: Et eller andet holdte hende vågen, tankerne skubbede og masede til hinanden inde i baghovedet i en kamp om at komme forrest i køen.

Efter dages overvejelse var hun kommet frem til noget: Hun havde ikke lyst til at dø. Hun havde efterhånden vænnet sig til at leve og havde ikke lyst til at opgive det lige umiddelbart, og sidste gang nogle havde forsøgt at slå hende ihjel havde hun gjort denne mening tydelig. En hel del vagter i Monethil havde ar at bevise det med.

Af samme grund lå hun nu med et utilfredst ansigtsudtryk og en pressen i brystet. Det her var snart ikke sjovt længere.

Med et grynt sparkede hun det grove tæppe af sig og kæmpede sig op at stå med et besværet forsøg på ikke at falde i rebet der både var blevet bundet fast til kærren og hende igen efter at hun – åh, så allernådigst af Tianna – havde fået lov at gå på jagt med Guldhår.

Hun måtte indrømme at have nydt tiden efter han var blevet tilføjet gruppen. Elveren var blåøjet i mere end én forstand, men i det mindste havde hans gode humør været en forfriskende afveksling fra stoiske Tianna. Eller, i hvert fald indtil Guldhår pludselig begyndte at lide under humørsvingninger og var blevet tavs og nervøs. Tianna måtte have haft en dårlig indflydelse på ham. Eller også var han i virkeligheden en pige, og det var bare dén tid på måneden. Uanset hvad.

Alligevel morede han hende.

Lydløst som skyggen af en kat trippede hun forbi det svævende bål og om på den anden side hvor elverne sov.

Hun lagde hovedet på skrå og betragtede dem interesseret. Mester og lærling lå tæt sammenslynget med armene om hinanden under et enkelt tæppe, den højere Takir noget komisk med panden presset ind mod magikerens kraveben. Deres åndedræt var som ét. Først havde det slået hende at de var elskende, men så igen, elvere havde underlige idéer om soveforhold.

Hun rynkede lidt på næsen. Personligt ville hun ikke have nydt noget af at sove så tæt på sine yngre søstre, for slet ikke at tale om sine forældre. Eller noget medlem af sin familie, egentlig. Plagsomme bæster.

Et vindpust fik det til at løbe koldt ned af ryggen på hende. Måske havde spidsørerne alligevel fat i noget af det rigtige.

Da det flakkende lys fra bålet gav et orange genskær i noget omkring Takirs hals satte hun sig nysgerrigt ned på hug og strakte hals. På grund af rebet tog det hende et par ekstra sekunder forsigtigt at åbne låsen på halskæden og løfte den op i månelyset.

”Pæn,” mumlede hun for sig selv og drejede det forgyldte objekt. Orangerødt lys spillede hen over snoningerne i kæden og de komplicerede mønstre i det runde vedhæng. Pæn, ganske vidst, men tegnene i vedhænget forekom hende unødigt formelle, ganske ulig det organiske design man ellers havde kunnet se i Tenati. Det var sikkert menneskeskabt. Alligevel. Det måtte kunne indbringe en pæn sum.

Hun fortsatte med at dreje og undersøge smykket foran sig, underholdt og studerende det nydelige genskær fra ilden, indtil en farve der ikke stammede fra flammerne spillede hen over dets overflade. Noget sort og stort skyggede for lyset.

Med en fornemmelse af varme og fugt på sit baghoved, men kulde ned af resten af ryggen, drejede hun langsomt hovedet og åbnede munden for at skrige:

”*DRAGE!*”

11

"Drage!"

Jerras skrig rev Tianna ud af en dyb, mareridtsagtig drøm om ild og sværd og magi dansende om hinanden, men hvad hun vågnede op til var ikke et mareridt. Det var virkelighed.

Synet af det gigantiske krybdyr tæt op af bålet fik blodet til at suse gennem kroppen på hende i højfart, men dét der fik hendes lemmer til at blive kolde og hårde var tanken om at dragen med lethed kunne sluge en hel hest og at et menneske eller en elver ville ikke være nogen udfordring. Hun rakte instinktivt ud efter sit sværd, men gjorde stop midt i en bevægelse.

Der var en grund til at budbringere var udlærte soldater. Ørkenen var et farligt sted, hvor store, kødædende dyr og skrubbeløse banditter voksede som ukrudt, så hun var blevet undervist i hvordan man overlevede i ødemarken, og en af de første lektioner var hvad man gjorde i det sjældne tilfælde at man løb ind i en drage hvis skællede panser dårligt blev ridset af en sværdklinge:

Man kom væk derfra. I en fandens fart.

"*Løb*!" råbte hun og kom selv på benene efter at have sikret sig at elverne havde hørt beskeden.

Hele kroppen kløede efter at komme væk, musklerne nærmest spændes af sig selv, klar til at spurte, men Tianna stoppede sig selv ved lyden af sit navn desperat råbt bag sig.

Lynhurtigt greb hun sværdet, sprang tilbage mod dragen og kærren for at skære Jerra fri af rebet og løb så ellers så hurtigt som benene kunne bære hende. Hun rørte knap nok jorden.

Krybdyret flintrede efter dem, dens tunge ben dundrende mod jorden som smedehamre og de spidse tænder blottet i en rasende knurren, mens jord og sand føg omkring dens krop i kunstige storme. Billedet var noget af det mest frygtindgydende man nogensinde ville få at se.

Eller, det gættede Tianna i hvert fald på. Ærlig talt brugte hun ikke ret meget tid på at undersøge det, men havde travlt med at rode sine overlevelsesinstinkter frem af baghovedet.

Den samme sætning der var blevet banket ind i hende utallige gange stod klar og tydelig for øjnene af hende: Søg ly, lyt, identificér truslen;

Drager var langsomme. Tunge, stærke og ubehagelige at kollidere med, men langsomme, og lige præcis dét vidste hun ville redde deres liv. Hvis—

Lyden af et hæst brøl bag hende fik verden til at blive sort i et par sekunder, og af ren frygt overbeviste hendes hjerne hendes fødder om at det var en god idé at sætte farten op.

—Hvis de kunne komme i skjul bag en klynge klipper længere henne, ville dragen være for stor til at klemme sig ind til

dem. I mellem to gisp efter vejret forsøgte hun at udstøde et lettet suk. Godt. Hun havde en plan. Det var det vigtigste, så skulle det nok g—

Hun passerede Takir, og det gik pludselig op for hende at elveren stod stille.

En fem-seks meter længere fremme tvang hun sine fødder til at stå stille, snurrede rundt, vaklende og høj på adrenalin og stirrede målløs på elveren.

Takir stod med hænderne strakt foran sig, stirrede direkte på dragen der upåvirket tonsede videre, mens hendes brystkasse bevægede sig op og ned i en gispende dødsangst. Gennem nattemørket syntes Tianna at kunne skimte … Jo. Hun rystede over hele kroppen.

”Hvad helvede lave—” begyndte Tianna, men resten af ordene flygtede skræmt da dragen nu kun var ganske få meter væk fra den tavse elver.

Havde hun blinket havde hun misset det. Men hun nåede lige præcis at observere hvordan Takir trampede i jorden, og dragen stoppede op med et hyl som havde den fået smidt et læs tunge sække i ansigtet. Med hvad der bedst kunne beskrives som frustreret forvirring spillet ud over det hornede ansigt stod dragen stille i et splitsekund før den jog hovedet frem mod det nærmeste bytte den kunne få øje på, med al den aggressivitet og styrke der kendetegnede et sultent rovdyr i dårligt humør.

Og slog hovedet direkte mod en metafysisk mur.

En stor, hvid halvkugle af energi emmede fra Takirs hænder og bremsede rovdyret der i blind vrede snappede i luften. Dens gule øjne lyste blodtørstigt gennem skjoldet, og i tydelig koncentration forsøgte den at træde et skridt frem.

Det lykkedes. Takir trådte tvunget tilbage.

Tianna kunne ikke lade være med at mimikere bevægelsen, og på bævende ben bevægede hun sig baglæns, stadig med blikket fæstnet på den gruopvækkende scene. De inderste nerver i hendes rygmarv begyndte at komme med idéer om at det var en bedre idé at vende sig om og løbe, især da det så ud til at lykkes dragen at få snuden igennem skjoldet.

Hun skævede til Takir, hvis krop rystede og så ud til at være ved at bukke under for presset: Elverens opspærrede øjne emmede af den slags frygt som kun fandtes hos en person der er fuldkommen klar over at resten af deres liv ikke blot kommer til at være smertefuldt, men også meget, meget kort.

Skjoldet forsva—

Netop da skjoldet så ud til at forsvinde voksede det, nu med en grøn nuance og mange gange solidere end før.

Relin skubbede bestemt sin lærling væk og tvang hende til at løbe. Og hun så tilsyneladende ikke andre muligheder end at adlyde.

Tianna lod sine instinkter tage over, snurrede rundt og spurtede videre med Takir lige i hælene. De sparsomme omgivel-

ser susede forbi i en farve af vind og sammenblandede lyde, men kvinden havde sine øjne fæstnet på ét specifikt punkt.

Der var ikke langt igen.

Trods en kradsende fornemmelse bagerst i halsen og smerter på undersiden af fødderne satte hun farten yderligere op.

Kun. Få. Meter. Endnu.

Hun kastede et lynhurtigt blik over skulderen, og nåede lige præcis at opfange hvordan dragen snappede sit gab igennem Relins skjold og væltede magikeren omkuld. Og hvordan Takir tydeligvis havde set det samme og panisk gjorde mine til at vende om.

Chokket fra før havde aftaget sig, og Tianna var handlekraftig nok til at gribe elveren i armen og trække hende ind i sikkerhed bag klippefremspringet. De var knap nok kommet derind før Takir forsøgte at rive sig fri, skrigende på den anden elver og tvang Tianna til at holde hende tilbage med magt og en hånd over munden, mens hun fortsat desperat kæmpede imod indtil varme tårer gled ned over menneskets håndryg.

Tianna havde en vis trang til at lukke øjnene for at slippe for at bevidne massakren. Men et eller andet – ren frygt, måske – fik hende til at holde blikket fast på rovdyr og bytte.

Dragen var måske ikke hurtig, men over for en udslidt elver behøvede den ikke koncentrere sig om at forhindre Relin i at stikke af. Den placerede en tung klo på magikerens arm, stak

hovedet helt ned og åbnede munden en anelse så måneskinnet reflekteredes i dens tænder.

Dens knurren kunne høres på lang afstand, lyden af dens kløer kradsende mod jordoverfladen borede sig ind i ryggen på én og gav kuldegysninger. Relin virkede uendeligt lille i forhold til dyret, hans krop tyndere end hovedparten af de horn der snoede sig omkring hinanden på dens hoved. Tianna sank en klump. Der var ikke så meget tvivl om hvordan det her ville ende.

Eller måske var der.

Hun forventede at dragen ville åbne gabet helt og bide til, men i stedet snusede den forvirret til elveren og trak hovedet tilbage i et hurtigt ryk. Der gik kun få sekunder før den bakkede, tydeligt oprørt, vendte om og luntede derfra, efterladende en dyb fornemmelse af surrealisme.

Målløs af overraskelse måtte Tianna knibe sig mentalt armen for at sikre sig at hun stadig var i live. Hun glemte fuldkommen at holde fast i Takir, og elveren spurtede uden at tøve hen over den sprukne grund og kastede armene om sin mester der netop havde sat sig op.

Hvor lang tid sad de alle stirrende ud i luften og forsøgte at få deres åndedræt under kontrol? Tianna var ikke i stand til at holde styr på tiden, og ærlig talt interesserede det hende ikke synderligt. Hun foretrak at være taknemmelig over at være i

live, og eventuelt forsøge at huske hvordan det var man rejste sig op igen.

”Lyset fra bålet må have lokket den til,” mumlede hun, mest til sig selv, i det hun vaklende kom på benene og bevægede sig hen til de to elvere der stadig sad lammede med hinanden i favnen, ”Det er præcis derfor man ikke skal gøre holdt om natten.”

Relin, der havde overbevist sig selv og Takir om at komme op at stå igen, kastede et observerende blik på Tianna og spurgte om hun var uskadt. Han opførte sig nonchalant nok til at narre de fleste, men hun kunne ikke undgå at bemærke hvordan hans blik flakkede mere end normalt og hvor usikre hans hænder virkede idet de børstede tøjet af for støv.

Hun nøjedes med henkastet at forsikre ham om at hun havde det fint. Det var ikke det der interesserede hende mest lige nu.

”Hvordan gjorde du det?”

”Hm?” Relin gjorde mine til at bevæge sig tilbage til lejren, men Tianna trådte frem og blokerede vejen tilbage.

”Den drage var *sulten*: Den burde have ædt dig. Hvorfor gjorde den det ikke?”

Magikeren gav et fnys fra sig, ”Drager er svære at påvirke, men de er ikke immune over for magi …”

”Du brugte ikke magi,” påpegede Tianna, ”Du lå helt stille. Jeg er måske ikke andet end en budbringer, men jeg ved at man skal bruge sine hænder for at få afløb for energierne.”

Stilhed. Til trods for at elveren forblev tavs og med hovedet vendt bort havde Tianna en ubehagelig fornemmelse af at blive nedstirret. Der gik ikke lang tid før hun, med sammenbidte tænder, trådte til side og lod Relin passere.

Den upålidelige …

Takir fangede hendes blik på vej forbi, med sorte render under de blodskudte, opgivende øjne og en lavmælt stemme;

”Det … det *har* noget med magi at gøre, men …”

”Men—”

Elveren lød næsten bedende; ”Bare lad være med at spørge mere.”

Lejren lignede en slagmark.

Faktisk lignede den mere hvad det rent faktisk var: En tidligere meget organiseret og ordentlig lejrplads, hvor noget stort og tungt var braget igennem og havde ødelagt alt, tilsyneladende af ren ondskabsfuldhed. Og det var virkelig *alt*.

Diverse ejendele lå spredt og uidentificerbare i et ødelagt puslespil rundt om den sodede plet der var resterne af bålet, splintrede ler- og metalstykker fra køkkengrej knasede under fødderne på de tre mens de undersøgte gerningsstedet. Både æsel og dromedar var sporløst forsvundet, og store pletter af blod i sandet tydede på at dragen havde ladet sin sult og sin vrede gå ud over mindst ét af dem. Det ville dog ikke blive noget problem at trække kærren, om ikke andet så fordi at det

ene hjul var blevet sparket i småstumper og havde gjort vognen til ikke meget mere end dyrt skrot.

Tianna kastede et opgivende blik rundt omkring sig. Så gav hun sig tavst til at samle de overlevende ting sammen og lægge dem tilbage i den slidte vadsæk.

Et par begyndende solstråler gav genskær i et lille metalobjekt, halvt begravet i sand og støv, og efter nærmere undersøgelse kunne hun konkludere at det var noget hun genkendte. En kunstig, mekanisk fugl. Den baskede sløvt og lettere ubegejstret med vingerne idet hun samlede den op.

”Takir,” sagde hun, ”Det her må være din.”

Elveren luntede over til hende, men et udtryk af dyb forvirring spillede ud over hendes ansigt da hun fik øje på fuglen.

”Det … *er* min … men … jeg tog den ikke med … Hvordan …?”

”Du må—”

Tianna stoppede midt i en sætning og mærkede hvordan kroppen frøs fast mens en bange anelse kravlede op fra baghovedet og lagde sig til rette i takt med at det gik op for hende at der var noget hun havde glemt.

”Um,” begyndte hun, ”Har nogen set Jerra?”

12

Selvfølgelig.

Selvfølgelig var hun stukket af under forvirringen, det lede tyvepak. De andre ville være for paniske til at lægge mærke til noget, og hun var alligevel fri af rebene … chancen var for god til at lade gå til spilde.

Klipperne omkring dem inviterede nærmest til at man skjulte sig i dem.

Tianna lagde en finger på tindingen og bed sig i læben. Måske havde det været bedre hvis hun bare havde ladet den dumme drage æde hende. Det ville i hvert fald have sparret hende en hel del besvær.

”Hun kan ikke være kommet langt,” sagde Takir, men lød mest af alt som om hun bare forsøgte at opmuntre sig selv og egentlig ikke havde den fjerneste anelse.

Tianna hentede et mentalt kort frem. De var en fire natsrejser sydøst for Monethil, og da hun havde tjekket stjernerne før de gik til ro havde de ikke strejfet fra kursen. Omtrent to dusin kilometer mod øst skulle grænsen mellem Midterlandet, hvor Monethil lå, og Erk ligge i form af et udtørret flodleje, og på den anden side, nogle timers gang længere væk …

Hun vidste at Jerra havde rejst en del og formodentligt var klar over hvordan man overlevede i ødemarken. Kvinden var

måske ikke en skarpeste kniv i skuffen, men hun kunne ikke være dum nok til at vandre væk på egen hånd et sted hun ikke var kendt med. Altså måtte hun have et fast mål i tankerne. Og der var kun ét sted der var logisk at tage til.

”Hun er på vej til Etalen.”

Relin stoppede op midt i et forsøg på at reparere en gryde, ”Den rotterede? Lige hvad der manglede.”

”Hvad er Etalen?” Takir så op fra den lille, mekaniske fugl hun stadig sad med i hænderne, tilsyneladende midt i et desperat forsøg på at regne et eller andet ud. En dyb rynke hvilede stadig over de nedbuede øjenbryn.

”En by – lidt større end Tenati – i det sydlige Erk,” Relin vendte tilbage til at svejse gryden sammen igen med magi, ”og den mest beskidte og kriminaliserede losseplads af en by øst for Midterlandet.”

”Med andre ord: Det perfekte sted for Jerra at tage hen.”

Og det perfekte sted for dem at blive slået ihjel på kreative, særprægede og ikke mindst ubehagelige måder.

”Godt så,” Tianna satte sig ned på sin vadsæk og betragtede eftertænksomt den næsten opryddede lejrplads, ”Vi bliver nødt til at vente til mørket falder på igen så vi kan navigere efter stjernerne. Så tager vi Etalen og … håber på at hun stadig er der.”

Relin gav en hånlig lyd fra sig og rystede på hovedet før han satte gryden fra sig, begyndte at fifle med hvad der lignede et

stykke hvidt stof med et smørret grin, ”Det vil hun ikke være. Hvis Etalen er den nærmeste by burde hun kunne regne ud at vi vil starte med at lede efter hende dér. Hvis hun besidder den mindste smule intelligens vil hun sørge for at komme videre så hurtigt som muligt: Tager vi først af sted ved mørkets frembrud vil hun være over alle bjerge når vi når frem.”

”… Du har ret,” Tianna bed sig i læben og gjorde nogle utydelige tegninger i støvet ved sine fødder.

Men de kunne ikke flytte sig ud af stedet nu. Ørkenen var ikke ligefrem rig på landemærker, og uden stjerner at navigere efter ville de ikke have den fjerneste anelse om hvilken retning de gik i. Det var en håbløs opgave. En udførlig forklaring (eller nærmere undskyldning) til Khevon begyndte at tage form i hendes baghoved …

”Så må vi tage af sted nu.”

Hun så op, et irriteret udtryk i sine øjne. ”Det kan vi ikke, Takir. Heden er ikke den eneste grund til at man ikke rejser om dagen: Hvis du vil gøre dig håb om at blive budbringer bliver du nødt til at lære hvordan man navigerer—”

Elveren lyttede ikke. Med hovedet begravet i sin oppakning mumlede hun et eller andet, fandt et lille objekt frem og løftede det op i morgenlyset. Den blanke, sorte sten vippede let i vinden.

”I hvilken retning ligger Etalen?” spurgte hun, knipsede et par gange så grøn energi skød ind i stenen med et højlydt

knald, og stak straks efter fingrene i munden da den kraftige magi tilsyneladende brændte dem.

”… østsydøst herfra, men—”

Stenen drejede et par gange før den lagde sig til rette i en fast position. Takir betragtede den lidt og pegede så ud mod horisonten.

”Dén vej.”

+++

Hun måtte indrømme at stenen virkede – og at den var nyttig. Til trods for forhindringer som bagende varme og hyppige sandskred kunne de i det mindste glæde sig over at vide hvilken retning de var på vej i. Takirs påfund gjorde dem i stand til at tilbagelægge distancen til Etalen på rekordtid, også selvom det forhøjede væsketab, manglen på proviant og det faktum at jorden her var så udtørret at det var umuligt at udvinde vand, gjorde at turen også slog rekorder i ubehageligheder. Tianna var ligeglad med hvor mange gange det blev magisk renset; at drikke sin egen urin var aldrig nogen fornøjelig oplevelse.

Desuden føltes det stadig som om der sad en eller anden bag panden på hende og slog gryder og pander sammen, lagde et slør for hendes øjne og pillede ved ting der bestemt ikke skulle pilles ved: De havde allerhøjest gået i et par timer, men uden passende oppakning føltes det som et par uger. En stikkende

smerte fra hendes ømme fødder skød op igennem rygraden hver eneste gang hun tog et skridt over de sandede bakker. Det hele var stort set dækket af orangegult sand, nu, selv klipperne var begravet og stak kun op hist og her som faresignaler og punkterede himlen. Hvis Jerra havde fulgt en underjordisk grotte i denne retning måtte hun have forladt den nu, med mindre hun var halvt rotte og kunne grave sig igennem sandet (en mulighed Tianna endnu ikke var parat til at fralægge sig, taget kvindens personlighed i betragtning). Eller også … Tianna kunne ikke lade være med at bide sig let i læben – Vinden fik sanddyngerne til at danse hen over sletterne: Der skulle ikke meget til at en kvælende bunke sand kom på afveje og rislede ned af den eneste udgang til en grotte … I så fald kunne de godt opgive nogensinde at finde tøsen igen.

Hun hankede modløst op i vadsækken der gudskelov var en del lettere end før og derfor lige præcis udholdelig at bære rundt på. Held i uheld, vel.

Et par skridt mere, og toppen af en bakke gav dem udsyn over et vidt strækkende stykke fladt land og silhuetten af Etalen i horisonten som en diskret skygge. Hele den sandede flade var pinefuldt gul, med undtagelse af en lille mørk klump lidt borte. Tianna gjorde tegn til at de andre gjorde holdt.

”Lån mig din bue og en pil, Takir,” sagde hun.

Strengt taget var hun ikke sulten, men uden proviant og særlig mange penge var et gratis måltid mad i hareform ikke noget

man kunne sige nej til, især når man var så ubeskriveligt heldigt at få øje på to dyr så hurtigt efter hinanden. Om ikke andet kunne de gemme kødet til senere og sælge skinnet.

Elverens bue lå slankt og let i hendes hånd, så spinkelt at hun ville have været nervøs for at knække den i to hvis hun ikke havde haft for travlt med at sigte på byttet, affyre pilen, alt sammen så hurtigt at hun kun lige præcis nåede at høre Relins stemme bag sig:

”Vent, er det ikke—”

”*NED*!”

Hun udstødte en overrasket lyd idet hun følte et par arme om sin hals og sit liv og øjeblikket efter lå hun presset ned mod sandet med Takirs vægt over sig, mens lyden og synet af noget der svulmede op og eksploderede i et højrødt springvand kunne fornemmes ud af øjenkrogen.

Da de kom på benene igen var haren borte. En forkullet pil havde stadig små gnister af rød dansende omkring sig.

Et eller andet i hovedet på Tianna som hun kun kunne antage var hendes logiske sans protesterede voldsomt, og hun tog sig selv i at stirre målløs på den lille cirkel af forbrændt sand.

”Hvad skete der lige?” spurgte hun lavmælt og drejede tøvende blikket mod de to elvere.

”Det var …” Takirs sætning løb ud i sandet og hun kastede et blik på sin mester, søgende efter en godkendelse, men Relin tog selv over:

”En ånd.”

Det forklarede det ikke ligefrem. Tianna løftede et øjenbryn.

”En … ånd.”

”En ånd forklædt som en hornhare, ja.”

Fjollede billeder af afdøde personer med hvide klæder og gennemsigtige legemer fra hendes barndom begyndte at poppe op i tankerne, men et eller andet sagde hende at det ikke var hvad magikeren mente. Der var en del historier om hvad der skete efter døden. Eksplosioner var ikke en af dem.

”En ånd,” Hun kiggede vantro på dem, ”Jeg frygter at spørge, men kunne I uddybe det?”

Relin udstødte et suk og lod blikket glide rundt omkring sig, som sikrede han at der ikke lå nogen bag sanddyngerne og smuglyttede, til trods for at de stadig var midt ude i ingenting og at den betydelige eksplosion alligevel ville have skaffet sig af med uvelkomne på den ene eller anden måde.

”Jeg går ud fra at Takir har forklaret dig det mest basale om magi,” sagde han til sidst, langsomt. Kendte hun ham ikke bedre ville hun have sagt næsten tøvende.

Hun nikkede. Ikke fordi elveren havde virket specielt begejstret for det. En kold fornemmelse var lige så stille begyndt at danne sig i maven på hende i takt med at magikernes hemmelighedskræmmeri blev mere og mere påfaldende. Det var slået hende hvor lidt hun egentlig vidste om magi, en kraft som hun og resten af verden var dybt afhængige af. Den var der bare,

holdte styr på tingene i baggrunden og kun få stillede spørgsmål og færre gav forklaringer. Før samtalen med Takir i kroen var hun gået ud fra at de magiske kræfter var noget nedarvet.

Relin fortsatte: ”Alle elvere og mennesker har en medfødt evne til at manipulere magisk energi. Problemet består i at få fat i den energi – det er der ånderne kommer ind.”

”Kilder til magi …” mumlede Tianna.

Med et bekræftende nik fiskede Relin en halskæde frem fra sine kåber og holdte den oppe til beskuelse så sollyset spillede hen over det krystalliske vedhæng. En grønlig røg cirkulerede langsomt og skinnende derinde, og Tianna blev bekymret for at hun kunne regne ud hvad det var.

”Med en bestemt krystal og de rette ritualer kan vi binde os til ånderne, og de låner os deres kræfter i bytte for et opholdssted. Ånderne er ikke nemme at få kontakt til, men når det først er klaret er de ganske villige til at lade sig binde: Videre intelligente er de ikke, og en ånd kan ikke selv aktivt kontrollere sine kræfter. Vær beæret – du er blandt de få der kender til dette.”

Stadig med blikket fæstnet på røgen der syntes at blinke foruroligende til hende åbnede Tianna tøvende munden igen;

”Men hvorfor holde det hemmeligt? Det virker simpelt nok, og med flere magikere ville det være nemmere at behandle syge, rense mad … skaffe vand.”

De sidste par ord fremtvang en pressende stilhed blandt de tre. Tianna lod sine øjne glide bort fra krystallen og gjorde et usuccesfuldt forsøg på at fange Relins blik, mens Takir betragtede ham med øjne der var lige så spørgende som hendes. Noget tydede på at lærlingen selv havde skrupler med hele foretagendet.

Relin lod halskæden forsvinde ind bag tøjet igen, ”At binde sig til en ånd er ikke uden risici. Ånderne danner konstant ny magisk energi og er nødt til at få afløb for det regelmæssigt, hvis ikke vil energien ophobe sig i kroppen på dem indtil der ikke er kapacitet til mere. Og så – Ja, det så du selv.”

”Da den blev ramt af pilen lettede det presset. Med samme effekt som at smide en tændstik i en balje olie,” tilføjede Takir.

Tianna skævede usikkert til den sodede plet der engang havde været en hare.

”Ånden selv kommer uskadt fra det, så vidt man ved,” sagde Relin, ”De bliver blot tømt for energi og begynder lige så langsomt at bygge et depot op igen. Det er en anden sag med omgivelserne – eller den person til hvem den er bundet. Det kræver en enorm mængde kontrol at være magiker. En kontrol som ikke alle besidder: Derfor hemmelighederne.”

Han stod i et øjeblik og så ud til at overveje noget før han uden et ord drejede sig og fortsatte i samme retning som før, med Takir tøvende efter sig.

Tianna lod blikket hvile på den afbrændte pil selv mens hun langsomt fulgte efter de andre. I princippet kunne den reddes og bruges igen senere, men … Et eller andet gjorde at hun ikke havde lyst til at samle den op.

13

For guderne måtte vide hvilken gang den dag snublede Jerra og havnede med ansigtet i sandet, spruttende og halvkvalt bandende, kom rasende på benene igen, ruskede op i det brune hår så sandet stod omkring hende som en sky og stirrede irriteret bagud for at få øje på synderen, men ganske som forventet var der intet at se.

Hun kvalte et råb af frustration. Nok var hun træt og udkørt efter at have været på flugt en hel dag, men ikke så meget at hun burde falde over sine egne ben hvert andet sekund. Ikke desto mindre var det præcis hvad der så ud til at ske. Det var ikke engang det eneste. I løbet af de sidste timer var hun løbet ind i hver eneste tænkelig forhindring der fandtes i ørkenen, små kaktusser skjult under sandet, dybe huller det tog hende flere minutter at kæmpe sig fri af, nærgående småfugle, vinddjævle og—

”AV! For tusind dæmoners …”

—og gnavne slanger. Vredt sparkede hun til krybdyret ved sine fødder og åndede lettet op da den viste sig ikke at være giftig. Ikke at det ændrede på at der nu var en dunkende smerte i hendes allerede ømme ben.

I et par sekunder gemte hun ansigtet i sine hænder og gned sig anstrengt i øjnene. Det kunne ikke passe. Hvad fanden fik

hele verden til at vende sig mod hende på den måde gang på gang, og så straks efter hun var sluppet af med de andre, det var som om et eller andet syntes at, som om …

Hun så op.

Som om guderne selv var ude efter hende.

Nej. Nej, det kunne ikke passe. Hun udstødte en irriteret knurren over sine egne tanker og haltede videre igennem sandet. Idéen alene var absurd. Hun stillede ikke de store spørgsmål ved deres eksistens, men når folk begyndte at påstå at guderne blandede sig i dødelige affærer stod hun af. Forholdt det sig sådan havde de nok ikke ladet verden forvandles til en udslukt ødemark. Hun var aldrig blevet udsat for guddommelig afstraffelse før, trods mange præsters advarsler, og det var ikke fordi hun havde været den mest godhjertede person: Hvorfor skulle de begynde nu? Hun havde trods alt ikke direkte stillet sig op og skreget forbandelser til himlen.

Men … hun *havde* jo ignoreret den der 'profeti'.

…

Nej! Vrøvl! Hun havde ikke tid til at tænke på det nu. Hun var nødt til at finde et sted at tilbringe natten før Humorforladte Fangevogter og kompagni snusede sig frem til hende.

Heldigvis var hun stedskendt i Etalen og havde kontakter der skyldte hende nok tjenester og penge til at være villige til at holde hånden over hende en vis tid. Tianna ville uden tvivl kunne regne ud hvor hun var flygtet til og var sikkert allerede

på vej for at lede, men alt Jerra behøvede at gøre var at holde lav profil i byen et par dage indtil de gav op og tog videre. Og så ville hun være fri.

Hendes mundvige trak op i et smil.

Indrømmet, hun havde været i tvivl et kort øjeblik, havde overvejet at blive hængende og prøve at få det bedste ud af det. Med henhold til Medas lille profeti var hun mindre end overbevist, men det var ikke fordi hun havde meget bedre at give sig til. Teorien at hendes død ville være den ultimative løsning var selvfølgelig … foruroligende, men …

Hun havde overvejet det. Adskillige gange. Men i samme øjeblik at hun fandt sig selv spurtende hen over ørkensandet med en aggressiv drage i hælene havde der ikke været plads til mange tanker, og da hun indså at hun allerede var løbet langt væk fra resten af gruppen valgte hun tage tingene som de kom. Og hun måtte indrømme at det var en lettelse at være fri af rebene, fysiske som metaforiske.

Det var selvfølgelig synd med Guldhår. Hun havde en fornemmelse at der var mere sjov at finde dér, men hendes egen overlevelse kom i første række. Det måtte være muligt at finde en anden naiv, androgyn legekammerat.

Hun krummede sig let sammen da en knurren steg op fra maven og det begyndte at svimle let for øjnene. Allerførst blev hun nødt til at skaffe mad, vand og et sted at hvile sig hvis hun ville gøre sig håb om at komme levende igennem dagen. Eta-

len var muligvis det perfekte sted for en lovløs at gemme sig, men også en by hvor man kunne komme mere end galt af sted hvis man ikke var forsigtig. Jerra burde vide det, hun havde været indblandet i de rutinerede opgør en del gange efterhånden. Så hun forsøgte at ignorere diverse smerter i sin krop og bevægede sig diskret ind bag bymurene.

Etalen var som sædvanligt på sit højeste lige omkring solnedgang, hvor byens liv skiftede fra at bestå af svindlere, lommetyve og hælere til snigmordere, røvere og voldtægtsmænd. Så meget desto mere grund til at skynde sig at finde en passende beværtning at tilbringe natten.

Skjult af en stjålen kappe i en mørk farve bevægede Jerra sig hjemmevant igennem de overfyldte gader i retning af hvor hun vidste et acceptabelt værtshus lå. Acceptabelt i dette tilfælde betydende at antallet af kakerlakker ikke oversteg mængden af alkohol.

Med Tianna og de andre uden tvivl få timer væk ville det måske være klogest at starte med at finde et sted at opholde sig, men Etalen var et sted hvor man gjorde klogest i ikke at beholde den samme adresse i særlig lang tid af gangen, og Jerra havde ærlig talt ingen anelse om hvor hendes kontakter befandt sig. Til gengæld var et værtshus det eneste rigtige sted at få fat i den slags information.

Desuden trængte hun virkelig til noget sprut.

Hun undveg et slagsmål samt en deltager der blev kylet igennem luften, drejede om et hjørne ind på den sidegade hvor værtshuset lå og begyndte at finde sin pung frem fra tasken i sit bælte—

Kvinden frøs på stedet og kunne på det nærmeste mærke sit hjerte springe et slag over.

Den var væk. *Pungen var væk.*

Hastigt førte hun sine hænder rundt på kroppen i en febrilsk eftersøgning efter den lille læderpose, men uden held. Den var sporløst forsvundet. Død og helvede! Lige som hun troede hendes uheld var sluppet op. Hun var sikker på at hun havde haft den før Tenati, Tianna måtte have taget den fra hende en gang på vejen, hvilket hun sikkert skulle have forudset. Den kvinde virkede opsat på at gøre Jerras liv så besværligt som overhovedet muligt.

Hun hvæste en række lavmælte eder og forsøgte at komme op med en udvej. Selve maden var ikke et problem, hun ville nemt kunne charmere sig til et varmt måltid og et krus øl: Informationer, derimod, var en anden sag. Etalens samlede intelligenskvotens var ikke noget at prale af, men de fleste var alligevel smarte nok til ikke at hoste op med oplysninger der kunne koste dem deres liv medmindre belønningen var god nok til at skaffe dem en hurtig kamel ud af byen. Hun var nødt til at finde på noget.

Et par sekunder gik med at stirre irriteret ud i luften.

…

Kom nu! *Et eller andet*.

I mangel på bedre gav hun sig til at gennemsøge sine lommer igen. Og fandt, til sin egen overraskelse, en lille, tynd metalgenstand næsten skjult i stoffet. Med en undersøgende mine hev hun den forgyldte halskæde ud og forsøgte at komme i tanke om hvor den kom fra.

Nattens begivenheder før drageangrebet begyndte langsomt at vende tilbage til hende, men det kunne egentlig være lige meget. Hovedsagen var at hun havde noget af værdi i sine hænder, og derfor noget at skaffe penge med. Med et let smil gav hun sig til at studere smykket nærmere for at sikre sig at det var sælgeligt: Låsen var gået i stykker og efterlod selve kæden ubrugelig, men det var ikke fordi det var særlig meget værd alligevel. Vedhænget, derimod …

Hun fingerede det lidt, da det pludselig åbnedes op og en lille, brun genstand landede i hænderne på hende. Det lignede et form for blad, men det tynde objekt smuldrede hurtigt uden sin beskyttende beholder.

Jerra trak lidt på skuldrene, drejede rundt og gik ud for at finde nogen der ville være villige til at købe smykket uden at stille for mange spørgsmål – hun havde trods alt ikke hele natten.

+++

”—Og vi genkendte den straks som Sorgklo, den drage der i årevis har terroriseret det gode folk fra landsbyen Derrenly, ædt deres børn og nedtrampet deres huse, og nu kom den lige imod os, snappede efter os med et bid på tre meter i længden,” fortalte Jerra med glødende stemme og armbevægelser der illustrerede hvordan dragens gab så ud, mens de øvrige gæster i kroen betragtede hende mere eller mindre interesseret.

Den lille kro var tættet pakket med både mennesker og elvere, af hvilke en stor del var flokket omkring baren, ved den lille kvinde der allerede havde hevet adskillige krus af diverse alkoholiske væsker hjem med sine historier. Selv kroejeren kunne ikke lade være med at lytte med et halvt øre fra sin plads ved den anden ende af disken.

Jerra udnyttede omhyggeligt rummets begrænsede belysning til at gøre sine fagter og ansigtsudtryk endnu mere teatralske i takt med at hun sænkede og hævede stemmen i bedste dramatiske virkning;

”Min rejsekammerat, Takir den, uh, Gyldne, jog sit spyd mod bæstet, men formåede kun at få stålet fanget i dens tænder og mistede straks grebet. Vi var ledsaget af en magiker, naturligvis, men ham havde Sorgklo allerede fået has på.

Men jeg kom hurtigt på en plan og kastede mig modigt ind under dragens mave, hvor dens ben hamrede mod jorden med samme styrke som fire, nej, *otte* vilde kameler. Jeg spottede

dog hurtigt dens svage punkt – I ved, det lille stykke bløde hud lige under halen – og som et lyn jog jeg min kniv i dens kød" – hun bevægede armene opad og imiterede hugget, efterfulgt af et begejstret råb fra sit publikum og en ivrig befaling efter mere i det hun gjorde en pause for at tage en slurk af sin øl – "hvor var jeg? Jo, og det ætsende blod væltede ud med det samme, jeg nåede kun lige at flytte mig – se det svitsede mig her på armen," (Hun rullede ærmet op og pegede insisterende på et brandsår der stammede fra et uheld med en varm bryde nogle dage forinden) " – Men da var Sorgklo allerede død og borte. Indbyggerne i Derrenly var så taknemmelige at de ændrede navnet til Jerraly."

En klapsalve som Jerra ikke ydmygt tog imod. Kroejeren skænkede hende tilfredst endnu et krus. I virkeligheden var det nok de færreste blandt tilskuerne der købte hendes påstand om at have slagtet en drage, men den underholdning selve idéen bragte var mere end nok.

En groft bygget mand med et sværd spændt fast over skulderen rykkede sin stol tættere på og sendte Jerra et smørret smil, "Rejser du stadig med din veninde? Jeg vil elske at lære jer begge bedre at kende."

Jerra genkendte grinet og lagde kærligt armen omkring ham, "Vi vil med glæde underholde dig hvis du ikke har noget imod at besvare nogle spørgsmål."

Han betragtede hende overvejende og med en mine der var tilpas koncentreret til at hun så sit snit til at liste en håndfuld mønter ud af lommen på ham.

”Spørgsmål?”

”Jeg leder efter nogle venner – her, skal du ikke have noget mere at drikke – og du ligner en fyr med en masse bekendtskaber.”

Han gav et grin fra sig og sendte hende et skeptisk blik. Nå, det var nu heller ikke fordi hun havde regnet med det trick ville virke. Hun kastede et blik på de nyanskaffede mønter i sin hånd og pressede dem sigende ind i sin nye vens knytnæve. Hun åbnede munden—

”Oi!” Den højlydte snak i rummet blev afbrudt af et vredesudbrud fra en samling borde Jerra havde siddet ved tidligere på aftenen, ”Hvem fanden har hugget min pung!?”

14

Etalens myldrende natteliv havde presset den lille gruppe tæt op af en husmur hvor de nu stod og overvejede deres næste træk. Det gik ikke specielt godt: Umiddelbart virkede situationen uoverkommelig, uoverskuelig og de fleste andre tillægsord i negativ over-form man kunne forestille sig.

Takir lod sig synke ned på hug med ryggen lænet op af den faldefærdige mur, ørene lagt ned og et utilfredst udtryk i ansigtet. Han var sulten. Så sulten at man skulle tro det var løgn, og det var ikke ligefrem fordi at de var stødt på flere smådyr at fange på vejen. Alene det at finde Jerra igen ville ikke blive nogen nem opgave, men i denne tilstand ville det være en umulighed.

”… den østlige del af byen er fyldt med værtshuse og kroer …”

”… hvis vi tager dem fra en ende af og desuden gennemsøger gaderne …”

”… hun kan være kommet langt allerede …”

”I to?”

To par øjne drejede sig mod elveren.

”Er I også sultne?”

Der var et par sekunders stilhed før Tianna sukkede og kastede et blik ud mod den tætbefolkede gade.

”Ny plan: På den første kro vi tjekker skaffer vi også noget mad.”

Til trods for de mange ondskabsfulde blikke det blev mødt med, kunne Takir ikke afholde sig fra at stirre nysgerrigt omkring sig idet de begav sig igennem gaderne. Med undtagelse af en smule strejfen nær byen havde elveren tilbragt hele sit liv bag Tenatis mure, men i løbet af de sidste par uger havde en hel ny verden åbnet sig op som en blomst og spredt sig længere end øjet rakte. Omverdenen var noget andet i virkeligheden end det man hørte om i historierne. Både Monethil og Etalen var på sin vis meget mere ’byer’ end Tenati, men hvor hovedstaden havde indgydt både frygt, forundring og begejstring i Takir var Etalen blot …

Frastødende.

Mure og vægge syntes at have deres egne øjne som fulgte den lille gruppe hvor end de gik. Der var ikke den bygning i byen der ikke var helt eller delvist ødelagt, ikke en statue der ikke manglede hoved eller arme, og i det eneste tempel de kom forbi hørtes kun uforståelige råb fra en mand klædt i en iturevet præstekåbe. Synet af folk liggende på jorden i bevidstløs tilstand eller det der var værre, en distinkt, blandet lugt af alkohol og harsk mad – både før og efter fordøjelsesprocessen –

og lyden af råb og skrig og en morbid form for latter blev hurtigt den forventede baggrundsstøj.

Hovedgaden hvor de fleste af værtshusene og kroerne lå var også den mest befærdede og mest larmende. Relin sparkede hurtigt en præpubertær lommetyv væk fra sit ben og dannede sig et overblik over kaosset.

”Vi vil kunne drage fordel af at dele os op,” påpegede han, ”Det ville spare betydelige mængder tid. Jeg foreslår at Takir og jeg møder dig hér, Tianna, når den undvegne er blevet lokaliseret, og ellers ved solopgang: Til den tid vil chancerne for at hun stadig er i byen alligevel være lig nul.”

Takir skar en grimasse. Der var lang tid til solopgang, men det var ikke det eneste problem.

”Enig,” sagde Tianna, ”Jeg vil råde jer til at have et våben klar. Folk her i byen er slemme nok i sig selv, men jeg tvivler på at Jerra vil gå fredeligt med.”

Relin gav et hånligt fnys fra sig; ”Jeg vil anse det som held hvis hun ikke forsøger at skære halsen over på os.”

”*Stop* det.”

Der spillede et udtryk af overraskelse ud over de tos ansigter idet de tavst vendte sig om. Det tog Takir et par sekunder at indse at det var ham selv der havde åbnet munden, og betydeligt flere sekunder at tage sig sammen til at gøre det igen:

”… Hvorfor bliver I ved med at tale sådan om hende?”

Tianna så vantro ud, ”Har du ikke hørt efter hvad jeg har sa—?”

”Jeg ved det! Du bliver ved med at sige at hun er en forfærdelig person, at hun ikke er til at stole på, blah, blah, jeg kan bare ikke *se det*,” Takir slog ud med hånden og kom faretruende tæt på at prikke en forbipasserendes øje ud, ”Hun har ikke været andet end venlig over for mig, og jeg …”

En pause.

”Jeg forstår stadig ikke hvorfor hun stak af.”

Der lød et suk fra Tianna, og kvinden lod en hånd løbe langsomt over sit ansigt før hun mødte elverens blik med en kulde der oversteg hvad hun hidtil havde præsteret. Hvilket ikke sagde så lidt. Hun vendte sig mod Relin, som forventede hun at han ville disciplinere sin lærling, men alt hun fik ud af magikeren var et himlende blik. Hendes øjne gled tilbage på Takir.

”Der var en *grund* til at vi havde hende bundet—”

”Så fortæl mig den grund.”

Et par sekunder gik med en stirrekonkurrence som Takir var sikker på han i sidste ende ville tabe. Men til sidst slog Tianna opgivende ud med armene.

”Du vil gerne høre grunden. Fint. Men det er ikke noget jeg har lyst til at genkalde mig,” Hun holdte en kort pause, måske for at give Takir en chance for at fortryde, men fortsatte så; ”Jerra var på vej til sin egen henrettelse da jeg mødte hende.”

Takir blev med ét tavs. Det var ikke ligefrem en typisk straf at få, og det man skulle gøre for at få den idømt var en af de få ting der ikke varierede ret meget fra by til by.

”Så …” Han sank en klump, ”Hun … slog én ihjel …?”

Tianna rystede på hovedet.

”Ikke én. Hun brændte en hel bygning ned.”

…

Tavshed.

Takirs rettede automatisk sit blik ned i retning af sine fødder der allerede stod og tegnede tilfældige mønstre i støvet, tydeligt utilfredse med opmærksomheden. Et par gange åbnede han munden og lukkede den igen.

Relin rømmede sig, ”Takir—”

Takir gik forbi dem og fortsatte ned af gaden.

”Vent, Takir!”

”Vi mødes her ved solopgang, ikke?”

+++

Kruset var tomt.

Takir var ret sikker på det punkt, men forstod det ikke helt. Han syntes det lige var blevet fyldt op.

Han trak svagt på skuldrene og gav sig i stedet til at stirre på sin tallerken. Også tom.

Maden var bedre på Den Dobbelte Vinge, langt bedre, men hygiejnen på den lille beværtning han havde fundet var af nogenlunde tilsvarende kvalitet. Det var nu alligevel ikke helt det samme. Den portion alt for krydret vist-nok-kyllingekød der var blevet serveret havde været nok til at gøre ham mæt, men ikke desto mindre fandt han nu sig selv sidde og længes efter Vingens velkendte menukort. Med et par stykker af forældrenes brød som tilbehør. Nybagte. Med hvidløg og fedt. Og Yemin kunne lave den der lille slags kage.

Han savnede Yemin. Falmende lod han hænderne føre op til halskæde—

Og spærrede øjnene op. Hvor pokker var den?

En mindre hovedgennemsøgning senere måtte han lade hænderne falde opgivende ned på bordet foran sig. Fantastisk. Lige hvad der manglede. Var han heldig lå den i tasken som Relin havde med sig, men noget sagde ham at det ikke ville være tilfældet: Den lå formodentligt halvt begravet i noget sand mange kilometer borte. Eller i en krybdyrmave. Dumme drage.

I mangel på bedre at beskæftige sine hænder med gav han sig til at knipse og betragtede overvejende de små eksplosioner af blå energi det resulterede i. Et skævt smil spredte sig på hans læber i takt med at han gav sig til at underholde sig selv med de små lys, skiftende mellem blå og violette farver. Relin tog fejl, afgjorde han, når han sagde at Takir ikke kunne kon-

trollere magien. Det var ham der havde ledt vejen til Etalen, ikke? Han var stærk nok.

Han burde nok i virkeligheden være gået videre til de andre kroer i området efter at have fundet ud af at Jerra ikke var blevet set på denne, men et eller andet gjorde kroppen tung og forsøgte at overbevise ham om at det var en meget bedre idé at blive og lære de forskellige drikkevarer bedre at kende. Hvile benene lidt. Hans motivation for at lede efter hende var faldet betydeligt siden samme morgen.

Noget der hev ham i kappen tiltrak hans opmærksomhed, og han så ned, overrasket over at se en logrende hund med den ene pote på hans stol og tungen ude af munden. Hunde var ikke ligefrem noget han havde forstand på, men denne her så karakteristisk ud … et kraftigt bygget gadekryds mellem en vildhund og en … labrador, måske. En typisk strejfer.

”Smut med dig,” mumlede elveren, ”Jeg har ikke noget mad at giv—”

Hans hjerte sprang et slag over idet han kastede et ordentligt blik på dyret. Halvt skjult af den lange pels kunne skimtes en kæde af metal som halsbånd og et vedhæng i form af en krystal med lysende blå røg langsomt cirkulerende indeni.

”Hvordan …” Med rystende hænder og en svimlende fornemmelse klappede han forsigtigt hunden på hovedet, blikket stadig fastlåst på det lille smykke. Hvordan pokker havde en *hund* båret sig ad med at binde sig til en ånd?

Den besvarede Takirs venlighed ved at forsigtigt bide sig fast i ærmet og forsøge på at trække ham i længere ind i beværtningen. Elveren lod øjnene glide søgende rundt i det mørke lokale, men af den større mængde personer i lokalet var der ingen der havde øjnene vendt mod ham eller bare så den mindste smule mistroiske ud. Alle virkede mistænkeligt umistænkelige.

Han valgte at lade sig trække med. Hunden førte ham dybt ind i rummet der pludselig virkede større end det så ud, igennem tykke forhæng af tobaksrøg og lugten af varm mad og alkohol, hele vejen tilbage til det bagerste bord, kun dårligt oplyst af det lille, halvt nedbrændte stearinlys. Men selv i mørket kunne han se at den person der sad ved det havde et venligt smil plantet hen over sit firkantede ansigt: Usædvanligt nok var hans hud tilstrækkelig lys til at Takir kunne skimte fregner.

”God dreng, Benji,” lød det kærligt fra den fremmede idet hunden lagde hovedet i hans skød, ”Du fik den rare elver herhen. Dyygtig.”

Takir skævede lidt fra den fremmede til hunden og videre til den lidt mindre hund han havde liggende på sin anden side. Den mindre havde også en krystal om halsen, denne med en violet ånd.

”Um.”

”Det var ikke let at finde ud af om du havde en halskæde eller ej, at du ved det,” fortsatte den fremmede afslappet, og Ta-

kir kunne ikke lade være med at lægge mærke til at mennesket talte fejlfrit elvisk, ”Men du lignede ikke en typisk magiker, så jeg mente det var forsøget værd.”

Han gjorde et vift med hånden til stolen på den anden side af bordet, og efter lidt tvivlsom tøven satte Takir sig forsigtigt ned. Den fremmede blev ved med at smile.

”… *Hvad* var forsøget værd, helt præcis?”

”Mit navn er Ekin,” sagde han i stedet, ”Må jeg spørge hvad du hedder?”

”Um. Takir.”

”Du kan magi, Takir,” påpegede Ekin.

Han skar en grimasse og stak hænderne bag ryggen i et spinkelt håb om at mennesket ikke ville tildele dem meget mere opmærksomhed, ”Jeg er ikke—”

”—Ikke magiker, nej. Men du har alligevel evnen til at udføre magi: Med andre ord, du kan trække på magisk energi uden at binde dig til en ånd.”

Mod hans vilje trak et smil op i elverens mundvige, og han kunne ikke lade være med at give en vantro lyd fra sig. Hurtigt kastede han et blik de to hunde før han mødte Ekins øjne igen. De virkede rare og rolige.

”… Ja. Hvordan vidste du det?”

”Jeg er heller ikke bundet til nogen ånd,” Ekin besvarede spørgsmålet ved at knipse en enkelt gang med fingrene, og i

samme nu eksploderede et lille lysshow i blå og violet et par centimeter over bordet, ”Derfor ved jeg det.”

”…” sagde Takir, og gav op. I stedet valgte han at sidde målløst stirrende indtil Ekin lo diskret og gjorde en undskyldende bevægelse med hånden.

”Du må undskylde at jeg sådan hev dig herned uden varsel, men jeg har aldrig mødt nogen med samme evne før. Jeg blev nysgerrig, og—”

Elverens evne til at tale gjorde en triumferende tilbagevenden:

”Fortæl mig mere!”

Ekin hævede et øjenbryn, ”Om magi?”

Et begejstret nik. Blod og adrenalin bankede hårdt gennem hjertet i brystet på ham, og hele situationen gav ham en underlig trang til at knibe sig selv i armen for at sikre sig det rent faktisk skete. En af Relins grunde til at tage Takir som lærling var for at undersøge de uforklarlige evner han havde. Klart, de havde fortalt alle at han ville oplære den unge som budbringer, men det var kun halvdelen af sandheden. Han havde lært Takir hvordan man forsvarede sig selv og hvordan man klarede sig i ødemarken, men det var kun en brøkdel af deres tid sammen der var blevet brugt således.

Relins undersøgelser havde ikke givet noget endeligt resultat, til trods for alle anstrengelser. Ikke i sin vildeste fantasi havde Takir turde forestille sig at der rent faktisk var nogen

derude der vidste noget om det. Slet ikke nogen der kunne det selv.

”Hvis det ikke er til for meget besvær … vær venlig at fortælle. Jeg vil gerne vide hvorfor jeg kan det her.”

Ekin så ud til at tænke sig om, ”Jeg kan ikke sige præcis hvorfor … Men du ved formodentligt at ånder omdanner forskellige ting i luften til magisk energi – som et slags modstykke til respiration eller fotosyntese – og at man kan få adgang til denne energi ved at binde sig til ånden.

Noget tyder dog på at folk som du og jeg kan ’stjæle’, så at sige, åndens energi uden at binde sig … eller måske ligefrem skabe den selv.”

Manden førte en hånd ned til den ene hund og ruskede den venligt bag øret, ”Magien bliver dog stærkere hvis man har en ånd at gøre arbejdet for sig. Specielle evner eller ej, de er alligevel fra naturens side dygtigere til at lagre energien. Men det er ikke nogen grund til ikke at udnytte den unikke chance vi får.”

Krystallen i Benjis halsbånd drog Takirs blik til sig som en magnet, ”Så du har … bundet en ånd til hunden?”

”At være bundet har det med at slide på én, især hvis man leder efter større styrke og binder sig til flere ånder på én gang. Siden jeg ikke selv behøver at være bundet er det fordelagtigt at overlade den opgave til en hund: Et væsen der er robust nok til at kunne klare presset, ikke intelligent nok til at bruge ma-

gien selv, og loyal nok til at følge mig overalt. En tilfredsstillende løsning, hvis jeg selv skal sige det.”

Tilfredsstillende? Det var genialt. Takir sad i nogle åndeløse sekunder og betragtede de to hunde der tilfredst og lykkelige lænede sig op af deres ejer.

”Fantastisk … har du regnet alt det her ud selv?”

Et nik, ”Jeg har studeret magi og ånder i lang tid … fascinerende væsener, synes du ikke?”

Smilet havde boret sig fast ind i Takirs ansigtsudtryk. Det var næsten for godt til at være sandt, og høj af begejstring tog det ham ikke mange øjeblikke at bede sit nye bekendtskab om en tjeneste.

+++

Med ét virkede byen ikke helt så deprimerende og frastødende endda.

… Eller jo, det gjorde den, men det virkede ikke helt så vigtigt mere, og Takir var i stand til at ignorere de berusede drukkenbolte der vaklede ned af gaden og med jævne mellemrum enten bumpede ind i ham eller faldt sammen af sig selv på jorden, mens han begav sig væk fra den lille kro.

Ekin havde virket mere end begejstret for at hjælpe, og så snart Takir havde nævnt de magiske felter var det som om den unge mands øjne lyste op. Det kunne godt være Relin var for

stolt til at ville søge assistance, men … de var på bar bund. Hans undersøgelser havde ikke båret frugt endnu, og det kunne umuligt skade at få en person der var erfaren med usædvanlig magi med på holdet.

Synd at Ekin havde et ærinde først, men han havde forsikret Takir at han nok skulle indhente gruppen senere. Måske ville det også give Relin tid til at vænne sig til tanken – på et eller andet tidspunkt måtte selv han indrømme at Takir havde været til nytte nu.

Han kunne ikke lade være med at smile.

Efterhånden lykkedes det ham at udarbejde et system til at undgå at støde ind i en alt for stor del af folkemængden, men endte alligevel med at være ude af stand til at undvige en enkelt person der tilsyneladende kom ud af ingenting og ramlede ind i hans ryg. En hvidklædt person.

”Årh. Pis.”

”*Jerra!?* Hvor fanden har du—”

”Ja, ja, ja, ikke tid til det nu, løb!”

Takir nåede ikke at protestere før den noget forslåede kvinde havde taget et fast greb i hans håndled og trukket ham i vild flugt ned af hovedgaden som om der var dæmoner i hælene på hende. Hensynsløst skubbede hun folk af vejen, med kniv hvis de ikke flyttede sig hurtigt nok, alt i mens elveren forsøgte at få overblik på situationen. Uden held. Han valgte at gøre det næstbedste.

At stoppe.

”Hvordan kunne du stikke af?!” hvæsede han mellem to gisp efter vejret, men Jerra lod ikke til at høre efter midt i sine forsøg på at trække ham videre, ”Hvad pokker har du lavet, hvor er du på vej hen? Tianna slår dig *ihjel* når hun—urghf!”

Resten af ordene forsvandt i samme sekund han fandt sig selv presset ned mod jorden med en meget tung og bevæbnet person oven på sig.

Jerra, der hurtigt endte i samme stilling, drejede ansigtet imod ham så godt hun kunne komme til det og gav en grimasse der vist nok skulle være et undskyldende smil. Hun nåede kun at komme med en enkelt sætning før de begge fik bundet bind for øjne og mund af deres overfaldsmænd:

”J’sagde jo du sku’ løbe.”

15

Idiot.”

”Tyvepak.”

”Skødehund.”

”Forræder.”

”Vendekåbe.”

”Samvittighedsløse morder.”

”Kønsforvirrede dengse.”

”Kriminelle ignorant.”

Jerra sukkede, ”Kan vi tage en pause fra skældsordene og forsøge at finde en måde at komme ud herfra?”

”… Fint.”

Hun rejste sig op og begyndte at bevæge sig rundt i den trange, mørke celle. Et ensomt vindue lod månelys ind mellem tremmerne og oplyste det lille rum lige præcis nok til at de to fanger kunne skimte hinandens ansigtsudtryk. En solidt låst metaldør udgjorde den eneste normale vej ud – resten var stenvægge. Jerra gav sig til at undersøge stedet, her og der bankende på mursten eller lyttende efter noget der kunne afsløre en flugtvej, lige indtil lænken ikke tillod hende at komme længere med et gnavent ’klank’. Typisk, egentlig. Knap slap hun fri af rebene før en eller anden spændte et stort, tungt stykke metal rundt om hendes ankel i stedet.

”… *Tama vakeke.*”

Og så var hun endda lænket fast til en person der åbenbart hadede hende nu.

”Hvad skal det så betyde?” knurrede hun, ”Næppe noget pænt, taget din tone og slående umodenhed i betragtning. Er du ikke lidt for ung til at kunne sådan nogle ord?”

Takir gav et hånligt snøft fra sig og mindede i et øjeblik ubehageligt meget om Relin, ”Jeg er over dobbelt så gammel som dig!”

”Det er det mentale der tæller, Guldhår. Man får ikke lov til at spille alderskortet når man ikke kan tale rent som femtenårig.”

Flere elviske bandeord blev mumlet over fra hjørnet, og Jerra bestemte sig for at det ville være langt nemmere at ignorere dem. Det var ikke hendes første gang i et fangehul, og i en dårligt vedligeholdt by som Etalen ville der sikkert være nogle løse sten et sted. Det gjaldt bare om at finde dem—

”Jeg fatter ikke at du stak af. Hvad gik af dig?”

Hvis hun altså kunne få ro til det. Det krævede stor mental styrke, men det lykkedes hende at bide tænderne sammen og tavst fortsætte sin eftersøgning.

”Du er så … så … uansvarlig, ved du godt dét? Hvad i alverden fik dig til at brænde en bygning ned!? Så kan jeg bedre forstå Tianna var så vred.”

Rolig nu, bevar overblikket … De sten der henne under vinduet så lidt ustabile ud—

”Og så går du direkte ud og gør noget ulovligt igen. Har du ingen selvkontrol?”

”Styr dig! Det havde ikke været *nødvendigt* for mig at stjæle hvis ikke Frøken Stoiske Idiot havde set det passende at *hugge min pung*,” spruttede hun, drejede om på hælen og kastede en anklagende pegefinger i hovedet på elveren, ”Jeg var nødt til at sælge den dumme halskæde bare for at få et måltid mad!”

Takir kom skramlende på benene, stadig vaklende efter de knubs han havde fået, ”Det giver dig ikke ret til at— … vent, halskæde?”

”Og en anden ting – Har jeg ikke allerede sagt til dig at jeg *ikke* gider være en del af det her red-verden-halløj? Hvorfor skulle jeg risikere livet for noget der tydeligvis er det rene vrøvl? Jeg er træt af at blive testet og inspiceret og behandlet som en ting i stedet for en person, og jeg—” fortsatte hun, ophidset nok til at undgå at bemærke hvordan Takirs ansigt blev mørkere og mørkere før det var for sent.

Elveren satte i et spring tværs igennem rummet, og Jerra slog hovedet i stengulvet med hvad der bedst kunne beskrives som en vægt af ren vrede over sig.

”DET VAR EN GAVE FRA YEMIN, DIN FORBANDEDE LILLE—! Og du solgte den! *Solgte* den!”

Febrilsk forsøgte kvinden at parere de slag der haglede ned over hende, nu og da kommende med forvirrede protester. Hvem pokker var Yemin? En velanrettet knytnæve slog dog hurtigt spørgsmålene ud af hovedet på hende sammen med den sidste rest tålmodighed.

Til alt held var 'fysisk stærk' ikke ord man kunne bruge til at beskrive Takir, og det tog ikke lang tid før rollerne var byttet om og Jerra sad overskrævs elverens ryg med hans arme og hænder stabilt låst fast og forhindret i at udføre magi. Det forhindrede ham ikke i at vride sig vredt og blive ved med at råbe mere og mere usammenhængende anklager.

"Så slap dog for helvede af, Guldhår," Hun børstede noget hår væk fra øjnene med den frie hånd og gav sig til at vente på at cellekammeraten blev færdig med at hvæse, "Det var bare et smykke. Tsk. Her, du kan få kæden tilbage, hvis det betyder så meget for dig."

Det lille klir fra den tynde guldkæde der ramte stengulvet gav genlyd i den lille celle, og synet af den fik tilsyneladende Takir til at falde til ro. Eller bare give op.

"Hvorfor stak du af?" kom det mumlende nede fra gulvet, langt mere lavmælt end før, knap hørligt i mørket.

"Nu igen? Jeg *har* sagt—"

"Det er ikke det jeg mener. Du forsvandt uden et ord, også selvom du havde haft chancen før og valgte ikke at tage den. Jeg troede du havde ombestemt dig og … valgt at blive."

”Jeg—”

”Jeg troede vi var venner.”

Jerra tav og efterlod cellen fuldkommen stille i en rum tid før hun rejste sig og betragtede elveren langsomt komme op at sidde. Et suk.

”Hvad er du, en femårig pige?” Hun skar en grimasse, ”Tag dig sammen.”

Guldhår så oprigtigt forarget ud, men hun kunne ikke få sig selv til at have ondt af ham, ikke nu, og da elveren begyndte på nogle oprørte protester var hun hurtig til at afbryde:

”Nogle gange bliver man nødt til at gøre hvad man kan for at overleve,” hun gik tilbage til at undersøge stenene, trak prøvende i tremmerne foran vinduet, ”Og jeg forslår at vi gør det samme og forsøger at komme ud af det her fangehul før vores bøddel aflægger et besøg.”

Efter lidt tøven valgte Takir – gudskelov – at lade skænderiet falde, men blev alligevel siddende på gulvet, gnubbende sin ømme arm.

”Kan vi ikke prøve at forklare os i stedet? Vi er trods alt – eller én af os er – uskyldige, og hvis vi fortæller hvem vi er … Tianna arbejder for Monethils myndigheder, de må kunne komme til en overenskomst af en art …”

Jerra ophørte med ét at trække i tremmerne og drejede vantro blikket mod elveren, ”Vent … Du tror det er myndighederne der har arresteret os, gør du ikke?”

Takir nåede ikke at komme længere end at åbne munden før kvinden brød ud i en moret latter, rystede på hovedet og vendte tilbage til vinduet.

Det tog den anden et par forsøg at komme i gang med en sætning: ”Hv… Du … Mener du at det ikke er? Du sagde jo lige … Vi er jo i fængsel!”

”Fangehul, Guldhår, der er forskel på et fangehul og et fængsel,” Et ekstra hårdt ryk i metallet. Det gav sig ikke en tomme. Pokkers. ”Etalen *har* ikke engang nogen organiseret ordensmagt, og selv hvis de havde tvivler jeg på de ville bruge tid på lommetyveri. Ikke med hvad der ellers forgår her omkring.”

Hun kastede et hurtigt blik på elveren. Han så ud til at være på randen af panik. Egentlig ikke nogen usædvanlig situation.

”Men … hvis det ikke er myndighederne, hvem så …?”

”Hm? Åh, bygningen her tilhører ejeren af en god håndfuld af de penge jeg fik fat i, og hans bror. Personligt synes jeg de overreagerer, de har jo bunkevis af dem. Hanekampe betaler sig overraskende godt.”

”Hvorfor har de så smidt os herned i stedet for bare at tage pengene tilbage? Hvor er de nu?”

Jerra overvejede dette en anelse og trak så på skuldrene, ”Eh. Sikkert ude at snakke med en slavehandler.”

Der lød et halvkvalt råb af panik fra gulvet.

”Åh, og hvis du tænker på at bestikke dem, så har de allerede taget alt af værdi mens vi var bevidstløse. Inklusive vores våben.”

Hun gav et sidste, desperat rusk i tremmerne før hun vaklede et par skridt tilbage, et frustreret udtryk spillet over sit ansigt. Hvem skulle have troet brødrene kunne præstere at bygge noget så solidt? Det lignede dem ikke.

”Jerra,” Takirs stemme var ikke andet end en lille, hvid skygge af sig selv, ”Vi skal ud herfra.”

”Ja? Jamen, så kan du godt begynde at finde på en plan, Vidunderbarn, for de her bliver hvor de er.”

Demonstrerende bankede hun en knytnæve ind i væggen under vinduet, og som på kommando væltede et par murbrokker ned på gulvet i en sky af støv.

”Håh. Der kan man bare se. Kom lige og hjælp mig med at banke, Guldhår.”

Hun havde aldrig før set elveren bevæge sig så hurtigt.

+++

Det var svært at løbe med den ene fod i lænker. Eller rettere, det var svært at løbe med den ene fod i lænker når den man var lænket sammen med ingen anelse havde om hvordan man håndterede sådan en situation. Af alle personer at være på flugt med fik hun naturligvis den med absolut mindst erfaring.

Deres timing havde mildest talt været perfekt: Det var lykkes dem at klemme sig ud af det nylavede hul og få samling på sig selv i husets baggård på præcis samme tidspunkt som brødene kom tilbage for at færdiggøre arbejdet. De havde ikke ligefrem haft tid til at øve sig på at bevæge sig med lænken, men … nød lærer nøgen kvinde at spinde, og der findes ikke nogen bedre læremester end to meget vrede, meget store forfølgere der har mere end én god grund til at have noget imod én. Jerra havde en del venner i Etalen. Uheldigvis havde hun cirka dobbelt så mange fjender.

Det viste sig at være meget sværere at få folk til at flytte sig når man ikke havde noget spidst at skubbe dem væk med, men til gengæld kunne en lav kvinde og en tynd elver sno sig igennem mængden langt nemmere end to tunge mænd. Problemet var at brødrene ikke behøvede at sno sig: De kunne bare smide med folk i stedet. Lyden af forskrækkede råb og vredesudbrud bevægede sig alt for hurtigt tættere på de to flygtninge, til trods for ihærdige forsøg på at få et forspring. Takir benyttede hver en chance han kunne få til at vælte vakkelvorne boder, halvødelagte statuer og stakker af bure med diverse fjerkræ for at danne forhindringer for brødrene, og da de snoede gader i endnu højere grad end før var begyndt at ligne en slagsmark, var de på nippet til at ryste dem af sig.

Indtil de endte i en blindgyde. Og kunne høre en, forpustet, triumferende latter et par meter bag sig.

En blindgyde? Seriøst? Jerra gav et knur fra sig. Det var nøjagtig som en dårlig historie – det ville ikke overraske hende hvis der om lidt dukkede en eller anden slags helt op med et magisk, talende sværd, gennemtævede skurkene og efterfølgende stak af med hende. Eller Guldhår, eventuelt. Gik de ikke altid efter de blonde?

Uheldigvis lod det ikke til at være tilfældet. Takir gjorde mine til at bakke længere ind i gyden, men efter at have været indblandet i alt for mange lignende situationer havde Jerra fattet at det ville være en dum idé, og det lykkedes hende at få ham manøvreret tættere udmundingen – og brødrene, desværre.

Der spillede et tilfreds smil ud over den ene af mændenes ansigt, mørkt af anstrengelse og pustende efter vejret, idet han trådte frem mod de to, efterfulgt af sin lillebror. De kunne ellers have været tvillinger – de var cirka lige groft bygget og utiltrækkende. Desuden slog de lige hårdt.

”Så, Meriten,” mumlede den ældste, ”Er du færdig med at stikke af?”

Og skete der noget hun – eller nogen andre, formodentligt – ikke havde forventet.

En bølge af rød energi greb manden fast om halsen, kylede ham brutalt ind i sin bror, og før de nåede at protestere havde Takir halet Jerra med sig, sprunget op på en dromedar og sparket den i gang efter at have skubbet ejeren af vejen.

De var næsten ude af hørevidde før Jerra fik samling nok på sig selv til at råbe tilbage:

”Åbenbart ikke.”

Det tog godt tyve minutter og et ukendt antal kilometers vildt, ubehageligt ridt før det lykkedes den ophidsede dromedar at smide sine uvelkomne passagerer af og fortsætte alene ud over horisonten.

Øm og udmattet spyttede Jerra nogle sandkorn ud og kom vaklende på benene, stod i et øjeblik og så sig omkring. Sandede bakker og klippefremspring punkterede landskabet og kastede lange, blålige skygger i månelyset. Hun trak kappen lidt tættere omkring sig. Der ville ikke være lang tid før soloppgang, men det ændrede ikke på det faktum at det på nuværende tidspunkt var forbandet koldt. En vind gik direkte igennem hendes knogler og fik kroppen til at ryste.

Der lød noget stønnende elvisk fra Takir der lå udstrakt på jorden med en hånd over sine øjne. Jerra betragtede ham overvejende indtil elveren satte sig op og mødte hendes blik.

”Hvad nu?”

”Tjah,” Mennesket så sig lidt omkring, ”Jeg har ingen anelse om hvor vi er, det er koldt og vi har hverken mad, drikke eller varme.”

Da Takir fortsatte med at stirre afventende på hende tilføjede hun: ”Bare en konstatering.”

”Godt så …” Takir lød forsigtig, hvilket rent faktisk beroligede Jerra. I det mindste betød det at han var ovre sine sindssyge udbrud og tilbage i nogenlunde normal tilstand. ”Prøver vi så at komme tilbage til Etalen?”

Jerra brød ud i latter.

”Hah, vent, du mener det? Fandeme nej. De to slår os ihjel hvis vi tager tilbage med det samme.”

”Men vi bliver nødt til at finde Relin og Tianna igen så vi kan komme videre til—”

”Nej.”

Takir tøvede. ”… Nej?”

”Nej, Guldhår,” konstaterede Jerra roligt, ”Jeg skal ikke ’videre’ nogen steder, og jeg skal i hvert fald ikke genfinde de selv samme vægte om mine ankler jeg netop er snuppet af med. Og siden vi er lænket sammen ser det ud til at du heller ikke skal.”

Et par rejste ører og et vredt ansigtsudtryk fra elveren idet han gjorde mine til at rejse sig, ”Hvorfor tror du at du får lov til at bestemme det?”

Som svar stak hun en fod frem og skubbede ham omkuld igen.

”Derfor.”

Irriteret skubbede han hendes fod af sig, kom på benene og stirrede på hende i en blanding af fortvivlelse og arrigskab.

”Forventer du at vi bare skal løbe fra vores ansvar på den måde?”

”Jeg forventer ikke noget som helst af dig,” hun kastede et blik ud over ørkenlandskabet, ”Men vi bliver nødt til at følges ad lige nu: Jeg forslår at vi får det her stykke metal af fødderne så det ikke bliver et problem mere – Det må være muligt at finde en karavane eller en landsby med noget værktøj vi kan låne. Derefter kan du gøre hvad du vil.”

”Så du vil stikke af.”

Hun gav ham et forsikrende smil.

”Jeg …” Takir bed irriteret tænderne sammen, lagde armene over kors og gik trodsigt et skridt tilbage så kæden raslede, ”Jeg vil ikke være med til det.”

Et hånligt fnys undslap hende, ”Har du andet valg?”

Det havde han ikke.

16

Støvet fra Etalens hovedgade hvirvlede op i små skyer som følge af de fødder der trampede hen over det, og de første par centimeter over jorden var en utydelig masse af grå og brun. Støv på gaderne var ikke et unormalt syn i byer, men Etalen var vist det eneste sted der formåede det til sådan grad at man ikke kunne se sine egne fødder.

Tianna lænede hovedet tilbage og betragtede himlen. Daggry havde passeret, men det var stadig ikke lykkes at finde nogen der havde bemærket en ’kvinde i tyverne, omtrent 1.60 høj, brunt hår, hvidt tøj og en uheldig tendens til at volde problemer hvor end hun går’. Det lod til at Jerra rent faktisk var i stand til at holde lav profil når det gjaldt. Irriterende, og i fuldkommen strid med hidtidige observationer.

Siden det ikke tydede på at hun ville dukke op inden for den næste tid var der ikke meget andet for Tianna at gøre end at begive sig hen og mødes med elverne. Kvinden hankede op i sin vadsæk og trådte væk fra døråbningen, ud i gadens mylder der trods alt ikke var helt så tæt som det havde været tidligere på natten: Folk var så småt på vej hjem eller hvor nu, og nogle enkelte havde taget plads i rendestenen hvor mængden af støv var mindst, og gjort det til en midlertidig seng. Et tvillingepar,

højst otte-ti år gamle, lå lænet op af et par tønder i hinandens arme med et slidt stofstykke af et tiggerskilt foran sig. Tianna fiskede nogle mønter op af lommen og trykkede dem forsigtigt ind i de sovendes børns hænder før hun gik videre.

Lyset fra solen der stadig lurede afventende under horisonten forvandlede huse og personer til grålige silhuetter, næsten uvirkelige og fjerne i tusmørket. Til trods for sine omgivelser og situation følte Tianna sig af ren vane afslappet. Det gjorde hun altid på dette tidspunkt at døgnet. Verden var bag et gråt slør, temperaturen var for en gangs skyld hverken for lav eller for høj og alle lyde syntes dæmpet. Hun havde hørt folk fortælle hvordan de følte at de kunne klare alt ved synet af en solopgang, følte sig uovervindelige med morgenens første åndedrag i deres lunger, al den slags poetik. Selv blev hun blot fyldt med en behagelig følelse af apati.

Af samme grund reagerede hun ikke øjeblikkeligt på et mindre skænderi mellem to kutteklædte personer på gaden forude. Hun gjorde mine til at gå udenom, men nåede ikke langt før den største af personerne vredt skubbede den anden fra sig og ind i Tianna før han stampede væk. Efter en kortvarig overvældelse lykkedes det hende at gribe fat i den væltede og hive ham på benene igen.

”Beklager,” kom det mumlende fra manden idet han børstede noget støv af sig og sendte hende et undskyldende smil, ”Tak skal du have.”

”Ingen års—” Længere nåede hun ikke før han hastede forbi hende, efterfulgt af to hunde der uroligt havde overværet opgøret.

… Men der var et eller andet ved ham der fik Tianna til i et kort øjeblik at glemme hvor hun var og hvor hun skulle hen, og hun blev stående, stirrende i hans retning for at komme i tanke om hvor hun havde set ham før.

”Tianna.”

Hun fjernede sine tænder fra hvor de allerede havde boret sig dybt ned i underlæben og vendte sig mod lyden. Relin stod et stykke længere oppe af gaden og betragtede hende med en interesseret stirren. Det tog hende lidt tid at tage sig sammen til at gå derhen.

”Ved du hvor Takir er?”

Relin så endnu mere udslidt ud end før, men det var ikke overraskende: Ingen af dem havde fået ret meget hvile det sidste lange døgn, og Tianna havde bemærket at magikeren alligevel aldrig sov særligt længe om natten.

Hun rystede på hovedet, ”Jeg troede hun var sammen med dig.”

Relins blik gled ud mod gaden og spejdede sig igennem den udtyndende menneskemængde, ”Jeg har ledt efter dem begge, men tydeligvis uden større succes.”

Tianna gav en irriteret lyd fra sig og gnubbede træt sit ansigt. Det skulle ikke undre hende hvis det var lykkes Takir at

gå ud og få sig selv slået ihjel eller hvad der var værre. Under alle omstændigheder huede det hende ikke nu at have **to** personer at lede efter.

”Dog,” Relins stemme fik kvinden til at tage hænderne fra ansigtet og rette blikket op igen, ”Jeg overhørte netop en handelsmand brokke sig højlydt over at ’en spidsøre og en stump af en tøs’ huggede en af hans dromedarer og red ud af byen.”

Tianna løftede et øjenbryn, ”Hvorfor skulle de stjæle en dromedar?”

”Vi kan ikke være sikre på at det er dem, men ... Handelsmanden var mildest sagt oprørt og ville ikke tale med mig, men jeg fik dog ud af ham at elveren havde en rød kappe på.”

Hun betragtede ham tavst. Hendes egne øjne var røde og irriterede af træthed, musklerne i hendes ømme krop havde længe haft planer om at gøre oprør og nedlægge arbejdet, og hun var ikke i tvivl om at Relin havde det på samme måde, hvis ikke værre. Alligevel lod han ikke til at have i tankerne at gå til ro lige foreløbig. Så til sidst nikkede hun.

”Det er værd at undersøge.”

Det var dem. Det var rent faktisk dem.

Hvem forsøgte hun at narre? Selvfølgelig var det dem. Hvis tingene rent faktisk begyndte at gå efter planen ville hun da først blive bekymret.

Det var lykkes dem at opspore ejeren af dromedaren igen, og efter lidt bestikkelse (og en trussel fra Relin som Tianna helst ville undlade at kommentere) fik de bekræftet tyvenes identitet. Der kunne ikke være andre der passede på den beskrivelse.

Det rejste selvfølgelig spørgsmålet om *hvorfor*. Havde de bare bestemt sig for spontant at stikke af? De havde godt nok begge en vis erfaring, men …

Tianna stirrede ned af den morgentomme gade indtil den drejede af og hendes blik endte op af en forfalden stenmur. ”Han sagde de red ud af den sydlige port, ikke?”

Relin bekræftede det fra sin plads siddende op af en statue. Stenkvinden havde hænderne knuget sammen foran sit bryst og mødte Tiannas blik med en tom stirren idet mennesket vendte sig om.

”De kunne være på vej til Sydperi.”

”Alene? Usandsynligt.”

Hun trak på skuldrene, ”Det er egentlig lige meget, for vi kan ikke gøre andet end at tage dertil.”

Relin stak hende et diffust blik før han indså at hun mente det og kom på benene.

”Ikke gøre andet? Jeg mener bestemt vi kan gøre andet. Vi har muligheden for at tage ud og lede efter dem.”

”Syd herfor ligger et gigantisk, ubefolket område med så godt som ingen landmærker. Sydperi er den nærmeste by syd

herfra, og den er alligevel mange natsrejser borte. Chancen for at finde de to er mindre end den var for at finde Jerra her.”

Og kun en anelse større end chancen for at det ville lykkes Takir og Jerra at komme levende til Sydperi uden hjælp. Der var en grund til at folk som regel rejste med karavaner igennem det område, frem for på egen hånd. Det var sjældent selv for budbringere at begive sig derud alene. Deres oprindelige rute havde egentlig været en omvej, men nu var tid en faktor de ikke havde råd til at miste mere af.

Tænksomt kørte hun en hånd hen over statuens ru overflade, ”Vi kan finde en karavane at rejse med og holde udkig efter dem på vejen.”

”Selv hvis vi går ud fra at de kunne finde vej alene er det tvivlsomt at de overhovedet er på vej til Peri. Jerra stak af fra os for at undgå lige præcis dét, husker du nok.”

Der lød intet svar fra Tianna. Det var ikke nødvendigt. Relin havde ret, men var også udmærket klar over at det var det eneste de kunne gøre, og med et suk kom han på benene. De stod i et par sekunder, begge begravet i egne tanker, før de banede sig igennem folkemængden i retning af hvor handelskaravanerne passerede igennem byen.

+++

Et par høns baskede op omkring ørerne på dem, trækkende støv med sig i lange haler og bidrog kun til at gøre omgivelserne endnu mere beskidte. Lyden af råben og skramlen med kasser og krukker og knirkende hjul blandede sig med den monotone lyd af Relins fingerspidser der bankede mod en tønde mens Tianna forsøgte at købslå sig med en karavaneejer. Til sidst afbrød han:

”Hør, foruden betaling får du en kompetent livvagt *og* en magiker. Jeg formoder at du ved hvor livsvigtigt det er at have en magiker med sig i ørkenen for at høste vand. Ærlig talt burde *vi* bede om et honorar.”

”Jeg ved ikke …” mumlede ejeren, en buttet mand ved navn Rahe med forskelligfarvede stykker klæde viklet om hovedet og et par eksotisk udseende halssmykker tittende frem fra hans krave, ”Jeg har lige hyret en shaman og ve mig vel om han ikke var dyr nok.”

Tianna åbnede munden for at svare, men nåede ikke længere end et åndedrag før Relin lænede sig frem med en hovedrysten og et vantro udtryk i ansigtet.

”En *shaman*? Du stakkels, naive væsen … Se nu her, vi betaler dig for vores forbrug af mad plus lidt ekstra, og så skulle du lige have nok til at dække det du taber i kompetent arbejdsstyrke når din fjerklædte pseudo-magiker begynder at dele sine ’ingredienser’ ud til dine folk, aftale?”

Rahe nåede ikke at gøre indvendinger før Relin havde givet ham et solidt håndtryk, bedt Tianna om at overlevere pengene og spankuleret over for at undersøge vognene med et smørret grin om læberne. Tianna gav ejeren et undskyldende blik, men trykkede alligevel den aftalte mængde mønter ind i hånden på ham. Et par øjeblikke senere lykkedes det hans hjerne at vende sig selv den rigtige vej igen.

”Jo, uh, det lyder rimeligt. Lad mig vise jer rundt.”

”Det er ikke fordi shamanerne er helt galt på den,” påpegede Relin lavmælt mens han og Tianna fulgte efter Rahe ind imellem rækken af vogne pakket med mennesker, elvere, dyr og det meste andet, ”Teoretisk set er det muligt, givet nok tid og omhug, at ’tæmme’ en ånd og opdrage den til at låne én magisk energi, frem for at binde sig til dem, uanset hvor ustabil en anordning det må være. Men det er naturligvis aldrig lykkes en shaman at holde sig ædru længe nok til at forsøge det.”

Tianna nikkede fraværende, travlt beskæftiget med at holde øje med den store mængde af folk omkring hende der vimsede rundt om hinanden, bærende på kasser og tønder og sække. Hun havde rejst med karavaner før i tilfælde af lange rejser, og hun havde aldrig nydt det: Om muligt var de endnu mere hektiske og kaotiske end storbyer.

Rahe pegede op mod den forreste vogn nogle meter væk, ”Det er min private vogn; I og mine vagter sover i den bagved.”

Hun kastede et blik på den anden vogn i rækken. Solsejlet der var spændt over var lappet utallige gange og slidt af brug, og selve vognen så ikke meget bedre ud. Den var ikke stor: Det ville blive tæt pakket med fire-fem mand.

”Jeg ved hvad du tænker,” Rahe blottede tænderne i et smil til hende, ”men det er en god, solid vogn. Vi har vores bedste mand til at tage sig af den. Kaisa!”

Han satte hænderne for munden som en tragt og kaldte ud, og snart tittede et sorthåret ansigt ned på dem fra taget af vognen. Den lille dreng var klædt i samme slags tøj som Rahe, og svang sig hurtigt og adræt som en salamander ned på jorden og løb imod dem.

”Min søn, Kaisa,” præsenterede Rahe, og på kommando bukkede drengen høfligt. Et par ord på et fremmed sprog fra sin far senere, og Kaisa nikkede lydigt og rakte hånden frem for at hilse på Tianna.

”Han vil hjælpe jer med indlogeringen,” forklarede Rahe og vendte sig om for at gå, ”Jeg bliver nødt til at se til nogle af arbejderne.”

Hurtigt nikkede hun til manden før hun drejede blikket og mødte den lille drengs brune øjne. Han stod stadig, tålmodigt smilende, med åben håndflade. Tøvende bed hun sig i læben

før hun tog den fremstrakte hånd i et forsigtigt greb. Den føltes skrøbelig og varm.

”Goddag, frøken. Mit navn er Kaisa.”

”Kaisa. Jeg hedder Tianna.”

Drengen smagte lidt på navnet før han gav kvinden et sidste smil og vendte sig for at gentage proceduren med Relin, efterladende Tianna til at stå og stirre tomt på sin hånd i en rum tid.

Kaisa hjalp dem med at sætte sovesteder op, forklarede dem karavanens ordensregler, spisetider og utallige små detaljer plapret ud i højfart som Tianna dårligt fangede halvdelen af. Men så vidt hun kunne udlede kunne det hele koges ned til ’lav jeres arbejde, vågn op og kom til måltiderne til tiden og lad være med at komme op at slås med folk’. Især det sidste var en rar afveksling.

Til slut havde solen efterhånden fået sneglet sig op midt på himlen, og til trods for sin udmattelse halede Kaisa begejstret de to gæster i retning af køkkenvognen. Tilsyneladende var hans livret på menuen i dag.

”Hvor længe har du boet på karavanen?” spurgte Tianna ham idet drengen elegant balancerede tre tallerkner med en form for hvederet hen til den lille plet jord bag en vogn hvor hun og Relin havde placeret sig. Han lod sig dumpe ned ved siden af kvinden og stak tilfreds en gaffelfuld mad i munden før han svarede.

”Altid. Siden jeg var helt lille, i hvert fald,” Han viste med hænderne og et sammenknebent øje præcis hvor lille han var.

”Så du rejser rundt med din far og mor?”

Han rystede på hovedet, ”Kun far. Min mor har jeg ikke mere.”

Tianna skævede forlegent til siden i et forsøg på at regne ud hvad hun skulle svare: ’Jeg kondolerer’ virkede ikke som en passende respons til et otteårigt barn. Hun bestemte sig for at komme med en ubestemmelig mumlen og gå i gang med sin mad.

”Hvad med jer?” lød det i stedet fra Kaisa, ”Hvad er jeres grund til at rejse med os?”

Relin, et dramatisk udtryk i ansigtet, brød ind, ”Vi er ude på et eventyr, lille ven, sprudlende med magi og fantastik. Kan du lide magi?”

Kaisas øjne blev til stjerner idet han ivrigt nikkede, og Relins efterfølgende lysshows fik ham til rent at glemme sin mad. Han fulgte med øjnene de små figurer af lys og røg der sprang og dansede rundt i luften omkring hinanden, eksploderede med små knald og konstant dannende nye mønstre, indtil Tianna tog sig selv i også at sidde og betragte dem fascineret. Rystende irriteret på hovedet viftede hun en drage af grøn røg væk fra sit ansigt.

Kaisa lo af hende, rakte en hånd frem og lod de magiske frembringelser flyde igennem fingrene på ham i lange snore, indtil en vind drog dem væk og opløste dem.

”Det blæser op,” konstaterede Relin og vendte tilbage til sin tallerken, ”Det lover ikke godt.”

Tianna nøjedes med at nikke og kaste et hurtigt blik mod Kaisa der nu sad med et lettere forvirret udtryk i ansigtet, ”Spis din mad.”

17

Metallet gav en tirrende lyd fra sig og undlod fuldstændig at blive låst op. Det slidte, matte stykke jern lå meget stille og blev trodsigt ved med at sidde fast rundt om elverens ankel.

”Bliver det til noget?”

Takir skævede til mennesket foran sig. Jerra sad lænet op af klippeblokken med det uglede, brune hår spredt ud over sit ansigt, for at skærme sig for middagssolen der ikke tillod nogen form for skygge. Hendes trætte mumlen var det eneste tegn på liv.

Han kiggede igen ned på fodlænken og lod blikket flakke mellem den og den lille sten i sin hånd.

”Jeg kan ikke få den op uden det rigtige værktøj,” indrømmede han og smed stenen fra sig. Den gav et hult dump fra sig da den landede i sandet, skabende en lille fordybning.

Jerra gav en lyd fra sig som om hun ville sige noget, men et eller andet lod til at standse hende og med et suk lukke hendes mund. Efter et par sekunder børstede hun håret væk fra ansigtet og kørte et par beskidte fingre igennem det.

”Vi burde nok få noget søvn.”

Takir nikkede, til trods for at han var udmærket klar over at han ikke kunne sove nu. For mange tanker huserede rundt i

hans hoved, hovedsageligt ord der løb rundt i ulvepak og hylede efter at få lov at komme ud og bide Jerra i halsen. Han havde brugt al tiden lige siden solopgang på at udregne en passende måde at formulere dem på, og langt om længe var det lykkedes.

”Du brændte et hus ned.”

Det var passende. Ikke genialt.

”Ja,” svarede Jerra simpelt, tilsyneladende ikke videre oprevet eller fornærmet.

”Tianna fortalte mig det,” prøvede han igen.

”Gjorde hun det? Der kan man bare se.”

”Så du benægter det ikke?”

”Nej.”

”… Åh.”

”Mrm.”

Tavshed. Lidt akavet fingerede Takir metallet om sin ankel og skævede til kvinden der stadig sad med lukkede øjne, og havde med ét ingen anelse overhovedet om hvad hans næste træk skulle være.

Ærlig talt havde han forventet at hun ville blive vred. Nægte beskyldningen, kalde Tianna en lyvende slange og så videre. Det virkede ikke rigtigt at så afslappet bekendtgøre at man havde brændt et helt hus ned, at man havde …

”Du ved godt at der var folk derinde, ikke? At de—”

Hun afsluttede nonchalant for ham: ”—døde, ja. Ja, det ved jeg godt.”

Et par sekunders tøven før elveren rettede sig op, vendte blikket direkte mod Jerra og åbnede mund—

”Stop. Hold op med at se sådan på mig,” Før Takir overhovedet nåede at få et ord ud afbrød Jerra ham irriteret, ”Lad mig gætte, du vil vide hvorfor? Du er sådan en type der altid vil vide hvorfor, hvorfor blev Jerra smidt i fængsel, hvorfor brændte Jerra et hus ned til grunden, hvorfor slæber solen sin røv hen over himlen hver eneste dag, men bare *stop*.”

Han stoppede. For overrasket til at gøre andet klemte han læberne tæt sammen og stirrede på det brunhårede menneske.

”Behøves der være et ’fordi’ til alting? Har du aldrig gjort noget uden grund?”

Der gik nogle øjeblikke hvor de sad, stirrende hinanden i øjnene før det gik op for Takir at spørgsmålet ikke var retorisk og at han havde tilladelse til at tale igen.

”Mener du at du spontant besluttede dig for at brænde en bygning fyldt med personer ned?” Elverens stemme havde et hint af vantro. Måske mere end et hint.

Der lød et opgivende suk fra Jerra.

”Nej, jeg havde en grund,” dovent drejede hun hovedet ud mod ørkenlandskabet igen, ”Jeg blev betalt for det. Bygningen var en kro hvis ejer havde en spillegæld der battede, og fyren han skyldte penge bad mig om at vise ham hvad der sker når

man ikke betaler sine regninger. Jeg tænkte at udrydde hans indkomstkilde ville være en pæn symbolik. Og ild er altid en god detalje."

Det gav et sæt i ham da hun mødte hans blik igen, "Tilfreds?"

Egentlig ikke. Men han nikkede alligevel.

"Du … Gør du sådan noget for penge?" mumlede han.

"Vi har alle brug for at spise."

Trods varmen kunne Takir mærke sin nakke og ryg blive dækket af is der bredte sig tungt ned i maven. Rastløst førte han sine fingerspidser igennem sandet og forsøgte at undgå videre øjenkontakt med Jerra. Det kunne umuligt være normalt at gøre sådan noget som sit levebrød. Det virkede surrealistisk. Og Jerra havde virket så … Han syntes ikke at kunne kende hende, men absurditeten i den fornemmelse slog ham hurtigt. Det var, hvad, en måned siden han mødte hende første gang? Så hurtigt lærte man ikke folk at kende. Åbenbart.

"Du svarede ikke på mit spørgsmål," erklærede Jerra pludselig.

Han så forvirret på hende, "Hvad?"

"Jeg spurgte om du aldrig gør noget uden grund."

Han overvejede dette. Hvordan gjorde man noget uden grund? Han havde gjort spontane ting mange gange, pjækket fra skole eller taget med Yemin ud i ørkenen uden at sige det

til nogen, men de havde vel altid haft en grund, hvor tynd den end må have været. Til sidst rystede han på hovedet.

Jerra var stille i så lang tid at han efterhånden gik ud fra at hun ikke havde mere at sige, men med ét begyndte hun igen at tale;

”Jeg har tre yngre søstre, hvoraf to af dem er tvillinger og den tredje er mindre end et år ældre. Den ældste er syv år yngre end mig, så da jeg var barn var der sjældent stille i vores hus om natten. Mine søstre græd og skreg som pattebørn nu gør, og jeg tilbragte de fleste aftener liggende vågen med fingrene i ørerne mens jeg forsøgte at holde larmen ude. Af og til sneg jeg mig ud når det blev for meget, men som regel opdagede mine forældre det og stoppede mig.

Sådan var hverdagen som regel, men det skete undtagelsesvis at mine søstre faldt i søvn på stedet, og så var der ikke en lyd at høre i hele huset, ikke andet end de rotter der kradsede inde bag væggen. Hvad tror du jeg gjorde de nætter?”

Takir trak på skuldrene, ”Sov?”

Et smil, og hun rystede på hovedet, ”Så snart min familie var faldet i søvn lå jeg lysvågen og stirrede op i loftet over min seng. Til sidst rejste jeg mig og begyndte at gå rundt i de tavse, mørklagte rum, mens jeg studerede hvordan vores møbler og vægge så ud om natten. Nogle gange stod jeg stille i timer og kiggede på ingenting, men for det meste endte jeg med at kravle ud af vinduet og klatre rundt på hustagene i byen indtil solen

stod op. Når jeg kom hjem sneg jeg mig som regel op på loftet og sov dér.”

Han forsøgte at forestille sig Jerra kravle rundt på et tag midt om natten, hvilket gik overraskende godt, men alligevel kunne han ikke få hendes historie til at give mening.

”Hvorf—”

”Jeg har ingen anelse.”

Et eller andet gjorde at Takir ikke kunne lade være med at give et smil fra sig, og han lænede sig tilbage op af klippeblokken og gav sig til at stirre op i den blå himmel indtil øjnene løb i vand af sollyset.

”Det lyder næsten eventyrligt. På en måde.”

”Tsh,” Andet svar fik han ikke.

Et højlydt skræp fra en fugl fik elveren til at kigge tilbage ud over bakkerne hvor vinden førte sandet med sig i lange slør. Der var ingen tegn på byer eller anden form for civilisation nogen steder, selv efter timers gang, men Jerra havde hårdnakket påstået at hun vidste præcis hvor de var. At der var en by lige i nærheden. Til sidst var Takir holdt op med at brokke sig, han fik alligevel det samme svar hver eneste gang. I det mindste vidste de at de gik mod vest, så på et eller andet tidspunkt måtte de jo støde på … noget. Forhåbentligt ville de være i stand til at overleve indtil da: Takir var ikke ligefrem øvet i at udvinde vand fra jorden, men han havde set Relin gøre det mange gange. Det ændrede dog ikke på at han var nervøs for

at prøve når det engang ville blive nødvendigt. Og det blev det snart.

Solen fortsatte sin langsomme gang og fik skyggerne til at strække sig dovent. Ørkenen var dødeligt stille.

En knurren fik Takir til at gribe klynkende om sin mave.

Jerra kiggede overrasket på ham, ”Hvad er der?”

”Jeg er hundesulten.”

”Du tager pis på mig,” udbrød hun, ”Vi spiste de der firben for knap en time siden, du kan umuligt være sulten allerede.”

”Jeg kan ikke gøre for det! Elvere har brug for at spise mere end mennesker … vi har et højere stofskifte!”

Jerra stirrede vantro på ham i et par sekunder før hun begyndte at grine højt.

”Hv—Det er ikke sjovt!” protesterede Takir.

Det var det virkelig ikke. Om muligt var det antitesen af morsomhed, men alligevel så Jerra ikke ud at kunne holde op med at gispe efter vejret og krumme sig sammen i latter. Et eller andet ved hele situationen gjorde den hylende morsom, og snart kunne Takir mærke sine protester opløses og glide ud i små udbrud af grin. Snart lo han lige så højt som hende. I et stykke tid sad de dér og skraldgrinede som to idioter midt ude i en gudsforladt ørken.

Det lykkedes dem først at holde op igen da Takirs lunger desperat mindede ham om at han havde brug for ilt for at over-

leve, og et par dybe indåndinger senere kunne han nøjes med at sidde og smile for sig selv med hovedet mellem knæene.

Midt i stilheden sad han og lagde mærke til hvor svimmel og smertende hans hoved føltes, hvor svag og let resten af kroppen føltes. Frygten for pludselig at blive blæst væk af vinden fik ham til at snappe hovedet op med sådan en fart at det fik omverdenen til at rotere en anelse. Det fik ørkenen til at se endnu mere fremmed ud.

Jerra erklærede at hun var tørstig. Og at det bestemt ikke var det samme som at elveren var sulten.

Uden at svare lod Takir sit blik glide ned mod det tørre stykke sand imellem dem, og efter lidt tøven lagde en forsøgende håndflade på den varme overflade.

Godt så. Han blev nødt til at gøre det på et eller andet tidspunkt.

Han lukkede øjnene.

Omkring ham var varmt, tørt, støvet. Sandkorn bevægede sig diskret omkring ham idet han søgte længere ned, og snart forsvandt sollyset gradvist, det varme blev til noget mere køligt, det støvede til noget mere fast og klumpet, men fornemmelsen af tørt blev ved med at hænge fast i ham. Han undertrykte en trang til at hoste. Hvor langt var han nede? Han var ikke helt sikker, men lidt efter lidt gik det tørre i baggrunden, omgivelserne blev koldere og med ét fik han fat i det. Fugt og

kulde omsluttede alting, blødt og flydende, og han hev fornemmelsen med sig.

Med åbne øjne kunne han se vandet blive suget op af jorden, følge hans håndflade idet han langsomt løftede den op. Den klare væske svævede som en udflydende kugle i luften mellem de to personer.

De havde ingen beholder at have det i, men Jerra tøvede ikke med at forme en skål med sine hænder og række dem frem. Hun hældte grådigt sin halvdel af vandet i sig.

Takir betragtede tavst sollyset spille i væsken før han fulgte hendes eksempel.

”Det er køligere nu,” konstaterede Jerra.

Takir kastede et blik på den skygge der langsomt havde bevæget sig hen over dem i takt med solen flyttede på sig. Den værste middagshede var drevet over. En salamander der forsigtigt tittede ud af sit skjul under klippeblokken fangede hans blik.

”Vi må hellere komme videre,” istemte han, strakte armene og forsøgte at overtale sine ben til at komme op at stå, men indså at han ikke talte særlig godt for sin sag, ”Eller vi kan blive liggende her. Jeg tror—”

”Shh, hold lige mund,” Jerra afbrød ham, og hendes urolige stemme fik Takir til at dreje blikket mod mennesket, ”Kan du ikke høre den lyd?”

Jo, det kunne han godt. En let rummel havde lagt sig over omgivelserne, så diskret at den forblev næsten ubemærket i baggrunden og lurede. Det lød som … noget susende, nogen der hviskede halvkvalt.

De sad, nervøst lyttende, i nogle øjeblikke før Jerra kom skramlende til bens og kiggede bagud, hen over ryggen på klippeblokken.

”Åh, pis.”

Der var en lille, men meget overbevisende stemme inden i Takir der påstod at alting ville være meget bedre hvis han ikke rejste sig, vendte sig rundt og opdagede hvad end det var Jerra kunne se, hvad end det var der fik hende til at lyde så beklemt. Den lød meget insisterende og forslog at elveren bare lukkede øjnene og ignorerede den stadigt tiltagende rummel. Som regel var der ikke meget at gøre ved sådanne lyde, så måske var det bedre slet ikke at bekymre sig.

Takir var ikke særlig god til at lytte til sine indre stemmer.

Han kom på benene, snurrede rundt og gentog ordret hvad Jerra lige havde sagt.

Sandstorm.

Han havde set sandstorme før, naturligvis. De var svære at undgå, så det var almen viden hvordan man skulle ride dem af, og som regel var det ikke værre end nogle minutters hård vind og så skulle man ellers bare børste støvet af sig og komme videre med dagen. Af og til kunne man risikere at stå i støv og

sand til knæene, men det var heller ikke så slemt. Sandstorme hørte ikke blandt det værste der kunne ske, som regel.

Men som regel var de ikke *så* store.

Nogle hundrede meter væk kom en mur af hvirvlende sand hurtigt nærmere, susende og kaotisk og fuldkommen dækkende for himlen. En tung skygge havde lagt sig over dem idet sandet slugte solen og fortærede lyset. Panisk vendte elveren blikket opad. Hvor høj var den? 6000 meter? 7000?

Dybest set kunne det være lige meget. Han dannede hurtigt øjenkontakt med Jerra før de begge sørgede for at dække mund og næse med kapperne og skyndte sig at tjekke om der var et højere punkt de kunne søge op. Så snart han havde konstateret at området var plant trak han sine beskyttelsesbriller frem og klemte dem fast om øjnene.

Jerra stak ham et misundeligt blik før hun klemte øjnene sammen. Af en eller anden grund undrede det ham ikke at hun havde glemt sine.

Han nåede det kun akkurat før stormen væltede ind over dem. Og med ét var verden et væld af hvirvlende gulbrune farver og en susen for ørerne.

18

Lugten af sød røg blev ført med vinden oppe fra taget af vognen hvor karavanens shaman sad placeret med en pibe i mundvigen. Et dusin meter bagved ramte den Tianna direkte i ansigtet, sammen med lyden af det højlydte, fremmedsprogede skænderi shamanen og Relin var midt i. Tianna havde ikke en ringeste anelse om hvilket sprog de talte, men efter et kvarter eller deromkring kunne hun allerede liste adskillige af dets skældsord op.

Til sidst så elveren ud til at give op, steg ned fra vognen og ventede på at Tianna indhentede ham.

”Noget held?” spurgte Tianna selvom hun allerede kendte svaret.

”Feh,” Relin stirrede vredt efter vognen, ”Han nægtede at samarbejde. Hvis han overhovedet kender til de magiske felter skal vi ikke forvente at han har hjernekapaciteten til at sige noget intelligent om dem. Ikke hvis al hans snak om planter og kærlighed er målestokken.”

Han holdte en kort pause.

”Og hvad betyder ’flad ud’ overhovedet?”

Tianna sukkede.

Solen var efterhånden nået et par håndbredder over horisonten, og spagt, gulligt lys strakte sig hen over sanddyngerne. Rundt omkring i karavanen var folk begyndt at diskutere et godt sted at slå lejr, hvilket var en nyhed der fik Tianna til at ånde lettet op. Efter mange timers gang værkede hendes lægmuskler og fødderne beklagede sig højlydt, og til trods for at hun nogle enkelte gange havde fået lov til at køre i en vogn gjorde det ikke større forskel. De sidste par timer var det endda begyndt at blæse mere op: Jævnligt føg en bunke sand igennem luften og tvang hende til at klemme øjnene sammen, og en større sandstorm kunne ses et stykke mod vest. Indtil videre så det dog ikke ud til at de ville støde ind i den.

”Men selv uden hans hjælp ved jeg at vi kommer tættere på.”

Kvinden vendte spørgende hovedet tilbage mod Relin. En anstrengt mine prægede hans ansigt, og hans hænder var presset ind mod hvor Tianna vidste de to halskæder med ånderne hvilede under tøjet på ham.

”Der er magi i luften her,” forklarede han, ”Jeg kan mærke at vi nærmer os de magiske felter.”

Med en nervøs mine betragtede hun ham – renderne under hans øjne virkede mørkere end før, og hun kunne se hvordan han bed tænderne sammen og så ud til at være i fare for at falde fra hinanden hvert øjeblik det skulle være. Hun forstillede

sig Relin i tredve forskellige stykker liggende hjælpeløs på sandet og afgjorde at hun gerne ville være dét foruden.

”Måske skulle du sætte dig ned,” foreslog hun.

Det blev afslået med en fejende håndbevægelse og en mumlen om at han havde det fint, og før Tianna kunne nå at protestere var Relin begyndt at tale igen:

”Misforstå mig ikke; blot fordi jeg ikke havde held med shamanen betyder det ikke at jeg er på bar bund. Jeg har trods alt brugt min tid fornuftigt og undersøgt omgivelserne.”

”Hm?” svarede hun interesseret, ”Er du kommet frem til noget?”

Han rystede hurtigt på hovedet, men fortsatte alligevel, ”Der er mange muligheder. Felterne er fyldt med unaturlige spændinger der kan skyldes exceptionelt store udladninger af magi – som flere magikere der udfolder sig på ét sted. Det kan også være en gruppe af ånder, og selvom det er meget usandsynligt bliver vi nødt til at overveje alting. Det kan endda være forurening der har påvirket noget i jorden.”

”Eller guder,” påpegede Tianna, Medas ord rungende i baghovedet. Det var trods alt deres udgangspunkt, hele grunden til at hun var blevet sendt på den her færd. Hele grunden til at hun var blevet sat til det umagelige arbejde det var at eskortere Jerra. Et arbejde hun ikke kunne hævde at have succes med.

Men Relin rystede atter på hovedet.

”Jeg formoder at det intet har med guder at gøre,” sagde han roligt. Han måtte have fornemmet at Tianna forsøgte at tage sig sammen til at spørge hvad han mente, for han fortsatte hurtigt, ”Der er ingen logisk grund til at guderne ville koncentrere størstedelen af den magiske energi på ét punkt. Nok har det effekt overalt i verden, men det ville give et langt større indtryk hvis energien var ligeligt fordelt. Der ligger ganske vist en tempelby ved Sydperi, men ikke en af betydelig størrelse. Hvorfor skulle de trække Meriten helt dertil? Det virker for tilfældigt til at være guddommelig indgriben.”

Hun så på ham. Meget grundigt og udførligt for at regne ud om han lavede sjov. Om det var en eller anden form for aparte humor som hun ikke forstod. I tavshed granskede hun hans ansigtsudtryk og kom frem til at han mente det helt seriøst.

Med ét følte hun sig lidt fortabt.

Men det varede kun et sekund.

”Betyder det noget?” spurgte hun skarpt, men hun havde allerede bestemt sig for svaret. Hun behøvede ikke forholde sig videre til det. Hendes opgave var at bringe Jerra til Sydperi. Og det var det hun havde tænkt sig at gøre.

Hvis hun altså kunne finde hende igen.

Før Relin kunne nå at svare fangede et råb deres opmærksomhed, og de vendte begge hovedet mod Kaisa der kom løbende oppe fra karavanens front. Det var først nu Tianna opdagede at vognene havde gjort holdt. Hun standsede selv op,

og i samme øjeblik truede hendes ben med at kollapse under hendes vægt og gjorde det klart at de ikke havde tænkt sig at gå mere lige foreløbig. Hun modstod trangen til at sætte sig ned på stedet.

Kaisa gjorde dem opmærksomme på at der ville blive gjort holdt for dagen her, og at Rahe ville have Tianna og Relin til at bevogte den midterste del af karavanen. De og en bueskytte var de eneste på opgaven, men der ville blive sendt en afløsning engang omkring middag.

”De er ved at lave morgenmad,” smilede Kaisa bredt, ”Jeg kommer ned med jeres portioner.”

Til trods for at han havde løbet hele vejen ned til dem lod han ikke til at være forpustet overhovedet, og munden bevægede sig lynhurtigt idet han opremsede en detaljeret liste over dagens menu. Tianna ventede tålmodigt på at han blev færdig før hun takkede ham, og drengen tog fat i hendes hånd og gav den et hurtigt klem hvorefter han spænede tilbage mod madvognen.

Relin grinede til hende, ”Du har vel nok anskaffet dig en ven.”

”Hvad mene—”

Hun blev afbrudt af det høje *thunk* af en pil der borede sig ind i vognen bagved, få centimeter fra hendes ansigt.

Instinktivt trak hun sværdet ud af sit bælte, og i én, skarp bevægelse glemte hendes krop sin træthed og gled ud i en

kampposition. Idet hendes blik spejdede rundt i landskabet kunne hun ud af øjenkrogen se Relin bevæge hænderne forsvarende op foran sig og følge hendes eksempel.

De måtte have fået øje på gruppen af bevæbnede personer der dukkede op bag en bakke næsten samtidig.

”Røvere. Ni stykker kan vi vist lige klare,” konstaterede Relin, og hun nikkede. Rahe havde gjort klogt i at hyre så mange livvagter. Ørkenen var fyldt med større eller mindre grupper af kriminelle der havde gjort en levevej ud af at plyndre handelskaravaner. Hvis de var heldige ville denne gruppe være én af dem der var så udsultede at det ville være nemt at nedlægge dem, men mange af de omstrejfende bander kunne have været toptrænede soldater.

Hun fik ikke mere tid til at tænke over det, for nu fik hun travlt med at søge i ly for de pile der var begyndt så småt at regne ned over dem. Men idet hun gjorde klar til at dykke bag vognen for beskyttelse, faldt tre pile til jorden som var de stødt ind i en usynlig mur.

Hvilket de var. Luften foran hende havde fået en grønlig tint, og Relins energiskjold virkede som det skulle. Så mens elveren hævede den anden hånd knitrende med gule lyn og karavanens bueskytte gav sig til at returnere pilene, gjorde hun sig klar til sammenstødet.

Fem af røverne havde buer, mens de sidste fire bar korte sværd eller knive som de løftede højt i luften mens de fortsatte

ned af bakken, deres kammerater stående på toppen og affyrende flere pile. Skytterne ville hun overlade til de andre. Relin havde allerede for travlt med skjold og at antænde mellemstore brande i buske tæt på skytterne til at kunne forsvare sig mod den sværdkæmper der kom løbende i mod ham, og Tianna var ikke sen til at springe frem og svinge sit våben mod den fremmede.

Den velkendte lyd af metal mod metal rungede i øerne på hende før hun vristede sværdet ud af røvernes hænder og huggede ham ned. Hun nåede kun lige præcis at på øje på den pil der pludselig befandt sig mindre end en meter fra hende, før også den faldt til jorden. Relin havde ophævet det store skjold, og fremkaldte nu små udgaver af det i takt med at pilene kom tættere på. Perfekt. Selvsikkert gav hun sig til at løbe angriberne i møde.

En kvinde med kortklippet, rødt hår og et lille, bulet metalskjold svingede en lang kniv mod hende så snart hun var tæt nok på, og da Tianna brugte begge hænder til at parere daskede pigen hende i hovedet med skjoldet. I et kort øjeblik snurrede verden rundt, men sand og støv og himmel justerede sig selv med det samme da den hvasse smerte af metal der skar igennem kød eksploderede i skulderen på kvinden. Nogle eder og selvforbandelser tog form i hovedet på hende.

Den rødhårede udstødte et triumferende grin der hurtigt forstummede da Tianna snurrede rundt og huggede armen af hen-

de. Skjold og blodigt legeme faldt til jorden, men pigen nåede ikke at reagere yderligere på det før endnu et hug fik den nu livløse krop til at følge trop.

Halvvejs.

Med sammenbidte tænder og et forsøg på at ignorere den brændende skulder rettede Tianna sig op igen og skulede mod den midaldrende sværdkæmper der kom løbende i mod hende og—

”Tianna!”

Og hørte en stemme der fik hende til at snappe hovedet i den modsatte retning.

Med store, forskrækkede øjne og tre skåle med mad tabt på jorden foran sig stirrede han direkte på hende og fik alt andet til midlertidigt at forsvinde, og en panik blusse op i brystet på hende.

Hun kunne ikke kende sin egen stemme, ”Kaisa! Kom væk derfr—”

Det kunne ses i drengens øjne at han lige præcis nåede at opfatte beskeden før det var for sent og en pil huggede ind brystet på ham og den fik den lille krop til at falde langsomt, uendeligt langsomt mod jorden.

”NEJ! KAISA!” Hendes arme og ben føltes pludselig tunge og kluntede, stive og fuldstændig uden den selvsikre kampynde de normalt besad, og uden at tænke begyndte hun at bevæge sig tilbage mod vognene, tilbage mod drengen …

”Se dig hellere for, so.”

Den hæse stemme krævede hendes opmærksomhed, og synet af et ansigt af gråsprængt skæg der svingede et sværd imod hende fik brystet til at snøre sig sammen, da klingen blev stoppet af endnu et usynligt skjold, og, sekundet efter, den midaldrende brød spontant i brand.

Hun tillod sig ikke at være chokeret og stak i stedet i løb.

+++

Mere end noget andet havde hun lyst til at sætte hænderne for ørerne og blokere for lydene af Kaisas skrig og støn og gråd, men det ville kræve at hun gav slip på drengen, og det kunne hun ikke få sig selv til. Med opspærrede, paniske øjne stirrede hun skiftevis på Relin og Kaisa mens hun støttede drengens hoved og sikrede sig at pilen ikke gjorde mere skade end den allerede havde.

Det var skam også nok. Pilen havde boret sig ind i øverste højre side af Kaisas brystkasse og var brudt ud på den anden side, efterladende sig en blodig affære. Tianna var efterhånden i tvivl om hvor meget af blodet på hendes hænder og krop stammede fra de fjender hun havde nedlagt, og hvor meget stammede fra Kaisa. Vognen summede af angst og fare.

Men han var i live. Det var det vigtigste.

Tianna var ikke helt klar over hvad der var sket efter Kaisa var blevet skudt. Relin havde brugt magi til at redde hende fra den midaldrende sværdkæmper, og på et eller andet tidspunkt mellem dét og nu måtte det være lykkes de andre at slå resten af røverne ihjel, og Tianna at nå frem til Kaisa og løfte ham op. Nogle meters spor af blod udenfor afslørede at hun også havde båret ham ind i den nærmeste vogn.

Og nu sad hun her. Svimmel og desorienteret, blodig, med tænderne dybt begravet i sin underlæbe og med en knude i brystet der blokerede for ilten og ikke ville gå væk. Relin der undersøgte omfanget af skaden kunne ikke bevæge sine hænder hurtigt nok.

”Har vi forbindinger?”, spurgte han ud i rummet, og en eller anden svarede ja.

Han fortsatte, ”Den har ikke ramt noget fatalt. Det skulle være muligt at trække den ud.”

Hun kunne ikke danne overblik over situationen. Hvorfor var hun sådan her? Det var ligesom …

”Trække …” Det var vist nok hende der sagde det.

”Ja, trække. Vi har klippet pilehovedet af. Du trækker den ud, så forbinder jeg såret for at forhindre at barnet dør af blodtab. Forstår du?”

… nej.

”Forstår du, Tianna?”

Hun nikkede, og overtalte sig selv til at tage fat om pilen, til trods for det klynk det frembragte fra Kaisa.

Relin talte ned med rolig stemme, og hun trak.

Hun trak, og mærkede svuppet af blod og kød der bevægede sig, modstanden mod pilen idet den førtes baglæns. Det var klamt, men det var ikke det værste. Det værste var det øredøvende skrig Kaisa udstødte, og de tårer hun kunne fornemme blandede sig med blodet. Hele vognen var fyldt med den unaturlige lyd, lyden af et dyr der var ved at dø, noget der virkede forkert. Hun klemte øjnene i, og mærkede det lettende svup af pilen der forlod kroppen.

Det dyriske skrig falmede og gled over i voldsom, men almindelig barnegråd.

Ro.

Endelig ro. Alle lyde var som godt forsvundet fra verden, og kun den blandede lugt af støv og metallisk blod var tilbage at fornemme. Relin sikrede sig for sidste gang at forbindingen sad ordentligt fast, og skytten var løbet op for at informere Rahe om begivenhederne. Så roen ville snart blive forstyrret igen. Det gjaldt om at nyde den.

Tianna aede forsigtigt den nu rolige dreng over panden mens han missede udmattet med øjnene. Det var ikke noget under at han var gledet mere eller mindre ud og ind af be-

vidsthed, men noget tydede på at han var nogenlunde klar i hovedet nu.

Et hæst spørgsmål om hvad der var sket. Tianna fortalte det.

”Så du reddede mig?” spurgte han, let smilende.

Efter lidt tøven nikkede hun.

”Tak,” Hans blik gled op og mødte hendes, og med en langsom bevægelse rakte han en hånd ud som Tianna ikke tøvede med at tage, ”Tusind tak, Tianna.”

Som på kommando gled hans øjne i igen, og drengens krop blev slap af søvn. Tianna fortsatte med at stryge ham over håret, et smil plantet på sine læber.

Et forundret grin lød fra Relin, og hun kiggede spørgende på ham.

”Du smiler,” påpegede han.

”Ja …” mumlede hun forvirret.

”Det er første gang. Du har været i mit bekendtskab i over en måned, og dette er første gang jeg ser dig smile.”

”Vrøvl,” Hun rettede sig op en anelse, ”Selvfølgelig har jeg smilet før.”

Det havde hun da. Hun forsøgte at huske tilbage … man lagde vel ikke selv mærke til hvornår man smilede eller ej. Efter lidt overvejelse kiggede hun tilbage på Relin der fortsat betragtede hende forundret.

Hun mumlede irriteret et eller andet ubestemmeligt og vendte tilbage til at ae den lille dreng.

19

Takir gav en hul hosten fra sig og spyttede nogle sandkorn ud på jorden. De irriterende partikler havde sat sig i hver eneste afkrog af hans krop og tøj, og hver gang han troede at han havde rystet dem alle af sig, dukkede der flere op bag tænderne, i øjenkrogen, i bukseranden, mellem huden og metallet om anklen. Stormen havde stået på urimeligt længe og solen været ved at gå ned, da de endelig kunne grave sig fri af sandet og bevæge sig videre. Sult, tørst, hovedpine og svimmelhed havde plaget Takir de sidste par timer, og kløende sand overalt hjalp ikke ligefrem på humøret. Men han glemte alt om sine generer da hans fulde opmærksomhed blevet krævet af det de stod foran.

På hver side af en mørk kløft strakte klippevæggen sig så langt øjet kunne se, glat og overraskende kølig i aftenvarmen. Kiggede man op fortsatte klippen højere op end man umiddelbart kunne bedømme. Kløften selv var ikke indbydende. Måske var det en instinktiv klaustrofobi der spillede ind, men sammen med passagens mørke hjørner fik det faktum at den så ud til at dreje af længere inde hjertet til at synke i Takir.

Efter lang tids tøven nikkede Jerra beslutsomt, begyndte at gå fremad og faldt nær på næsen da lænken holdte hende tilbage.

”Kom nu.” Hun vendte sig mod den anden med et irriteret udtryk.

Takir skævede ind i passagen, ”Kan vi ikke gå udenom?”

Jerra kiggede dumt på ham, slog ud med armene og pegede på de endeløse vægge. ”Ikke rigtig, nej. Din lille sten siger vi stadig går mod vest, ikke? Jeg er *sikker* på at der ligger en by mod vest, men hvis vi forsøger at gå uden om den her *kilometerlange, massive stenvæg* risikerer vi aldrig at finde den. På den anden side, vi kan da også bare blive ved med at rende rundt ude i ødemarken indtil vi dør af tørst eller sult. Er det dét du vil? Vil du dø?”

”Nej, men—”

”Men *hvad!?*”

Jerras stemme var fortsat kravlet op i et mere og mere skingert toneleje, men Takir havde ikke overskud til at tage hendes råben specielt tungt. Al hans koncentration gik til noget andet, mere alvorligt.

Han havde fundet sin kompassten frem og stirrede nu målløst mens den roterede uophørligt omkring sig selv i et rapidt tempo.

”Jeg …” Har en dårlig fornemmelse, forsøgte han at sige, men det pressende tryk i brystet og noget metafysisk der tog

fat om hans hals og pressede til tillod det ikke. I stedet pressede han læberne sammen til en tynd streg.

Efter lidt tid frarev Jerra sig fra den snurrende sten og stirrede tilbage mod kløften. Takir fulgte hendes blik. Mørket syntes at pulsere eldritsk.

”Jeg har heller ikke lyst til at gå derind,” indrømmede hun, drejede hovedet tilbage og fangede Takirs blik med sådan en intensitet at det gibbede i ham, ”Men vi har ikke ligefrem andre muligheder.”

Takir blev ved med tavst at kigge ind i mørket, den ubehagelige følelse af dårlige erfaringer med et stadig kraftigere tag i nakken på ham. Han havde haft den samme fornemmelse af fare for lang tid siden – godt, måske ikke så lang tid siden endda – og hver eneste celle i hans krop var overbevist om at den fare ikke skulle opsøges. At tingene gik galt hvis man gjorde. Men de celler var også pinefuldt klare over at Jerra havde ret.

En blanding mellem et klynk og et suk undslap ham, og han lod sig trække med ind i kløften.

+++

Sten forvandlede sig hurtigt til egentlige vægge, og passagen forvandlede sig hurtigt til en maliciøs labyrint. På trods af at det allerede sparsomme sollys ikke havde kræfter til at kæmpe

sig hele vejen ind i de indviklede gange syntes kløften at være lyst op som af en fremmed måne, blålige, vibrerende nuancer malet ud over klipperne. Nattekulden burde så småt være trådt i kraft nu, men inde i passagen føltes det ikke koldt. Eller varmt. Der var ikke rigtig nogen temperatur.

I hvad der føltes som timer gik de forvildet rundt, drejede om skarpe hjørner og snublede over store, uforklarlige huller i jorden. Af og til fik lyden af hvislende slanger det til at løbe koldt ned af ryggen på dem, og Takirs puls var langsomt begyndt at stige i takt med at skyggerne begyndte at minde mere og mere om levende figurer. Han var så godt som sikker på at de var de eneste personer derinde, men desværre føltes det langt værre end alternativet. Tilstedeværelsen af en anden, normal person ville være klart at foretrække over hvilke monstre der end kunne gemme sig derinde.

Til sidst kunne de ikke udskyde det uundgåelige længere og stødte for enden af en lang gang på en blindgyde. Det var præcis en situation som denne han havde frygtet, og grunden til at han med jævne mellemrum havde fundet den sorte kompassten frem og ridset et mærke i væggen. Så de ikke ville strande dybt inde i labyrintens hjerte og blive ædt af et tyremonster eller lide en lignende, klicheret død. Ingen skulle komme og sige at han ikke lærte noget af alle de eventyr han fik fortalt.

Det var bare ærgerligt at når han vendte sig rundt var mærkerne forsvundet. Og gangen med.

Med panden dybt rynket kørte han forsigtigt en hånd over stenvæggen. Han var næsten—Nej, han var *helt* sikker på at det var dér han havde skåret mærket. For blot et øjeblik siden. Han havde skåret mærket, vendt sig rundt og set blindgyden før han ville dreje om igen og forslå Jerra at de gik den anden vej. Problemet var at den vej ikke var der mere.

Jerra stod ved siden af elveren med samme, bekymrede ansigtsudtryk og stirrede ind i væggen. Hun havde ikke sagt noget i bekymrende lang tid, men selv uden ord emmede hun af modvilje mod at være her. Ærlig talt kunne Takir ikke andet end at være enig med hende.

Det var usikkert hvor lang tid de stod, stille som støtter, før Jerra tavst, tøvende, utilfreds gjorde mine til at gå videre ned af en smal passage hun havde opdaget, påfaldende godt skjult bag et klippefremspring og tilsyneladende dukket op ud af ingenting, men noget fangede Takirs blik og tvang ham til at blive stående. Tittende ud over en klippeafsats nogle meter over dem voksede en mellemstor plante.

Takir begyndte beslutsomt at klatre op af de ujævne sten.

”Hvad laver du?” lød Jerras stemme irriteret bag ham, tydeligvis ikke meget for at blive hængende.

”Jerra, se busken.”

”Hvad? Ja, det er en busk. Og hvad så?”

Ikke bare en busk. En busk som Takir kun havde set én anden af hele sit liv, og en busk som han havde frygtet ville være

uddød på nuværende tidspunkt. Med lidt besvær fik han sig kæmpet op til afsatsen og betragtede forundret den robuste ørkenplante. Det forvrængede lys dernede slørede udsynet en anelse, men Takir vidste af erfaring at de gummiagtige blade havde en grågrøn farve og at små, gule torne plettede buskens snoede grene. Han kunne ikke lade være med at smile. Bladene og barken føltes velkendt under hans fingre.

Det havde været kort tid efter han var blevet venner med Yemin og Relin havde taget ham i lære at han fandt busken. Det var ikke mange årtier siden, men selv dengang havde der været betydeligt flere planter at finde i ørkenen. Til trods for dette havde den grågrønne busk gjort et specielt indtryk på den unge elver: Den voksede helt for sig selv, nogle kilometer fra Tenati, og han havde aldrig set andre af dens slags. Han havde brugt en hel dag på at tænke på den da han, midt i en skoletime hos Relin, sneg sig under bordet og hen til en tegnende Yemin som han derefter havde trukket med ud i ørkenen.

Hele situationen havde emmet af noget hemmeligt og magisk, til trods for at det blot var en lille busk midt ude i ørkenen, men Yemin havde været næsten lige så begejstret som sin ven. Deres besøg hos planten blev hurtigt en hyppig hændelse, så en ugentlig aktivitet og til sidst dagligt gøremål. Efter et par måneder havde Yemin haft to halskæder med, købt hos en gennemrejsende handelsmand.

”På den måde har vi den altid med os,” havde det brunhårede barn smilet og forsigtigt lagt et blad ind i hver af medaljonerne, trykket den ene ind i Takirs håndflade, ”Alle ørkens planter er ved at dø, men denne vil vi passe på og holde i live.”

”Jeg lader den aldrig dø,” havde Takir erklæret, ”Og resten af planterne skaffer jeg også tilbage, med magi.”

”Det kan du ikke,” Men Yemin havde smilet. Og Takir svor på det, og var kun blevet mere målrettet da de en dag dukkede op og busken var visnet og grå.

”Hallo, hører du efter?”

Et voldsomt ryk i kæden, og elveren lå på jorden uden noget luft tilbage i lungerne.

”Håh, det er faktisk ret tilfredsstillende når man er i den anden ende af snoren,” mumlede Jerra lettere fascineret, ”Nå, har du?”

Takir kiggede tomt på hende. ”Hvad?”

”Jeg spurgte om planten kan spises eller om du ville … bare havde tænkt … uh … Nej, glem det,” Et anstrengt, næsten fortvivlet udtryk kunne skimtes på hendes ansigt igennem mørket, i takt med at hendes ord gled sammen og forsvandt, ”Jeg kan ikke tænke klart hernede. Inde. Hvor vi end er.”

”Den kan ikke spis… Nej,” Takir skubbede sig op at sidde, lod panden hvile mod sine knæ i et kort øjeblik. Hans bukser var beskidte og slidte. ”Jeg tror—”

En skarp lyd åd hans ord og lyste hele labyrinten op i ét stort glimt af hvid.

Lyset forsvandt lige så hurtigt som det var kommet, men knap havde det blålige mørke sænket sig igen før hvidlig røg susede omkring dem, sprang fra væg til væg med en hæs hvæsen og Takir kunne mærke en hånd klemme hårdt til omkring hans arm. Den hvidlige masse cirkulerede som en grib, hele tiden bevægende sig tættere på og længere væk fra de to, og lige meget hvor hårdt Takir prøvede kunne han ikke stille klart på væsenet, kunne ikke fokusere på dens konstant foranderlige form, men kunne alligevel ubehageligt tydeligt opfatte hvordan den af og til fik ansigtslignende træk, nogle gange spidse dyretænder, andre gange ubestemmelige og ubegribelige aspekter … Men det var først da den talte at han gik rigtigt i panik.

Nej. Talte var ikke det rigtige ord, det udstødte lyde der kun mindede ubehageligt meget om noget en elver eller menneske kunne sige, en fremmed, kekekekeagtig lyd som sten der blev pulveriseret. Og med ét satte den af, hvæsende og med kurs direkte mod Takir og Jerra.

Det tog dem ikke lang tid at springe op og spurte i den modsatte retning, dreje om hjørner og løbe rundt i det pludselig meget tættere mørke uden andet mål end så langt væk som muligt. De var nået et betydeligt stykke før kæden viklede sig om deres fødder og sendte dem mod jorden, og de kastede sig

ind i en grottelignende fordybning i væggen, støv og smerte og panik spredt ud over begge deres kroppe.

”Hvad i … hvad var *dét*!?” Jerras stemme var hæs. Forfærdet.

Der var et eller andet fuldstændig galt.

”Hvad—Åh guder, åh guder—Guldhår, *hvad var det*?!”

Fuldstændig galt.

”*Takir!*”

”En ånd,” lykkedes det ham at få fremgispet.

”En hvad!?”

Men ånder angreb ikke—De angreb ikke *folk* på den måde. De holdte sig væk fra folk, det var derfor det var så svært at binde sig til dem. Elvere og mennesker var for store, de jagede kun mindre dyr, men denne her, denne her havde stensikkert angrebet dem. Var den større? Nej, den havde ikke været større end en typisk ånd, omtrent på størrelse med en lille hund. Hvorfor havde den så—?

Og så den … den stemme. Takir kunne have svoret på at have hørt ord.

”Guldhår, hvad pokker mener du med ånd!?” Jerra greb fat i elverens skuldre og ruskede i ham, men Takir rystede allerede så meget at det ikke havde den større effekt. Alligevel lykkedes det ham at få styr på sig selv og fortælle hende det, hvor hurtigt og resumerende han end måtte gøre det.

Hun så ikke ud til at fatte det helt, ud fra hendes chokerede stirren at dømme, men de havde ikke tid. Hvide lysglimt kunne skimtes længere nede af gangen, klippevæggen syntes at sitre.

”Kom, vi bliver nødt til at—”

Længere nåede han ikke. Sekundet han trådte uden for den lille fordybning blændedes han af hvid, og gjorde den fejltagelse at dreje hovedet mod lyskilden. Hvad der gik for åndens øjne kom imod ham, opspærrede og giftige som en slanges, og uden at tænke rakte han hænderne op foran sig og fortrød med det samme ved synet af den hvide energi knitrende omkring fingerspidserne.

Man kunne ikke altid bekæmpe ild med ild.

Da de to elvere var nået ud til deres busk den nat var den visnet. Det må have sket i løbet af dagen før, og, til trods for at planten havde vist tegn på vandmangel, havde ingen af dem forventet at det ville ske så hurtigt. I lang tid stod de tavse og stirrede på det matte, brune statur.

Yemin knugede sin halskæde indtil knoerne blev blege, mens Takir stod helt stille og stirrede på busken.

”Jeg lovede at den ikke ville dø, Yemin.”

Yemin forholdte sig tavs.

Tænksomt løftede Takir sine hænder og kiggede på dem. Han havde lovet Relin aldrig at bruge magi uden opsyn af

ham, men … Han havde jo lovet Yemin. Med et beslutsomt ansigtsudtryk rakte han håndfladerne frem mod planten.

”Takir, jeg tror ikke det er en god idé.”

”Vi kan ikke bare lade den dø. Med magi kan jeg … Jeg må kunne gøre det bedre med magi …”

Måske var det bare solen der skar ham i øjnene, men et gult glimt syntes at kunne anes ud af øjenkrogen sekundet før han havde bevæget håndled og fingre, og hele verden var et væld af blod og eksplosioner.

Hele verden var et væld af blod og eksplosioner. Takir var ikke sikker på om det var magien eller kollisionen med stenvæggen og jorden der fik smerte til at bølge igennem hans krop, men både en sydende varme og fornemmelsen af hårde slag fik ham til at skrige. Varme og kulde sloges om at få overtaget, hvid og sort gjorde det samme.

Dengang havde Yemin fået revet armen af, lå og følte fortvivlet efter det manglende legeme.

Havde han stadig alle sine … Takir forsøgte at føle på sit ansigt og sin krop med hænderne, men det hele var en mudret kage af blod og den pulserende smerte var umulig at lokalisere.

”*Pis*, årh—Guldhår, kan du høre mig?”

Dromedaren havde været bange for blodet, for Yemins smertefulde klynk, men det var lykkes ham at få den sårede

spændt fast og sat dyret i galop tilbage til Tenati, tilbage i sikkerhed.

Et eller andet tog fat i ham, måske, det var svært at mærke sammen med alt det andet.

”Dit øje … Pis, der er for meget blod.”

Øjet. Højre øje, det var der smerten kom fra.

”Yemmie? Yemin? Åh guder, alt det blod.”

Yemin havde overlevet. Det var lykkes ham at stande blodtabet med en kappe stramt bundet om resterne af armen, og elveren var kun lige bevidstløs da de red ind bag Tenatis porte.

Gennem et tæppe af rød kunne han se skikkelser bevæge sig, slanger og firben sno sig som pulserende hjerteslag. De bevægede sig. Han kunne … vist nok mærke sine ben bevæge sig fremad, tage skridt, og fornemme Jerra skubbe den halvt følelsesløse krop frem og støtte den. Hele verden var blå og rød og sort. Ned at sidde igen. Vådt. Var det … vand?

”Jeg ved ikke hvor rent det her er,” konstaterede Jerras stemme, ”Jeg ved ikke engang hvordan— Det … lå i væggen.”

Han ville bare hjælpe. Hjælpe planten med at overleve. Og det havde virket, sådan set. Da de passerede den på vej til Monethil så den sund og frisk ud. Et par grene var revet af, men ellers. Det havde hjulpet.

”Er du klar over hvad der er sket?”

Så nu kunne han godt slappe af.

”Hej! Bliv hos mig! Du kan lige vove på at— ”

Det var alligevel svært at holde sig ved bevidsthed.

20

Hun var muligvis gledet ud og ind af bevidsthed flere gange, men omverdenen føltes så uvirkelig at det var svært at bedømme. Hun havde alligevel ikke tilstrækkeligt overskud af energi til at fundere over sin egen eksistens: Lige nu var hun fokuseret på at holde sig i live, og selv det var nemmere sagt end gjort.

Dér sad Jerra, så langt presset ind i en sprække i klippevæggen som muligt, den hvide kjole plettet af støv og sved og usundt mange liter blod, den sårede elver hængende op af sig og med blikket rettet panikslagent op mod den svævende død over dem.

Der var femten, måske tyve mellemstore røgskyer i forskellige farver der cirkulerede nogle meter over dem, satte sig lodret på klippevæggene eller bevægede sig i lange hop, alle med deres ikke-helt-øjne fastlåst på de to nede på jorden. Det var startet med den hvide alene, der havde holdt sig roligt på afstand efter eksplosionen, men der var hurtigt kommet flere til, til sådan en grad at Jerra havde svært ved at fatte at hun ikke havde lagt mærke til dem før. Labyrinten måtte være fyldt med dem. Konstant ændrede de form, røgen opløstes og dannedes igen, tog skikkelse af drager, ild, slanger med menneskeansigter og ubestemmelige klatter af noget truende.

Og de var bestemt ikke begejstrede for de ubudne gæster.

Jerra vristede sit blik væk fra ånderne og ned mod elveren der klynkede i sin bevidstløse tilstand. Takir lignede noget katten havde slæbt ind. Rettere sagt lignede han noget en drage havde slæbt ind, ædt, kastet op igen og derefter smidt nogle tunge sten på. Det var lykkes hende at skylle noget af blodet væk med en uforklarlig fordybning vand i klippevæggen, men det meste af ansigtet var stadig en maltrakteret masse af rød, og hun havde i stedet tvunget resten af væsken ned i halsen på elveren. Blodet var alligevel blevet ved med at fosse ud, så til sidst havde hun været nødsaget til at rive en stribe stof af sin kjole og lægge en kluntet forbinding – selvom at der ikke var gået mange minutter før også den var gennemblødt og blodig. Eksplosionen havde tilsyneladende påvirket Takirs ene øje værst og kun forbrændt resten af kroppen, men det var umuligt at vurdere omfanget af skaderne.

Hun havde ikke styr på sig selv, men i det mindste kendte hun Takirs tilstand. Han havde tilbragt det meste af tiden bevidstløs, men af og til åbnet det ene øje og udstødt nogle mildest talt utilfredse lyde, eller også havde han gjort det i søvne. Uanset hvad havde han de sidste par timer ligget tæt op af hende, den ene arm fast slynget rundt om hendes liv, og nægtet at give slip. Det var vel i orden. Han havde haft en hård dag.

Kekekekekeke

Den var bare ikke helt ovre endnu.

”Se nu hvad du har rodet os ud i,” mumlende hun sammenbidt til ham, til trods for at – eller måske netop fordi – han næppe ville kunne høre eller forstå det, ”Dig og din magi. Hvis bare du var blevet ovenpå den gang i Tenati, så ville vi begge være sluppet helskindet fra alt det her. Så var jeg stukket af langt tidligere.”

Hun skævede til elveren, håbende på et svar, men den eneste lyd var den af hans tunge, ustabile åndedræt og åndernes hvæsen.

Hun udstødte en blanding mellem et suk og et klynk og kunne ikke kende sin egen stemme.

Hvor langt havde hun slæbt ham? Hun kiggede ned af den smalle passage de var kommet op ad, og hvor der i det blålige mørke kunne ses et langt spor af blod der fortsatte længere end hun umiddelbart kunne vurdere. Hvordan det var lykkes hende at slæbe en krop der både var højere og en del tungere end sig selv, hindret af en jernkæde og udmattet og blodig, var det stadig ikke lykkes hende at regne ud. Hun kunne knap nok huske hvordan de var kommet hen hvor de var nu.

Der var så meget hun ikke kunne huske. Hun var svimmel og hendes hoved måtte være fyldt med dun og stof.

Hun kiggede sløvt på sine omgivelser og forsøgte at studere ånderne omkring sig, koncentrerede sig om at fokusere på deres konturer. Specielt fire skikkelser fangede hendes opmærk-

somhed – fire, høje figurer, lysende hvide kåber over deres kroppe, skjulte, fremmede ansigter og de—

”Nej! Jeg har fået *nok*! *Hold jer væk! SKRID!*”

Men det gjorde de ikke. De blev stående dér, halvt gennemsigtige op af den modsatte væg og stirrede på hende med deres ikkeeksisterende øjne, som ventede de på noget, som var de lidt skuffede og forventede at Jerra tog sig sammen og gjorde som hun blev bedt om. De kiggede på hende som om hun var et ulydigt barn, et insekt de kunne træde på hvis det blev for besværligt.

”Nej! Nej! Nej!”

Kvinden kæmpede sig panisk op at stå og slæbte sig selv og elveren videre ned af den smalle passage, uden helt at vide hvordan hendes rystende ben fandt kræfterne. Så hurtigt som muligt fandt hun en passende klippeblok at søge ly bag ved og skubbede Takir så tæt ind mod væggen som muligt.

Der var endnu flere ånder her. Enten det, eller også var de fulgt efter dem på en eller anden overnaturlig vis uden rent faktisk at flytte på sig, for de cirkulerede roligt og nøjagtigt som før på præcis samme sted. De fire figurer var der selvfølgelig også, fire anklagende streger på klippevæggen.

”Skrid! Jeg vil ikke have noget at gøre med jer og jeres forbandede profeti!” Hendes skrig var så skingert at det føltes som om noget var gået i stykker i halsen på hende. Men deres hvide ansigter blev ved med at stirre på hende.

Hvid var Jerras yndlingsfarve. I hendes fødeby var religion ikke det helt store, så det var først da hun rejste hjemmefra at det gik op for hende at netop den farve blev betragtet som hellig, og at de fleste præster var mildest talt utilfredse med at helt almindelige folk gik med den på helt almindelige hverdage. Men siden at adlyde regler heller aldrig havde været så vigtigt i Jerras fødeby, var hun blevet ved med at gå i hvide kjoler.

”Man kan ikke engang *se* at den er hvid mere!” Hun pegede vredt på det størknede blod og gråbrune skidt, på de klistrede plamager af sand der ikke bare plettede stoffet, men også hendes hud og hår. Der var ikke meget der adskilte hende fra jorden under sig, ikke andet end hendes hektiske hjerteslag.

Luften i kløften havde hele tiden været underligt tung, men efterhånden var den blevet nærmest sitrende og kradsende som et uldent tæppe, og sammen med det blålige lys fik den Jerras øjne til at løbe i vand og hende til at bryde ud i et voldsomt hosteanfald. I takt med at hendes syn sløredes tog hun sig selv i at håbe, ønske at hele affæren var en hallucination fremprovokeret af giftige gasser eller de der firben de havde ædt og at, når hosten holdt op, ville alting være normalt igen.

Hun holdt øjnene lukkede i et øjeblik mens smerten i halsen stilnede af igen, og rettede så blikket ud i mørket. Naturligvis var alting stadig vældig meget det modsatte af normalt.

”Fint, Guldhår,” Hun krummede sig sammen over elveren og stak hovedet helt ned til ham så det brune hår blokerede udsynet til ånderne og kun billedet og stanken af blod og skidt var til stede, ”Jeg tager det i mig igen: Det her er ikke din skyld. Det er de forbandede guders. Præsternes. Religionens. Alting er lige så langsomt gået til grunde siden jeg stiftede bekendtskab med dét begreb.”

Verden var kompliceret nok i forvejen. Hun havde aldrig forstået behovet for selvsadistiske regler, præster der snuppede halvdelen af ens indkomst, dyre-og-det-der-var-værre-ofringer og alt det andet der i sidste ende kun bragte død og pinsel og gjorde livet så meget sværere.

”… ikke … lad være med at give op …”

Stemmen var svag som en trækvind, men den var der. Takirs mund bevægede sig sløvt og langsomt til trods for lukkede øjne og slap krop.

”Give op? Give op!?” Men lige nu var Jerra ligeglad med hvor dårligt elveren havde det, ”Jeg har ikke noget at give op, for jeg vil slet ikke være med! Og hvorfor er det her så vigtigt for dig? Det er ikke engang dine guder! Det er ikke engang *mine*, for den sags skyld, så hvorfor skulle jeg gøre hvad præsterne siger? Jeg tror ikke engang på dem—*Jeg tror ikke engang på jer!*” Hun rettede sig op og skreg ud i det blålige mørke før hun vendte sit ophidsede blik mod elveren igen.

”… det er ikke pointen …”

Ikke pointen? Hvad pokker kunne det så være?

Hun nåede ikke at få svar; selv hvis Takir ikke øjeblikkeligt var gledet tilbage i bevidstløshed, gik det nu op for Jerra at ånderne havde bevæget sig meget tættere på.

Ikke bare de fire høje, men dem alle. Mens hun havde haft hovedet dukket var de langsomt cirkuleret nærmere, og nu var deres halvgennemsigtige, let lysende røgkroppe så tydelige og næsten inde for rækkevidde. En lille del af Jerra blev opslugt af fascination, men resten af hende forsøgte at presse sig så langt ind mod klippevæggen som muligt.

Flere og flere af ånderne antog en konstant form, og figurer som Jerra genkendte begyndte at dukke op og plette klippevæggene. Planter med ansigter, hunde med tre hoveder, slanger med ben og en stor, sort fugl. Kun et par meter borte stod en sjakal med utælleligt mange ører. Da en ånd satte i spring og landede på en sten, få centimeter fra hendes hoved, afgjorde Jerra at det var på høje tide at komme væk.

Det var sværere end før. Efter gentagende, desperate forsøg på at overtale sin krop, lykkedes det hende at gribe fat i klippevæggen og trække sig selv på benene. Hvorfor var det så svært? Det var trods alt ikke hende der var blevet sprængt halvt i luften af magi. Der var et eller andet ved kløften der langsomt ødelagde hende, og verden trak sig ind omkring dem og gjorde dem uendeligt små og skrøbelige, som kunne hendes ben knække sammen som tændstikker under hende hvert øje-

blik. De var i fare for at ophøre med at eksistere hvornår det skulle være, og det ville sikkert ikke have nogen betydning overhovedet hvis de gjorde. Det svimlede for øjnene på hende, i et ubehageligt langt stykke tid kunne hun ikke se og hendes hoved føltes som om det var lavet af de samme sten som klippevæggene. Efter at have undertrykt trangen til at kaste op greb hun fast i den bevidstløse elver og begyndte at kæmpe sig ned af gangen.

Hun skulle aldrig have ladet sig hyre. Så var hun ikke blevet anholdt, ikke smidt i fængsel og ikke blevet forulempet af den dulle af en præst. Og vigtigst af alt, så var hun ikke havnet i denne situation. Men hun havde haft brug for pengene – priser på mad og tøj og praktisk taget alt andet blev ved med at stige dag for dag – og ét eller andet skulle hun jo give sig til. Hun kunne ikke bare bruge tiden på at sidde og stirre ud i luften. Ham der hyrede hende betalte godt. Hvad mere kunne hun forlange?

Hun skævede bagud. Ånderne fulgte med højt over dem. Af og til ville de dykke ned, suse forbi mennesket og efterlade små, sviende rifter i hendes hud, men de fire, hvide figurer nøjedes med at stirre spottende på hende. Det var noget af en bedrift, at kunne stirre sådan uden øjne.

Ikke giv op. Det kunne han sagtens sige. I det lange løb ville det have været nemmere hvis de bare havde sprunget det med præsten over, da hun blev anholdt. Det var en tanke hun hur-

tigt havde skubbet fra sig som bestod den af glødende kul, men trods alt havde hun tænkt den, hvor kortvarigt den end var blevet hængende. På det tidspunkt havde alting virket håbløst: De par venner hun havde rejst sammen med indtil da var der ikke mulighed for at genforenes med, og i et sekund havde det virket som den nemmeste udvej, alt taget i betragtning. Men nu—

Hun snublede, kæmpede desperat for at holde sig på benene og fortsatte haltende, med den ildevarslende lyd af kædens raslen i ørerne.

Nu var hun ikke klar til at dø, men det var lige præcis hvad der var ved at ske.

Da hun drejede om et hjørne blev hun tvunget til at misse med øjnene og dreje hovedet væk fra den lyskilde der lå for enden af gangen, men da det gik op for hende hvad hun kiggede på, tændtes der en ild i hende. Lys! En udgang!

Hun forsøgte at ignorere svimmelhed og smertende lemmer, kradsende følelser i halsen og brækfornemmelser, satte vaklende ét skridt foran det andet, selvom det meste af hendes krop føltes paralyseret og lam. Var der alligevel giftgasser dernede?

Bare nogle meter endn—

Igen snublede hun, og denne gang lykkedes det hende ikke at holde sig oprejst.

Eller vågen, for den sags skyld, og hun kunne næsten mærke ånderne komme tættere på og hjertet synke i brystet på hende i

takt med at sollyset blev mere og mere utydeligt og til sidst forsvandt i en stor masse af ingenting.

21

Flammerne dansede indviklede, rituelle danse med hinanden og lignede noget eksotisk og fremmed. Det orangegule lys flakkede henover ansigterne på mennesker og elvere på jorden omkring bålet, alle øjne hvilende på en bestemt person. Strengt taget var bålet ikke nødvendigt. Solen var kun lige ved at gå ned, og der var alligevel ikke mange timer til karavanen ville begynde at bevæge sig igen. Men folk syntes vel godt om stemningen.

Vægten fra Kaisas hoved hvilede tungt mod Tiannas bryst, kun af og til brudt når drengen blev specielt grebet af fortællingen. Han havde klynget sig til Tianna lige siden angrebet for nogle dage siden, men det var hun ganske tilfreds med: Det var nemmere at beskytte ham på den måde.

Fortælleren, en ung menneskekvinde med en rødbrun hestehale, havde rejst sig op og gjorde nu store gestikulationer i takt med at hun fortalte, snoede sine hænder for at illustrere sine personers bevægelser og humør. Hun var tydeligvis blevet inspireret af elvernes måde at fortælle på. Meget visuelt.

”—for i de dage var der store samlinger af planter og træer, og man kaldte dem *skove*; mystiske steder fyldt med fremmede og magiske ting. I dem boede ånderne, verdens og naturens

beskyttere, og de sørgede for at ingen harme skulle falde over skovene. Men her fandtes også de levende planter, træer med ansigter og sind som mennesker eller elveres."

Det var en klassisk fortælling. Tianna tvivlede på at der fandtes det barn som ikke havde fået den fortalt siden han eller hun var spæd, men til trods for at eventyret sad indprentet i alles hoveder, lyttede forsamlingen tavst og opmærksomt. Fortælleren fortsatte, og historiens hovedperson bevægede sig dybt ind i skoven og fór vild. Træerne angreb den lille slavepige, men skovens beskytter, en ånd med horn i panden skjult under en tyk kappe, reddede hende, og mange ord senere var pigen befriet fra sin herre og havde giftet sig med ånden.

En klapsalve brød løs. Tianna klappede med, på trods af at eventyret føltes akavet nu hvor hun vidste at ånder ikke blot var virkelige, men også radikalt anderledes fra de typiske skildringer. Hun forsøgte at fange Relins blik, men hans opmærksomhed lå fortsat på den rødhårede.

En ny historie blev efterspurgt, og til Tiannas store overraskelse meldte magikeren sig frivilligt. En spændt tavshed bredte sig øjeblikkeligt; I sin korte tid i karavanen havde Relin allerede formået at indhylle sig selv i en tåge af mystik og uopnåelighed, og især gruppens børn måtte have set frem til en forestilling.

Elveren rømmede sig. Og begyndte.

”Fortællinger om magi er underholdende, bestemt, og ofte nok til at tilfredsstille vores eventyrlyst. Magi er til en vis grad velkendt. Den eksisterer i vores hverdag, er en fundamental del i vores liv,” Han illustrerede ved at knipse med fingrene og lade grønne og gule røgskyer cirkulere rundt om de lyttende, fremprovokerende nogle fnis hos de yngre børn, ”Men sande legender omhandler det vi ikke kender, det vi længes efter, men kun har det spinkleste håb om at opnå. Lad mig fortælle jer sådan en legende.

Lad mig fortælle jer en legende om regn.”

Og med ét, midt i al stilheden, lod elveren en kølig brise suse igennem mængden, en frisk duft af vand og renhed fylde luften. Klar energi gjorde verden sløret og let, som kiggede man gennem et glas med vand. Alle sad med tilbageholdt åndedrag.

”Forestil jer vand. Det vi alle afhænger af, det vi alle består af, vores vigtigste og skrøbeligste bånd til livet. Forestil jer vand der bruser gennem kroppen og omslutter alt.”

De forestillede sig det. Eller, forsøgte.

”For længe siden var der vand overalt. Hver eneste dag rejste store mængder hen over den klare himmel og lod sig falde ned på jorden i store bølger. Vandet brusede igennem dale og gader og gav liv og næring til planter, dyr, elvere og mennesker. Det rejste sig som husmure og statuer og lod folk ride på dets ryg for at blive kølet af, og det greb små børn i dets hæn-

der og løftede dem højt op i luften hvor de kunne føle vinden blæse. Det beskyttede os og skyllede alt ondt og farligt væk, efterlod kun hvad var godt og nærende.

Vand er liv, regn er liv. Guderne vejleder og velsigner os, men det er vandet der giver os liv."

Han tav, og gradvist falmede sløret af kunstigt vand og den lette brise faldt til ro. Der var ingen klapsalve denne gang. Alligevel sad alle let smilende og fortabt i deres egen, lykkelige fantasi, og magikeren betragtede dem tilfredst.

Men Relin havde ikke nævnt at regnen var væk.

Fortællinger blev fortsat fremsagt på skift, hver eneste genre drejet og vendt og udnyttet grundigt, indtil flere og flere brød op og gjorde klar til at flytte karavanen videre. Mens en afsluttende historie blev fortalt rejste Tianna sig forsigtigt op og lod den nu sovende Kaisas hoved hvile på en sammenrullet trøje. Han havde tilbragt de sidste par døgn hovedsageligt i sovende tilstand, men det var som om at et eller andet fremmed legeme trak energien ud af den lille krop og fortsat tvang ham ind i en konstant døs der ikke så ud til at ophøre.

Et råb nogle vogne længere nede af rækken fangede hendes opmærksomhed, og hun drejede blikket for at se karavanens kok hænge ud af madvognen og kalde på en assistent.

"Padma, har du set Detan?"

Den unge dreng trak på skuldrene og hankede op i den krukke han bar på, ”Hun sagde hun var svimmel, så jeg tror hun gik en tur under fortællingerne.”

”Ja, men hun burde være tilbage nu.”

Detan. Det var en af kokkens assistenter, en stille, men smilende elver. Hun brugte det meste af sin tid på at gøre rent i madvognen, men var en enkelt gang kommet med frokost til den sårede Kaisa. Tianna sikrede sig at drengen sov fredeligt før hun råbte tilbage:

”Vil I have mig til at lede efter hende? Jeg har alligevel intet at lave.”

Tilbuddet blev mødt af et par taknemmelige nik før de to mænd hastede tilbage til arbejdet, og Tianna satte i gang væk fra vognene efter at have bedt Relin om at holde øje med Kaisa.

Søgende lod hun blikket glide hen over omgivelserne. Solens sidste stråler badede sandet i et dybt, rødligt lys, og ørkenen kriblede med natteaktive dyr der lige så langsomt begyndte at vågne og gjorde klar til jagt. En kaskadesang af insekter og enkelte fugleskrig gjorde luften summende og tung. Tianna holdt sin fod i luften et øjeblik for at undgå at træde på en forbipasserende skorpion, før hun vendte sit blik op igen.

Karavanen nærmede sig Sydperi. Hun havde kun været der en enkelt gang før, men områdets kendetegn havde sat sig fast i baghovedet på hende. Et stykke væk fra byen lå nogle karak-

teristiske klippeformationer, og allerede nu kunne de skimtes som en skygge i horisonten. Et par dage mere, og de ville være fremme.

Sandheden var at hun ikke så frem til det. Han skjulte det godt, men i den seneste tid var Relin blevet mere og mere irritabel og ængstelig, næsten konstant med det ene øje på det øde ørkenlandskab og læberne presset sammen til en tynd streg. Takirs forsvinden huede ham tydeligvis ikke, og han havde, lettere flygtigt og uden hensigt til at uddybe, fortalt at dette var det længste stykke tid han nogensinde havde været separeret fra sin lærling. Tianna glædede sig ikke til at ankomme til Sydperi og muligvis være nødt til at se i øjnene at Jerra og Takir *ikke* var der. Lige så meget for sin egen skyld som for Relins: Det var ikke godt at vide hvordan Khevon ville reagere på en tabt last …

Nej. Hun havde ikke fejlet en opgave i mange år, og hun havde ikke tænkt sig at begynde nu.

Hun trådte op på en klippe der stak op af sandet, frøs på stedet og konkluderede at hun netop havde fuldført opgaven om at finde Detan. Dog ikke med det resultat hun gerne havde set.

Der gik ikke lang tid fra at Tianna hentede hjælp til at en betydelig folkemængde var stimlet sammen omkring Detan og kiggede med en blanding af nysgerrighed og morbid frygt mens den ene af karavanens læger undersøgte kroppen. Hede-

slag og dehydrering, konkluderede han. En typisk dødsårsag, selvom at en pige så vant til at færdes i ørkenen burde vide bedre.

”Det sker at folk tror at det i det lange løb er bedre at spare på vandet, hvis det er sparsomt. Detan var jo så betænksom,” Lægen snakkede med den chokerede køkkenassistent, men henvendte sig vist mere til hele flokken som en generel advarsel, ”Men husk at det bedste sted at opbevare vand er i kroppen.”

En dyb tavshed blandede sig med mørket, og Tianna skuttede sig i den begyndende kulde. De var nødt til at få pigen begravet snart, helst før karavanen tog videre. Aftenvinden var ved at tage til, og lugten af liget ville hurtigt tiltrække kryb og ådselædere fra miles omkreds. Det var ingen måde at forlade livet på. Hun vendte sig mod Relin der stod ved siden af hende og betragtede scenen, og opdagede at han allerede var gået.

”Vent! Relin!”

Den mørke figur af elveren var allerede adskillige meter væk fra forsamlingen og gjorde ingen tegn på at ville vende om, og efter et par forgæves protester satte Tianna i løb efter ham.

Hun nåede hurtigt op på siden af magikeren, men han ignorerede hende totalt.

”Relin.”

Intet svar. Og han gjorde ikke mine til at ville stoppe før Tianna tog et solidt greb i hans arm og tvang ham til stilstand.

Han skulede irriteret til hende, men var ikke stærk nok til at rive sig ud af hendes greb, ”Hvad vil du? Jeg har travlt. Der er stadig mange ting der skal pakkes sammen før vi kan tage videre.”

Hans kommentar blev mødt med en rynket pande og et forbløffet blik, og Tiannas blik flakkede kortvarigt mellem ham og den lukkede cirkel af personer længere væk. Mente han det virkelig, eller gjorde han nar af hende? Der var ingen elviske præster i karavanen, men Detan havde tilhørt samme religion som Relin. Selvom han selv ikke virkede til at være specielt troende. Men … Ud over magiker fungerede han også som læge, så han kunne ikke bare … gå væk fra det her.

”Det er dit ansvar at den elver kommer godt videre.”

Det lykkedes Relin at frigøre sin arm, men Tianna trådte ind foran ham før han kunne gå videre.

”For himlens skyld, hvad er det du fabler om?”

”En begravelse, Relin, eller et hvilket som helst andet ritual I bruger,” Rynken i Tianna pande blev dybere. Det var som om at skulle forklare hele konceptet til et uvidende barn, ”For at ære hendes minde. Det er din religion, du ved hvad man— Vi kan jo ikke bare lade hende ligge og rådne.”

Han trak på skuldrene og forsøgte at bane sig vej uden om Tianna, ”Så sig til dem at de skal brænde liget. Selvom det da er et spild ikke at lade ådselsæderne få føde …”

”Hvordan kan du—”

”Jeg er ikke klar over hvad du forlanger af mig, Tianna. Kroppen derovre er ikke Detan mere, det er ikke længere en person. Blot et tomt hylster. Der er ingen grund til at ’ære’ det, og vi har langt fra tid til lange ritualer.”

Han benyttede Tiannas midlertidige forbavselse til at haste forbi hende, men kvinden tvang hurtigt sig selv til at dreje rundt på hælen og forfølge elveren hen over ørkensandet i et stadigt højere gangtempo.

”Så du vil bare gå fra hende, lade som om det aldrig er sket? Ville du også gøre det hvis hun var et familiemedlem? Hvis det var Takir?”

Der var hvad der kunne ligne en tøven, en hurtig spænding i Relins kæber, men øjeblikket efter fortsatte han i samme, rolige toneleje; ”Ja. Det ville stadig blot være et hylster. Detan er væk.”

”Der er stadig mindet om hende tilbage. Man kan ikke bare glemme folk på den måde.”

Han stoppede kort, slog ud med armen, ”Hvorfor ikke? Det handler om at komme hurtigt videre: Jeg tvivler betydeligt på at det er sundt sådan at dvæle ved det forgangne. Hvis det er

dét I mennesker gør, forstår jeg bedre at I er så mentalt ustabile.”

At Relin vaklede og nær faldt over sine egne ben da han passerede Tianna understregede hykleriet bedre end ord kunne have gjort, men alligevel var det tydeligt at diskussionen var ovre.

”Det forsvinder ikke bare fordi man ser den anden vej. Det forsvinder ikke!” råbte hun efter ham, men fik intet svar.

Hun påbegyndte en langsom tilbagegang mod hvor Detan lå, med tunge ben og tungere hoved, men hun kunne ikke bringe sig selv til at blive der ret meget længere end nødvendigt for at informere de andre om at Relin ikke ville hjælpe, at de måtte finde på noget selv. De havde lagt et hvidt stykke stof over kroppen, og Tianna gik forbi dem og videre hen over klitterne, langs med, men et godt stykke fra karavanen.

Hun havde lyst til at finde stofstykket frem fra dets plads i hendes lomme, men et eller andet gjorde at hun holdte sig selv tilbage og forsøgte at nøjes med at føle på det med hånden, mærke de flossede kanter og den velkendte tekstur. Halvt ubevidst og anspændt borede hun tænderne ned i sin underlæbe så hårdt at den metalliske smag af blod blandede sig med det tørre støv fra ørkenen, og hun knugede stofstykket så hårdt at hånden begyndte at krampe.

Alt imens hun gik og forbandede elveren indeni. Hvordan *gjorde* han det, kravlede ind under huden på hende på den må-

de? Hun kunne ikke engang sætte fingeren på hvad det var, men hver gang de talte sammen blev luften mellem dem til en hård masse, og han vendte op og ned på det hele *og hun brød sig ikke om det*. Han ændrede de regler der omhyggeligt var blevet sat op. Sådan gjorde man ikke. Hvis der ikke var regler, var der ingen kontrol.

Hun stoppede. Ikke fordi hun ville, men fordi hun var nødt til det, og i lidt tid stod hun stille og forsøgte at dæmpe sin puls med dybe indåndinger. Hun måtte hellere gå tilbage til karavanen. Solen kravlede kun lige netop rundt ved horisonten, og de måtte af sted snart hvis tidsplanen skulle overholdes. De var allerede blevet forsinket nok.

Hun slap stofstykket og drejede rundt for at gå tilbage, men en skikkelse der netop rejste sig blandt klitterne et kort stykke fra hende, fangede hendes blik. I et kort sekund troede hun det var Relin; den mørke kutte og højden passede, men da personen drejede rundt fangede hun blikket hos et lysebrunt ansigt med fregner. Det var ikke en fra karavanen.

Det gik op for hende at det var den samme person hun var stødt på i Etalen, og hendes hjerte stoppede et kort sekund da hun indså præcist hvorfor hun havde genkendt ham.

Der var ikke tid til at tænke. Hun trak sit sværd og kastede sig frem mod den kutteklædte.

Han var hurtig til at undvige, men overraskelsen gjorde alligevel sit og efterlod en blodig flænge i ærmet på kutten, men

han nåede dårligt at gribe sig til såret før Tianna huggede til igen.

”Hvad fanden—” den halvkvalte lyd af hans stemme blandede sig med et blødt dump fra hvor han ramte sandet i en undvigelse, ”Ah, pis.”

Han genkendte hende. Hun var sikker på at han genkendte hende nu. Ikke at det gjorde nogen forskel. Hun hævede tavst og hurtigt sværdet igen for at hugge mod hans liggende positur, men da stålet ramte jorden var han forsvundet i et sløret blink.

Tiannas forsøg på at få sin puls under kontrol var hurtigt blevet meningsløst, og med bankende hjerte og blodet susende rundt i kroppen rettede hun sig op og spejdede vredt rundt omkring sig.

”Hvor gemmer du dig!? Kom frem! *Slås mod mig, din usling!*” En let rystende hånd knugede skæftet krampeagtigt mens kvindens krop gik i angrebsposition på alle tænkelige måder, og hendes råb blev kun overdøvet af hendes tindingers banken. Hvor var han? Hun havde kun denne her chance, hvis hun ikke slog ham ihjel nu, hvis hun ikke fik hævn nu …

”Vis dig!!”

Ørkenen var stille.

Det tog hende nogle øjeblikkes tunge åndedrag at få overblik over situationen, og langsomt sænkede hun sværdet. Hvad havde hun gang i? Han var allerede stukket af, og hun blev

nødt til at komme tilbage til karavanen. Hun kunne ikke rende rundt herude og—

Hans skikkelse kom springende som et mørkt lyn fra en skyfri himmel, slog sværdet ud af hånden på hende og væltede hende omkuld i sandet.

Før hun kunne nå at reagere eller i det hele taget finde ud af hvad der var op og ned, havde den fregnede mand sparket sværdet ud af rækkevidde og låst hendes hænder fast i et jerngreb der umuligt kunne være naturligt. Han tillod sig et par sekunder til at genvinde pusten og forsøge at tørre sveden af panden med sin skulder før han dannede øjenkontakt med Tianna. En underlig blanding af overraskelse og nysgerrighed spillede i hans grønne øjne.

”Jeg tænkte nok at jeg ville få problemer med dig en dag. Men at du ville jagte mig helt ud af Monethil …”

At informere ham om at deres møde var et rent tilfælde var ikke øverst på Tiannas liste over prioriteringer, og langt mere energi gik til at forsøge at rive sig ud af hans greb og den ubekvemme stilling under hans vægt. Lugten af blod fra såret på hans arm udgjorde en mærkelig, stærk blanding sammen med den umiskendelige stank af … hund?

”Jeg kan ikke lide at være nødt til det her, men jeg vil ikke risikere at du ødelægger alting igen.”

Et spinkelt håb gik igennem Tiannas krop idet hun mærkede den ene af hans hænder flytte sig, men lettelsen blev hurtigt

vendt til panik da hun opdagede at han kun havde hævet den for at gøre plads til at samle en violet, lysende og meget truende kugle af energi i håndfladen. Hendes forsøg på at gøre sig fri blev med ét meget mere desperate.

”Tianna? Er du her?” En ung drengestemme kom langsomt tættere på, den kutteklædte mand snappede hovedet i dens retning og lyset i hans hånd blev svagere og svagere for til sidst at forsvinde.

Og med det var han også forsvundet, lige så hurtigt og brat som før.

”Tianna?”

Tianna blev liggende stille fladt på ryggen, stivnet og spændt, og det tog hende en rum tid at dreje hovedet mod lyden, ”Padma.”

”Hvorfor ligger du på jorden?” Køkkenassistenten stirrede forbløffet – og lettere nervøst – på hende før han hastede over for at hjælpe hende op at stå, ”… Er det blod?”

Hun kiggede ned af sin brystkasse hvor hendes modstanders sår havde efterladt store, røde streger, ”Nej.”

”… Åh.”

På benene igen, om end vaklende, fandt Tianna overskuddet til at gøre mere og andet end at sløvt undgå Padmas blik og give passive, afværgende svar på hans spørgsmål. Ikke meget mere, dog. Som en begyndelse kunne hun samle sit sværd op.

Efter en akavet pause gik drengen mumlende i gang igen: ”Um … De andre venter på dig. Karavanen er klar til at tage af sted.”

Hun nikkede. ”Godt. Det er jeg også.”

22

Gule streger af røg og lys cirkulerede rundt om bunden af vandposen og oplyste kortvarigt læderet før de døde hen igen. Relin rakte posen til Tianna, og hun tog en slurk af det nu iskolde vand. Nok kunne man klare sig uden, men magi gjorde lange rejser en hel del mere behagelige.

”Tak.”

”Ingen årsag,” svarede han, ”Det er kun godt at holde sig selv i gang.”

Elveren strakte armene ud og knækkede fingre med et suk, men vendte hurtigt tilbage til at kigge ud over ørkenen, ansigtet vendt væk fra Tianna. Ingen af dem havde nævnt hændelserne tidligere på aftenen, og kendte hun Relin ret ville det heller ikke være et samtaleemne lige foreløbig. Hun drejede vandposen et par gange i sine hænder før hun hæftede den fast i sit bælte igen.

Sandet spredte sig milevidt foran dem, nu og da oplyst af hvidt måneskin, men som regel gled der skyer over himlen, og fakler og olielamper spændt fast på siden af karavanevognene måtte lede vejen for dem. Orangegult lys fik skyggerne til at flakke i takt med lyden af skridt og den trætte knirken fra hjul der havde været længe på arbejde. Alt i alt en fredsfuldt, har-

monisk scene, men Tiannas nerver var tyndslidte og hun tog konstant sig selv i at skæve sig over skulderen og fingere skæftet på sit sværd. Det kunne ikke fortsætte sådan. Hun blev nødt til at gøre noget ved det, så hurtigt som muligt. Det kunne ikke være et tilfælde at hun var stødt på ham igen.

”Se.”

Tianna drejede hovedet mod den vogn de gik tæt op ad, hvori Kaisa lå med sløve øjne under et tykt tæppe og nu holdte et stykke papir med en kluntet kultegning op. Den noget usikre portrættering af en kamel tydede på at Kaisa normalt ikke ligefrem var en ivrig tegner, men i hans tilstand var der ikke rigtig andet at lave. Ved siden af drengen lå en fløjte, men hans stemme var for svag og hæs til at den kunne bruges.

”Hvor er den flot,” Tiannas lette smil blev gengældt af et noget større, ”Er du sikker på at du ikke hellere vil op til din fars vogn?”

Kaisa nikkede bestemt og lagde papiret fra sig igen, ”Far har alligevel ikke tid, så det er sjovere at følges med jer. Selvom du ikke siger så meget,” lo han.

Tianna rodede efter et passende svar, men drengen kom hende i forkøbet; ”Er der langt til Sydperi?”

”Ikke så langt endnu,” Lettet over et mere konkret emne pegede Tianna ud mod et punkt et stykke borte fra karavanens retning hvor en stor, firkantet silhuet kunne anes i mørket, ”Vi

har allerede passeret Atnas Kube, og Sydperi ligger kun nogle kilometer fra klipperne.”

”Det siges at der bor spøgelser derinde, ved du nok,” sagde Kaisa, ”Og monstre. Måske er de Atnas tjenere …”

”Atna var bare den person der opdagede klippen.”

”Åh. Alligevel …”

Det var ikke noget under at Kaisa hurtigt gled tilbage i en dyb søvn. Til trods for at han langsomt fik det bedre, var en ujævn døgnrytme og ustabil febertilstand stadig rutinen, og en nagende nervøsitet blev ved med at bosætte sig i Tianna når hun kom i tanke om at de snart måtte skilles og hun ikke længere ville kunne tage sig af ham. De ville være fremme i Sydperi ved daggry, men Rahe og resten af karavanen ville kun blive der i et par dage for at handle før de tog videre vestpå, og Tianna var bange for at hendes eget ophold ikke ville blive så kortvarigt.

En vind tog fat i Kaisas tegning og rev den ud af den åbne vogn, men Tianna nåede at gribe fat i papiret før det forsvandt. I lidt tid betragtede hun de tykke, sorte streger før hun lagde tegningen tilbage og brugte kanten af sin trøje til at fjerne det kul der var smittet af på hendes fingre.

+++

Hun sagde ikke farvel. Ikke sådan rigtigt. Da karavanen langt om længe bevægede sig ind bag Sydperis mure var Kaisa stadig langt væk, og midt i travlheden og kaosset og Rahes iver efter at komme hurtigt videre, var alt hun nåede at stryge ham over håret en enkelt gang og mumle noget i retning af 'pas godt på dig selv'.

Det var for det bedste. Så havde de begge mindre at bekymre sig om, og Tiannas situation passede sig ikke for et otteårigt barn. Det havde den vist aldrig gjort.

Hun udstødte et dybt suk, lagde armene over kors og sonderede terrænet. Hun og Relin befandt sig på et lille torv i udkanten af byen, med stenbænke stillet op på række langs husmurene og et enkelt, så godt som dødt træ indhegnet i midten, hvis grene bøjedes kraftigt og var i fare for at knække under vægten af de fugle som havde sat sig der. Af og til kom en af de grå og brune duer med en stille, sørgmodig kurren, men ellers var pladsen indhyllet i et tæppe af grå uforstyrrethed. Heldigvis var byen stadig relativt stille i den tidlige morgentime, kun afbrudt af enkelte handlendes ankomst og helligfolk hvis ritualer krævede det lys man kun fandt på dét tidspunkt på dagen. Det forhindrede dog ikke en vis hjælpeløshed i at snige sig frem, og til trods for deres fælles tavshed vidste Tianna at både hun og Relin tænkte det samme:

Hvad gjorde de nu?

”Har du en fornemmelse af hvor den lokale magiker er bosat?” spurgte Relin nonchalant mens han betragtede et eller andet ukendt punkt mellem husmurene.

Tianna måtte koncentrere sig for at skjule irritationen i sin stemme, ”Så velinformeret er jeg ikke.”

At komme til Sydperi havde i grunden været nemt nok. Simpelt. Men nu hvor de stod uden et konkret mål fik Tianna den frustrerende følelse af ikke at ane hvad hun foretog sig og hvor hun skulle hen. Efterhånden var hun blevet god til at skubbe den fra sig, og det var præcis hvad hun havde tænkt sig at gøre nu. Hun havde brug for et mål.

”Vi må vel spørge os for,” Instinktivt begyndte hendes blik at arbejde sig igennem omgivelserne, flakkede over hvide og sandfarvede husmure, enkelte, farvestrålende vægge og et par katte der lå og nød køligheden, ”Formentlig ligger det i midten af byen, nær byherrens hus.”

”Ikke nødvendigvis,” Relin trak på skuldrene og gav sig til at studere en dekoreret mur mere indgående, ”Visse magikere foretrækker at bo mere afsides, på grund af … Visse foretrækker dét.”

Det eneste svar Tianna kom med var et irriteret knur. Var der da ingenting der kunne være konsistent for en gangs skyld? Uanset hvad havde de ikke andet valg end at prøve. Sjovt som alt i hendes liv kunne opsummeres til præcis dét for tiden.

De begyndte deres gang ind mod stadens centrum, op af adskillige trapper og snoede stigninger da en eller anden havde fået den fikse idé at placere byen på toppen af en bakke i sydens bulede landskab. Sydperi vågnede langsomt op, og jo længere de kom ind, des flere morgenfriske indbyggere begyndte at tilbyde dem smykker, stoffer, rundture og lokale pyntegenstande for en påstået billig pris. Hun og elveren måtte ligne turister. Deres støvdækkede og slidte tøj afslørede i hvert fald deres status som rejsende, men præcis hvorfor folk troede de havde penge, kunne Tianna ikke forestille sig.

”*Ligner* jeg en købmand?” Relins vrissen skilte sig ud fra lyden af de mange salgsforsøg, men det var vist alligevel ikke dét der fik den unge pige til at trække sig forskrækket tilbage med et vredt udtryk i øjnene, lunte bort ned af en sidegade og opgive alle forsøg på at sælge magikeren sine poser med bolsjer. Og et eller andet gjorde pigens opførsel smitsom, bredte den til resten af mængden, og snart syntes sælgerne at dreje ansigtet i den modsatte retning eller bare se lige igennem dem, når de to bevægede sig forbi. Nå ja. Tianna kunne ikke klage; i det mindste kom de hurtigere frem nu.

Da de nogle timer efter nåede frem til byens midtpunkt summede markedspladsen allerede af aktivitet. Folk var tidligt ude for at få fat i de bedste varer, og pladsen var en masse af priskampe, duften af nybagt brød og højlydt latter. Tianna

scannede de omkringliggende huse for tegn på en magiker, men måtte hurtigt konkludere at Relin havde haft ret.

Hun vendte sig mod ham med et blandet udtryk af irritation og opgivelse, ”Siden du har så god forstand på din slags, kunne du så give mig et praj om hvor vi *så* skal lede?”

Han nåede ikke at svare, for i samme øjeblik syntes de handlende at stimles om ét bestemt punkt på pladsen, et punkt hvorfra en højlydt, skingert panikslagen stemme var midt i et vredt skænderi med en sælger.

”Nej, du forstår ikke, jeg har *brug* for de urter—Hvad helvede mener du, ’du vil ikke sælge til en heks’?”

Og Tianna kunne dårligt tro det da det gik op for hende at hun genkendte stemmen.

Målrettet begyndte hun at bane sig vej igennem den tætte mængde af mennesker og elvere, ignorerede diverse irriterede bandeord når hun måtte tvinge sig forbi med albuerne, helt frem til den lille bod med medicin og urter. Hun stoppede i kanten af den cirkel der havde formet sig, vidne til noget så absurd usandsynligt at hun ikke kunne andet end at reagere på det med roligt overblik.

”Så hør dog på mig, det er bogstaveligt talt livsnødvendigt!”

Tianna rømmede sig, ”Nå, dér er du.”

Samtlige folk på pladsen syntes at snappe med hovedet på samme tid og vende deres opmærksomhed mod hende, inklusive de to skændendes. Jerra så slående hverdagsagtig ud, efter

så lang tid. Hendes hår gjort i stand, tilsyneladende også trimmet, en ny – dog stadig hvid – kjole med hovedbeklædning i mere sydlandsk stil og et sundere, mere udhvilet udtryk der kun blev brudt af en dyb rynke i panden og et par bekymrede rander under øjnene.

”Så dukkede I endelig op,” Den lave kvinde sænkede den pegefinger hun havde haft rettet mod handelsmanden og placerede i stedet hånden usikkert ved sin hofte, ”Gider I hjælpe mig her?”

Relin, der havde haft betydeligt mindre besvær med at komme igennem folkemængden end Tianna, lød som om han ikke kunne bestemme sig for at være bekymret eller forvirret, ”Hvad er problemet?”

”Problemet?” Jerra kom med noget der kunne ligne et vantro smil, ”Guldhår er ved at dø, er hvad problemet er.”

Det viste sig at de havde passeret magikerens hus på vej ind mod markedet, men det tilkendegivende, rødmalede tegn på det hvide hus var blevet tværet ud og slidt af til uigenkendelighed. Alligevel førte Jerra dem lynhurtigt ind gennem døren som havde hun gået turen tusind gange før.

Hele den travle vej gennem gaderne havde Tianna kun været i stand til at tænke på én ting: Jerra var her stadig. Det stred mod alle odds – hun var fri for rebene, i stand til at færdes rundt uden opsyn, og alligevel stod hun her frivilligt, i Tianna

og de andres selskab, i den by som hun før så passioneret havde forsøgt at undgå at ende i. Det var først da de stod i en mørklagt stue og ansigt til ansigt med Sydperis magiker, at Tianna kom i tanke om at det var noget helt andet hun skulle koncentrere sig om.

”Så det er jer der er kommet fra Monethil. Mit navn er Patre.”

Kvinden, omtrent på alder med Tianna, lignede lige så lidt en magiker som det var muligt. Hendes tøj var hverdagsagtigt og en rødlig brun farve næsten identisk med hendes flade hår, og hun ville næppe vende et hoved på gaden. Men hendes øjne afslørede hende. Hun delte med Relin det flakkende, urolige blik der ikke ville søge øjenkontakt og som fik det til at løbe koldt ned af ryggen på Tianna.

Relin besværede sig ikke med hilsener, men spurgte med det samme efter Takir. Som svar pegede Patre ordløst mod et rødt forhæng i den anden ende af rummet som Relin straks satte kursen i mod.

”Tro mig, du har ikke lyst til at gå derind.” Jerras indvending fik ham til at stoppe brat, snurre hovedet mod hende og med en hvæsen spørge hvorfor.

”Prøv bare.” Patres stemme var rolig og neutral, men Tianna syntes at kunne høre en vis undertone af udfordring i hendes stemme. Magikeren havde stillet sig ved et bord, ryggen vendt

mod resten af rummet og bøjet over hvad der lignede en grødet, ildelugtende masse af urter og korn i en lille skål.

Relin lod ikke til at have i sinde at afslå. Og Tianna selv kunne ikke dy sig, men fulgte efter elveren ind bag forhænget.

Hun fortrød med det samme.

Hun nåede ikke engang at se hvad rummet indeholdte før det føltes som om hendes hoved skulle eksplodere. Luften var tung og kvælende, nærmest pulserende og aggressiv som ville den suge øjnene ud af øjenhulerne på enhver der vovede at gå derind. Hun fik fornemmelsen af at blev hun derinde for længe, ville hun falde død om.

Med et højlydt gisp bakkede hun ud af rummet så hurtigt som muligt, greb sig til halsen og brugte nogle øjeblikke på at få sit åndedræt under kontrol. Relin havde gjort præcis det samme.

”Jeg sagde det jo,” kommenterede Jerra.

”Hvad,” Tianna gik i stå og prøvede igen, ”Hvad var det?”

”Grunden til vi ikke kan komme til at behandle jeres ven,” Den kvindelige magiker stillede skålen fra sig med en forsigtig bevægelse og vendte sig om mod de andre igen, hendes ansigt sammenbidt i en nervøs grimasse, ”Rummet er tykt af magiske spændinger, men det ligner ikke noget jeg nogensinde har set før. Jeg havde ærligt talt håbet I kunne forklare hvad der foregår.”

”Jeg tror ikke—”

”Jeg kan,” afbrød Relin.

Der blev stille. Tre par øjne drejedes forventningsfuldt og en anelse overraskede mod elveren der havde hånden krampeagtigt presset ind mod sit bryst hvor halskæderne hang under tøjet. Hans eget blik var alvorligt og chokeret rettet mod forhænget.

”Jeg har netop bekræftet min teori om hvorfor Takir kan magi.”

Patre løftede et øjenbryn og kiggede spørgende på de to andre kvinder, men de havde begge deres fulde opmærksomhed rettet mod Relin, idet han vaklende bevægede sig hen over gulvet og forsigtigt satte sig på en stol.

”Tianna, du husker da jeg sagde at magikere låner deres kræfter fra ånder,” begyndte han, ”men jeg nævnte ikke at ånder også bliver nødt til at få energien et sted fra. Det vides ikke præcis hvordan processen foregår, men en populær formodning er at de trækker energi ud af andre levende væsener omkring sig. En magiker og en ånd lever i et slags symbioseforhold: Ånden tapper livsenergi fra magikeren og omdanner den til magiske kræfter.”

Atter skævede han tilbage mod forhænget, og en mærkværdig blanding af lettelse og angst kunne anes i hans ansigt.

”Min teori er at Takir kan tappe og omdanne energien selv.”

”Men det er jo absurd,” brød Patre ind, ”Det ville kræve at en elver – eller et menneske, for den sags skyld – kunne have

samme egenskaber som en ånd. Det er en biologisk umulighed.”

Relin udstødte et grin, ”Tro mig, det er nøjagtig hvad jeg har fortalt mig selv utallige gange. Men her står beviset foran os, klart som vand. Jeg gætter på at Takirs nuværende tilstand slår evnen ud af kontrol.”

Patre åbnede munden for at sige noget, men Jerra kom hende i forkøbet; ”Hvordan stopper vi det?”

”Stopper det?” Den intense stemning i rummet steg idet Relin gjorde et par opgivende bevægelser med armene og fortsatte; ”Det kan man ikke.”

Rastløst lagde Jerra armene over kors og foldede dem ud igen, ”Jamen så dør han sgu da!”

Som på kommando snappede Relin hovedet mod den anden magiker, og der gik et splitsekund før han fik skjult panikken i sine øjne.

”Den ene halvdel af ansigtet har lidt betydelige skader,” Der var en nervøs undertone i Patres stemme, ”De er ikke fatale, men uden behandling kan de nemt blive det. Problemet er at ingen af os er i stand til at forblive i rummet i mere end et par sekunder.”

Tavshed. I et langt øjeblik var der ingen der fandt det passende at sige noget, og den ellers så overlegne Relins hænder kunne ikke finde hvile, men blev ved med at pille ved remmen af hans ærme, falme ved området omkring halskæderne og

vride sig om hinanden. Det var næsten ikke til at holde ud at se på.

Men hvad undrede Tianna var at Jerra så næsten ligeså frustreret ud, med nævnerne knyttet og øjnene store.

Til sidst tog Relin ordet igen, ”Jeg formoder at der blot er brug for basal medicinsk behandling?”

Et nik fra Patre.

Han kiggede beslutsomt mod forhænget. ”Godt. Så skal jeg nok gøre det.”

Tianna måtte modstå trangen til at ryste opgivende på hovedet. Forslaget var absurd, sindssygt. Som om magikeren ikke var i dårlig nok stand i forvejen, luften derinde kunne risikere at slå ham ihjel. Men hun var udmærket klar over at det ikke ville stoppe ham. Desuden var det ikke ligefrem fordi nogen andre var parate til at gennemgå det. Og da Patre, efter en vis tøven, nikkede og fandt den nødvendige medicin frem, udstødte elveren et lydløst suk og noget af den anspændthed der havde besat ham siden Etalen, forsvandt.

23

Jerra vendte og drejede den lille kop i sine hænder, førte den hen over bordoverfladen i meningsløse mønstre og fingerede dens overflade uden så meget som at tænke på at drikke indholdet. Den syrlige duft dampede ud i rummet mens den tyktflydende urtedrik blev koldere og koldere for hvert sekund der gik. Ude bag de gardintildækkede vinduer var natten så småt ved at falde på, og den medbragte kulde trængte allerede ind gennem væggene og kravlede ind under det tynde stof Jerras kjole bestod af. Enkelte stearinlys holdte rummet relativt oplyst og fik skyggerne til at flakke tungt og dovent som under et tykt tæppe.

Hun skævede hen til forhænget i den anden ende af rummet. Efter Relin var gået derind i morges havde han ikke vist sig resten af dagen, men der var stadig ingen tegn på at Takir var ved bevidsthed igen. Det gjorde hende nervøs. Og det frustrerede hende at det gjorde hende nervøs.

”Drik det. Det er godt for dig.”

Stemmen fik Jerras opmærksomhed til at rette sig først mod Patre, så mod den lille kop, og hun tøvede kun et øjeblik før hun lydigt tog en slurk af den bitre væske.

Det havde været et held – et usandsynligt, mirakuløst held – at magikeren havde været ude i ørkenen for at høste vand lige

præcis den dag på lige præcis dét tidspunkt. Jerra kunne ikke huske andet end den kvalmende fornemmelse af at ligge på en gyngende dromedar, men Patre påstod at have fundet dem begge bevidstløse og døden nær midt i middagsheden. Og, ironisk nok, kun få meter fra indgangen til en enorm, labyrintisk klippeformation som Sydperis indbyggere havde forbud mod at færdes i. Åbenbart var der en håndfuld personer der fór vild og døde der hvert år.

Det havde virkeligt været et held.

Jerra var kommet sig hurtigt, så snart hvad det nu end var for gasser hun havde indåndet havde forladt kroppen, men det var en anden sag med Takir. Selv havde hun ikke fået andre skader end nogle skrammer og rifter her og der. Takir derimod … var noget mere medtaget.

Lyden af bløde skridt hen over gulvet rev Jerra ud af sine tanker, og hun drejede hovedet mod det lille sengeleje i hjørnet som Tianna netop var steget ud af. Til trods for at hun havde ligget der det meste af dagen så hun ikke specielt udhvilet ud.

”Godmorgen,” Patre skubbede en kop hen til kvinden da hun satte sig, ”eller hvad man nu skal kalde det. Hvis min seng er ledig nu, så tror jeg at jeg vil gå til ro.”

Tianna nøjedes med at nikke. Fåmælt som altid.

”For resten,” Netop som magikeren rejste sig rakte hun en finger i vejret, som kom hun i tanke om noget, og bøjede sig ned for at trække et sammenrullet stofstykke ud af en skuffe i

bordet, ”Det her kom til dig fra Monethil et stykke tid før i ankom. Det må være blevet sendt af sted lige efter i selv forlod byen, men siden I blev forsinkede, kom det først.”

Patre ventede ikke på svar, men overrakte blot brevet og fortsatte hen til sengen. Med rolige bevægelser viklede Tianna stofstykket ud, og hvis hendes humør og ansigtsudtryk ændrede sig idet hun tydede tegnene, kunne Jerra ikke se det. Men efter nogle øjeblikke lagde hun beskeden fra sig, foldede den omhyggeligt sammen og gav sig til at betragte Jerra koncentreret.

Jerra begyndte hurtigt at føle sig for meget som en udstillingsgenstand til at kunne holde mund længere.

”Hvad er der?”

”Hvorfor er du her stadig?”

”Hvad mener du?” Hun vidste udmærket hvad Tianna mente, og den anden kvinde fortsatte blot med at stirre indgående på hende, ”Jeg kan vel ikke bare forlade Guldhår i den tilstand. Jeg bliver nødt til at sikre mig at han overlever.”

Tianna løftede skeptisk et øjenbryn.

”Vi er venner,” sagde Jerra, ”Det er vel ikke så mærkværdigt.”

Hun købte den ikke. Stoisk stenansigt eller ej, dét var tydeligt. Men den korthårede kvinde valgte alligevel at trække på skuldrene og fortsætte med hvad der efterhånden mindede om en afhøring.

”Hvad så når Takir er rask? Kan jeg stole på at du ikke render din vej så snart hun er på benene igen?”

Jerra undgik hurtigt øjenkontakt og udstødte et fnys, men nøjedes ellers med at hælde resten af urtedrikken i sig for at trække tiden ud. Havde Tianna spurgt for et par timer siden, ville hun have fået svar øjeblikkeligt. Og det samme ville sikkert gælde hvis hun ventede til i morgen. Men, naturligvis, ramte hun det præcise tidspunkt hvor Jerra selv var i tvivl. Hvor spinkel den tvivl end måtte være. Men ét faktum trak hende med stor overbevisning i den ene retning.

”Hvad tror du selv?” Hun skubbede den tomme kop fra sig og snappede hovedet tilbage mod Tianna, ”Alle jeres ideer om … Jeg har ikke tænkt mig at blive trukket med bare for at dø.”

Der gik et øjeblik hvor Tianna så ud til at tænke sig om, ”Du mener den samtale vi havde med Meda? Om ofringer?”

Bare tanken om den første nat uden for Monethils samtaleemner fik det til at løbe koldt ned af ryggen på Jerra. Hvis hun endelig skulle dø, skulle det sgu ikke være for at behage en flok opdigtede guder. Desuden havde hun set ofringer før. De kunne sammenlignes med en brændende bygning fyldt med alkohol – på sin vis fascinerende nok at kigge på, men ikke noget man havde lyst til at befinde sig midt i.

”Det skal du ikke bekymre dig om.”

Tiannas stemme var bekymrende afslappet. Beroligende, næsten, og det var langt fra et ord Jerra havde hverken lyst el-

ler normalt grund til at forbinde med kvinden. Ikke bekymre sig om det? En mild solskoldning skulle man ikke bekymre sig om. Ofringer? Helt klart en grund til bekymring.

”Hvad.” sagde Jerra.

”Relin har sagt at det næppe er noget i den retning,” Tianna smagte på indholdet i sin egen kop, men brød sig ikke om smagen, alt efter det mistroiske blik hun sendte det at dømme, ”Formentlig har det slet ikke noget med guder at gøre. Så har du vel ingen grund til at stikke af.”

Til trods for at det egentlig ikke kom som nogen overraskelse – hun havde trods alt aldrig troet på guderne – tog Jerra sig selv i at sidde og stirre frapperet på den anden, ”Hvad pokker skal I så bruge mig til?”

Tianna trak på skuldrene før hun rejste sig, ”Jeg fik besked på at tage dig med. Så jeg tager dig med. Og nu vil jeg gå ud og trække noget frisk luft.”

Hun ventede ikke på svar, stred blot hen over gulvet og forsvandt ud af døren.

Ingen grund til at stikke af. Jerra sparkede irriteret til støvet på gulvet. Ha. Tiannas selskab var rigelig grund.

+++

Efter et par timers stirren ud i luften og nervøs ventetid blev hun for rastløs til at sidde stille længere. At lægge sig til at so-

ve var heller ikke en mulighed. Ikke blot havde Patre gjort krav på sin seng igen, men i dage der var gået fra at hun og Takir ankom til Sydperi, til at Tianna og Relin gjorde det, havde Jerra alligevel sovet så meget at hun kunne tilbringe resten af sit liv i vågen tilstand. Så hun var, så stille som muligt, gledet ud af hoveddøren før Tianna kunne nå at komme tilbage og tvinge hende til at udføre en eller anden latterlig opgave.

I modsætning til Monethil var Sydperi ikke specielt aktiv om natten: Nok havde byen et handelsliv, men det var lille og koncentreret om kun få varer, så de sidste boder var allerede ved at pakke sammen for natten og folk på vej hjem da Jerra tavst bevægede sig op gennem gaderne.

Hun kunne ikke vænne sig til byen. Med jævne mellemrum stoppede hun op og vendte blikket mod horisonten hvor en tynd stribe sol sang på sidste vers: Mere præcist kunne hun ikke vænne sig til hvordan himlen så ud om natten hernede. Allerede nu malede solen hustage og skyer i ikke kun den sædvanlige rødgyldne farve, men også unaturligt lilla og grønne og violette nuancer spillede ud over himlen i en sløret blanding der gjorde én svimmel og desorienteret. Hun skuttede sig en anelse og gik videre, men kunne ikke få sig selv til at frarive sit blik fra himlen. Det var det samme hver eneste gang hun gik udenfor om aftenen.

Ifølge Patre var det de magiske spændinger der gjorde det, og desuden grunden til at magikeren holdte sig så meget in-

dendørs som muligt og kun bevægede sig ud når det var nødvendigt at samle planter eller vand i ørkenen. Tilsyneladende var det kommet som en stor lettelse for hende at hun nu kunne sende Jerra til markedet efter varer, selvom folk hurtigt lagde to og to sammen og snart nægtede at sælge kvinden mere end det højst nødvendige. Folk kunne være nok så modvillige og bange, men når alt kom til alt kunne de ikke overleve uden en magiker. Også selvom de nu hadede magi.

Jerra stoppede op igen, brat på stedet denne gang, da hun fangede et glimt af en lille flok personer længere henne af gaden, alle og enhver stirrende på hende med en blanding af nervøsitet og vrede i blikket. Der gik et par åndeløse sekunder før gruppen vendte hovederne bort og forsvandt omkring et hjørne.

Bange, dét var de. Og med god grund.

Jerra trippede lidt på stedet før hun vendte rundt og gav sig til at klatre op af en ujævn husmur, kun en anelse besværet af den nye kjoles uvante snit. I et par hurtige bevægelser var hun oppe på taget og spadserede videre, nu med fuldt udsyn til den gode grund.

Sydperi var større end man skulle tro. Men befolkningstallet var faldet hurtigere end en døende fugl, og al aktivitet foregik i den østlige del af byen, alene af den grund at den sydvestlige var et rygende hul af destruktion.

Jerra lod en hånd glide gennem håret og betragtede ruinerne glimte rødt og lilla og blåt i det forvrængede skær fra aftensolen. Landskabet var plettet af kratere i varierende størrelse, sammenstyrtede og nedbrændte huse, rester af telte og, mest fascinerende af alt, gader der var tilgroede af tornede planter og krat. Og som på kommando lød et højt brag da en spontan eksplosion åd en lille samling ruiner, før resterne steg op som farverig røg fra det nydannede krater.

Hele området syntes at skrige en klar besked; 'Kom væk herfra, og gør det nu.'

Alligevel blev folk hængende. Ikke bare syge og gamle der var for svage til at flygte, Jerra havde set gaderne befolket af friske, unge mennesker og elvere, forretninger i høj trivsel og børnefamilier. Tanken fik hende til at rynke uvilkårligt på næsen. Hvordan kunne så mange forældre lade deres børn leve et sted hvor de kunne dø hvert sekund? Hvorfor skred de ikke så hurtigt som muligt?

Hvorfor skred hun ikke?

Det havde været planen. Hvor meget Jerra end hadede at indrømme det, så havde Tianna ramt sømmet på hovedet. Hun ville vente til at Takir var frisk igen, og så var hun ellers smuttet. Hun havde set handelskaravanerne der kun gjorde korte ophold i byen, det måtte være muligt at få hyre på sådan én. Hun havde gjort det før. Og så kunne hun være på vej til Geria eller en anden af de sydlige byer, væk fra ånder, væk fra gu-

der, væk snerrende reb og undertrykkelse og fangenskab og den forhøjede risiko for at dø.

Hun var kommet frem til at folk i Sydperi blev hængende fordi de var bange for at tilstanden ville være endnu værre uden for byen. At resten af verden var endnu mere hærget. Men hun havde *set* resten af verden, og der var ingen tvivl om at Sydperi var hårdest ramt. Det ville være langt sikrere at tage nordpå igen. Problemet var bare at det nok kun var et spørgsmål om tid før det ikke var tilfældet længere.

Jerra måtte stoppe op da hun efterhånden var gået så langt at hustagene under hende blev ustabile, i takt med at omgivelserne langsomt gled over i forkullede ruiner. Prøvende trådte hun ned på kanten af en mur, men trak hurtigt foden tilbage da stenene smuldrede med faretruende knur. I lidt tid stod hun stille, overvejende, med et fjernt blik rettet mod resterne af en stribet teltdug der sad fast under en sten, før hun drejede om og spadserede samme vej tilbage.

Det kunne måske alligevel betale sig at forsøge at gøre noget ved alt det her. De var trods alt godt i gang, Takir, Tianna, Relin. Hun kunne lige så godt forsøge at bidrage. Guldhår ville alligevel bare få sig selv slået ihjel uden hjælp.

Ikke lang tid gik før hun endte på et tag i nærheden af Patres hus, og hun satte sig i et øjeblik på kanten og følte på den kolde, ru sten under sine hænder. På taget over for hende sad en brunhåret elver på hug og stirrede tilbage på hende med store,

rolige øjne. Ikke mere end et lille barn. I nogle lange, tavse øjeblikke sad de der, med godt ti meters mellemrum og kiggede på hinanden, før elveren kravlede ned på gaden og spænede væk på bare fødder og med det løse, slidte tøj blafrende efter sig.

Jerra så lidt efter ham før hun svang sig selv ned af taget og fortsatte tilbage mod magikerens hus. Rummet var mørkt og tomt da hun trådte ind, listede hen over gulvet og stoppede op foran forhænget. Hun rørte forsigtigt stoffet med hånden en enkelt gang, satte sig hen til bordet igen og begyndte at dreje den lille kop i sine hænder.

24

Hele verden var en gyngende masse af kulde og varme på samme tid. Feberfugtige lagener klistrede sig til Takirs hud, en hul, dump smerte bredte sig ud i regelmæssige bølger fra højre side af ansigtet og flød igennem blodårerne til resten af kroppen. Af og til gjorde han desperate, succesløse forsøg på at vriste sig fri af de omklamrende tæpper der syntes at låse ham fast i ubehagelige stillinger, men elverens krop måtte spontant have forvandlet sig til en tyktflydende væske, for den var umulig at finde hoved og hale i og endnu sværere at kontrollere. Han forsøgte at virre med hovedet, irriteret over en uvant, snerrende vægt på det. Der var et eller andet bundet omkring hans øje der pressede ubehageligt ind mod det spidse øre, men i det mindste var genstanden kølig og dulmede smerterne en anelse. Selvom det stank af pebermynte der kradsede koldt i halsen.

Takir havde ingen anelse om hvor han var og hvordan han var endt der. Han havde endnu mindre anelse om hvordan Relin var kommet derhen, men han tøvede ikke med at klamre sig taknemmeligt til den velkendte, varme krop og mærke hvordan han, trods alt, følte sig mere tryg end han havde i lange tider.

Følelsen af en hånd der strøg ham over håret fik Takirs anspændte krop til at slappes en anelse, og han gjorde kun ringe

protester da Relin begyndte at rette på genstanden over hans øje og et lyn af brændende svie skød igennem hovedet.

”I det mindste er du vågen nu,” besvarede Relin sin lærlings irriterede klynk, ”Tag det roligt, jeg bliver nødt til at skifte forbindingen. Der skulle nødig gå betændelse i sårene.”

Ordet fik Takir til at stivne og forholde sig fuldstændig tavs indtil magikeren blev færdig, og en fornyet lettelse bredte sig så snart det friske omslags bedøvende virkning trådte i kraft.

Efter den smertefulde fornemmelse i hovedet havde fortaget sig en anelse dristede elveren sig til at åbne det raske øje. Lettet over at dette ikke straks fik alting til at eksplodere forsøgte han at danne sig et overblik over situationen, hvor han befandt sig, tidspunkt på dagen, hvad som helst, så godt han nu kunne gennem et tykt slør af feber. Tydeligvis lå han i en seng placeret i et fremmed, anonymt lille kammer, selvom hans udsyn var voldsomt begrænset af både det tildækkede øje og det faktum at venstre side af hans ansigt hvilede på et tykt tæppe. Relin sad i sengen ved siden af ham, strategisk placeret så han fungerede som en ekstra pude for den syge. En stribe af spædt morgenlys krøb ind af et vindue og oplyste det trange værelse.

”… hvor er vi?” mumlede han, stemmen hæs af lang tids inaktivitet.

”Sydperi,” lød Relins stemme.

Takir kunne ikke undgå at føle en vis triumf. Det var rent faktisk lykkes dem at finde frem til byen, med så minimal en

oppakning kunne være og i relativ god behold. Han var i hvert fald ikke død endnu. Det kunne da betragtes som en sejr.

”Jeg var nervøs for dig.”

Relins ord lød først som en simpel bekendtgørelse, ikke specielt anderledes fra en instruktion i matematik til en elev eller et spørgsmål om hvordan vejret så ud i dag. Men den anstrengte måde han rømmede sig på bagefter gjorde at lige præcis disse ord vejede tungere end alt andet Relin nogensinde havde sagt.

Takir lå i et stykke tid med munden let åben og overvejede hvad han skulle sige. Feberen der stadig rasede igennem hans krop gjorde det svært at komme frem til en fornuftig konklusion, men til sidst besluttede han sig og hostede et svar frem;

”Det var jeg også.”

Relin trykkede den unge lidt tættere ind til sig og sank langt nok ned i sengen til at kunne læne sin hage mod Takirs hoved, ”Jeg skulle have passet på dig mere omhyggeligt: Du kom døden nær fordi jeg ikke vogtede bedre over dig. Det er mit ansvar. Du er ikke stærk nok til at klare dig alene.”

Takir måtte indrømme at de ord også vægtede rimeligt tungt.

Igen åbnede han munden for at sige noget. Og som så mange gange før kunne han ikke finde på noget passende.

Det eneste der afbrød den stilhed der havde sænket sig over rummet var en ukendt art fugl der kvidrede muntert uden for

vinduet, et tegn på at verden omkring dem var ved at gøre klar til at komme i gang med dagen, hvad enten de ville det eller ej. Det var det uheldige med tiden – den havde det med at gå i et rask tempo selvom folk ikke kunne holde trit.

Lyden af et forhæng der blev trukket til side, og Takir skævede op for at se Tianna kigge ind i rummet, hendes ansigt forvrænget i en grimasse af ubehag. Så hun var her altså også.

”Det kan godt være at Takir ingen appetit har, Relin,” Den anstrengte undertone i hendes stemme gik ikke specielt meget ud over det kommanderende i den, ”Men du bliver nødt til at spise.”

Appetit? Takir rynkede brynene … Han havde en svag erindring om at blive tilbudt mad og afslå, men han kunne ikke regne ud om det havde været en drøm eller virkelighed. Under alle omstændigheder havde han haft lukkede øjne.

Fornemmelsen af Relin der langsomt forsvandt ud af sengen fik ham til at falme desperat efter magikeren, og det tog et par forsøg før han fik fremhostet en protest;

”Vent.”

Han kunne skimte de to personer standse op og rette blikket imod ham, selvom Tianna af en eller anden grund så som om hun gerne ville ud derfra lige nu og meget hurtigt.

”Hvor,” begyndte han at mumle, måtte stoppe og prøve igen, mere tydeligt, ”Hvor længe har jeg ligget her?”

”Tianna og jeg ankom for en uge siden,” sagde Relin, ”og da havde du og Jerra allerede været her i tre dage.”

Takirs stemme var knap hørlig, ”… en uge …”

”Og Relin har været herinde sammen med dig det meste af tiden. Uden at spise,” påpegede Tianna – det sidste med en skarphed der ikke kunne tages fejl af – før hun trak sig ud af rummet igen. Relin selv kastede blot et mildt blik på lærlingen og fulgte med hende.

Det nu tomme rum føltes med ét ubehageligt stort til trods for den trange plads, og Takir krummede sig sammen i sengen mens han trak tæppet tættere omkring sig. Til trods for ihærdige forsøg på at undgå det, ledtes hans tanker tilbage til den sidste aften i Tenati. Han havde hadet at være i sygekammeret med Yemin, afskyet det. Følt det som om at hans krop ville implodere af bar ubehag, og hver eneste gang han formåede at begive sig derind for at behandle og trøste sin kæreste havde det været en prøvelse.

Men Relin havde ligget hos Takir i en hel uge.

+++

Han måtte være faldet i søvn, for da han åbnede øjnene igen var mørket allerede ved at falde på. Den friske, tørre duft af nat fyldte rummet, og siden Takir frøs voldsomt måtte feberen

være enten faldet eller på vej op igen. Uanset hvad følte han sig betydeligt mere klar i hovedet.

Han ignorerede den skrigende ømhed i sine muskler og satte sig forsøgende op i sengen. Det var ikke ligefrem noget hans krop brød sig om. I et par lange øjeblikke måtte han sidde med øjnene lukkede og forsøge at overtale svimmelheden og det ringende for ørerne om at skrubbe af og lade ham være i fred. Men alene det faktum at han ikke straks faldt besvimet om eller kastede op ud over det hele tog han som et godt tegn, og efter svimmelheden havde fortaget sig kunne han med lidt god vilje næsten sige at han følte sig frisk. Frisk nok til at han ikke gad at ligge ned mere, i hvert fald.

Prøvende satte han den ene fod på gulvet, så den anden, gyste og dvælede lidt ved den uvante fornemmelse. En dyb indånding, og han rejste sig op.

Han vaklede kun et par gange før hans balancesans huskede på sit arbejde og kom på ret styr igen, og så snart han var nogenlunde lodret lod han sit blik glide rundt i det mørklagte rum. Det havde ikke ændret sig fra sin næsten nøgne tilstand fra tidligere – de eneste møbler var sengen og en lille kommode, hvilket også var alt der var plads til – men alligevel så rummet helt anderledes ud i nyt lys (eller manglen på samme) og fra en ny synsvinkel. Han tog et par langsomme skridt mod døråbningen og trak forhænget til side for at kigge ind i det andet rum.

Tomt. Der var ganske vidst møbler – borde, stole, en seng i hjørnet og dekorationer – men der var ikke et øje at se i mørket. Stilheden havde et kvælende greb om rummet. Takir bevægede sig tavst, langsomt og med stive bevægelser hen over gulvet for at kigge på et lille stofstykke der lå på bordet. Tegnet der var malet på det var nemt at genkende: De andre havde forladt huset og ville komme tilbage senere. Han kastede et hurtigt blik ud af vinduet: Formentlig ikke før solopgang. De var sikkert ude i ørkenen.

Et suk. I en rum tid stod han stille i mørket, stiv som en støtte og stirrede ud i luften uden at have den ringeste anelse om hvad han skulle gøre. Hele verden virkede forbløffende stille. Mere tavs end han havde forstillet sig at noget kunn—

En hunds gøen splintrede stilheden, og det var ikke lige med det første at Takir indså at lyden var kommet inde fra det lille værelse.

Han spærrede øjnene op og ventede et hjerteslags varighed før han snurrede rundt på hælen og løb tilbage i rummet.

Det gik dog hurtigt op for ham at løb ikke var en ideel aktivitet når man lige har ligget i sengen i over en uge, og da det næsten øjeblikkeligt begyndte at sortne for øjnene måtte han gribe fast i væggen og vente på at verden holdte op med at snurre rundt og den bedøvende, metalagtige smag i munden fortog sig. Måske ville det være en god idé at få noget føde og

væske i kroppen, tænkte han, i hvert fald før han bevægede sig meget mere.

”Godt at se at du stadig er i live. Jeg begyndte at blive bekymret.”

Elveren hævede langsomt hovedet og ventede på at billedet af en person siddende i vindueskarmen med en hund ved sin side blev mindre sløret. Men selv da Takir kunne se helt tydeligt havde han stærk mistanke om at han så syner.

”… Ekin?”

”Så helt rundt på gulvet er du altså ikke,” Ekin lagde hovedet på skrå og betragtede Takir med et par sammenknebne, grønne øjne, ”Hvordan har du det?”

Takir stirrede dumt på den anden i nogle øjeblikke mens han overvejede spørgsmålet.

”Bedre end for … end før. Ikke at det ikke stadig føles som om at min hjerne er ved at sive ud af ørerne på mig.”

Ekin nikkede eftertænksomt, og Takir benyttede lejligheden til at sætte sig ned på sengen igen da hans ben begyndte at snurre for voldsomt.

”Hvordan fandt du mig?” spurgte Takir.

”Jeg bad en af mine hunde om at holde øje med dig,” Mennesket klappede kærligt det hvidpelsede hoved der lå i vindueskarmen ved siden af ham, og hunden gav et tilfredst fnys fra sig, ”Selvom at han ikke rent faktisk fik færten af *dig*, men snarere nogle af dine ejendele som dine rejsekammerater hav-

de med sig. Det endte ikke ligefrem godt da jeg forsøgte at lede efter dig på den karavane de var taget med. Jeg antager at du ikke fortalte dem om vores aftale?"

"Um," Takir sank ørerne en anelse tilbage og skævede til siden, "Tiden var ikke lige til det."

"Nej, jeg kan forstå at I blev separeret på en eller anden måde," Han sprang adræt ned fra vinduet og gik over til elverens siddende skikkelse, "og du kom tydeligvis ikke helt uskadt fra det. Hvad er der sket med dit ansigt?"

Han rakte ud efter forbindingen, og Takir lod ham lidt tøvende vikle den op indtil øjet var frit. Ikke så snart var stoffet fjernet før Ekin skar en grimasse, mumlede noget i retning af 'av' og skyndte sig at binde det til igen.

"Fint nok," Han drejede rundt og begyndte at gå tilbage mod vinduet, "Tag noget tøj på, så går vi en lille tur."

Elveren lagde hovedet på skrå, "Hvad nu?"

Et smil fra Ekin, "Du troede vel ikke at jeg ville troppe op her uden at have gjort lidt undersøgelser først? Kom, jeg vil vise dig grunden til de magiske spændinger."

Takir var tydeligvis en stadig smule omtåget. Ikke nok med at Ekin måtte forklare ham præcis hvor de skulle hen hele tre gange før de overhovedet var nået uden for byens grænser, men i forvirringen var det ikke faldet ham ind at tage sko på. Små skarpe sten borede sig ind i sålen på hans fødder idet de

banede sig vej op af en klippeside et stykke uden for Sydperi. Selvom det var nemmere at klatre med tæerne fri ændrede det ikke på hans konstante svimmelhed, og mere end én gang måtte Ekin skride til hjælp for at undgå at elverens hoved fik påført endnu mere skade. Takir var allerede blind på det ene øje, en hjernerystelse eller et hul gennem hovedet ville nok ikke hjælpe på sagen.

”Klarer du den?” Ekin lød lettere bekymret idet han hev Takir på benene igen for guderne måtte vide hvilken gang, næsten som om at han fortrød at have taget den stadigt sløje elver ud på en længere ekskursion. Alene tanken fik Takir til at nikke beslutsomt og rejse sig med sådan en voldsomhed at han nær var faldet med det samme igen.

”Godt,” Ekin holdte hurtigt en arm ud for at støtte ham, ”For vi er fremme.”

De befandt sig på et fladt stykke klippefremspring, godt skjult bag sten for både nysgerrige øjne og vinden, med et telt oprejst inderst og fem store hunde liggende rundt omkring i måneskinnet.

”Jeg har lejet et lille hus inde i byen hvor jeg holder til, ud over stedet her,” informerede Ekin.

Pladsen var næsten cirkelrund, og et halvt sammenfaldet lille bedehus tydede på at den engang havde været brugt som offerplads. Men det var ikke det mest interessante at se. Takir

fulgte Ekins pegende finger ud mod horisonten, mod et punkt mellem bjergtoppene der ikke var synligt nede fra jorden.

”Hvad … Hvad er det …?” mumlede han.

Ude blandt bjergene flakkede et rødviolet lys, småt, men overvældende og kraftigt nok til at overdøve de stjerner der hang tættest på horisonten. Det badede klippevæggene i et dramatisk lys, udvidede og trak sig sammen med jævne mellemrum næsten som et åndedræt.

”En ånd,” Takir kunne nærmest fornemme hvordan Ekins smil var bredt fra øre til øre, ”Og ikke bare det. Det er en gigantisk, abnormt kraftfuld superånd.”

Han vidste ikke hvor lang tid han blev ved med at stirre hypnotiseret på lyset uden at fortrække en muskel, hvor lang tid det tog for ham at absorbere opdagelsen og forstå de præcise konsekvenser af den. Han holdte op med at kunne mærke sin krop, nattekulden og de små sår skarpe sten havde efterladt på hans fødder. Han havde ikke kapacitet til at opfatte andet end lyset i horisonten. En ånd. En ånd var årsag til de magiske spændinger. Det gav så meget mening at det gjorde helt ondt at tænke på. Ånden genererede magisk energi, og når presset blev for stort ville den udlade en del af spændingen og fremprovokere spontane eksplosioner, jordskælv, underlige lys på himlen …

Og tørke.

Takir knyttede hænderne nervøst og foldede dem langsomt ud igen.

”Fantastisk.”

Ekin lo mildt, ”Ja, er den ikke? Forestil dig hvilken styrke den må have … Og dens størrelse: Dens magi har påvirket hele verden, områder tusindvis af kilometer herfra.”

”Vi mangler bare en måde at stoppe den på.” Stadig med blikket fæstnet på det rødlilla gnubbede Takir sine arme og trippede lidt på stedet. Kulden var begyndt at gøre sig bemærket igen, men det var ikke kun dens skyld at håret havde rejst sig i nakken på ham.

”… Sandt,” Ekin havde lagt armene over kors og begyndte at gå tænksomt rundt på klipperne omkring lejren, ”Ifølge hvad jeg har kunnet finde ud af, blokerer eller tapper åndens energiomdannelse det der skulle blive til regn. Så fjerner vi ånden—”

”—Vil det begynde at regne igen.” Takir kunne mærke sig selv smile ukontrolleret.

”Formentlig, ja.”

Han kunne ikke holde op med at smile. Mest af alt havde han lyst til at bryde ud i latter nu på stedet, og det var kun med voldsom selvbeherskelse at han undgik det i takt med at en idé voksede og blev til en plan i hans baghoved.

Han vendte sig rundt mod Ekin, ”Kan man binde et dyr til den? Ligesom du har gjort med almindelige ånder?”

”Det skulle være et stærkt dyr. Mine hunde ville ikke kunne holde til det,” Overvejende kneb Ekin øjnene sammen og førte hånden hen over sin hage, ”Men det skulle være omtrent ligeså intelligent … en kamel måske …?”

Takir nåede ikke at åbne munden for at svare før en ophidset gøen gjaldede igennem natten. Med et halvt irriteret, halvt opgivende grynt vendte Ekin sig væk fra elveren og begyndte at gå.

”Han er vågen. Pokkers.”

Takir tøvede kun kortvarigt før han fulgte efter manden hen mod det lille telt, men stoppede et par meter væk og nøjedes med at betragte hvordan Ekin satte sig på hug på sikker afstand og gav sig til at undersøge hunden. Den var nem at genkende. Det var den samme som havde taget kontakt til Takir dengang i Etalen, hunden der var bundet til en blå ånd. Benji. Men han så ikke rask ud: Dyret lå på siden i støvet, bundet til en klippeblok mens han spjættede med benene og slog aggressivt med hovedet, snappede blindt efter en usynlig fjende mens fråden flød ud af munden på ham. Så snart han bemærkede Ekins tilstedeværelse blev hans gøen højere, vredere. Febrilsk gjorde han et forsøg på at komme op at stå, men den udsultede krop knækkede sammen under ham som vådt papir.

I et par åndeløse øjeblikke stirrede Takir forfærdet på dyret før han skævede over til de andre hunde i lejren – de virkede

rolige, men havde hovedet mellem forpoterne og stirrede sorgmodigt over mod Benji og deres ejer.

Han rømmede sig forsøgende, ”Hvad er der galt med ham?”

Der gik et par sekunder, men til sidst sukkede Ekin, ”Du ved hvad det at være bundet til en ånd gør ved kroppen. Ved en person, for den sags skyld. Det ødelægger den, både mentalt og fysisk. Det er ikke uden grund at de fleste magikere får ry for at være ’excentriske’ efter at have været i gang i nogle år. Det er en af de ting der gør den evne du og jeg har så meget mere værdifuld – vi undgår den skæbne.”

Langsomt og forsigtigt satte Takir sig ned ved siden af Ekin, fokuseret på ikke at lave en lyd og med kæberne strammet tæt sammen.

Ekin fortsatte, ”Hunde nedbrydes tydeligvis hurtigere end mennesker og elvere. Stakkels Benji her klarede den længere end de fleste, men det kunne jo ikke fortsætte.”

Det var svært at modstå trangen til at række ud og klappe hunden for at berolige den, men tanken om at den formodentlig ville svare med et inficeret bid fik Takir til at holde hænderne for sig selv.

”Hvad sker der med ham nu?” spurgte han i stedet.

”Jeg bliver nødt til at fjerne ånden fra hans krop,” Ekins øjne var blanke idet han betragtede Benji, stadig med noget kærligt simrende inde bag dem, ”Jeg tør slet ikke tænke på hvad der sker hvis jeg ikke gør. Hele klippen her kunne eksplodere.”

Hvordan har du tænkt dig at få ånden ud? Takir havde spurgt om det hvis det ikke var fordi han allerede kendte svaret.

”Shhhh,” Ekin tyssede blidt på det gøende dyr, idet han hævede sine hænder og små, blå gnister begyndte at vise sig omkring hans fingre, ”Shh, Benji, bare slap af …”

En klump i Takirs hals gjorde sig pludselig meget fremtrædende. Gnisterne blev gradvist til et konstant lys der kastede et grimt skær over scenen.

”Ekin, lad være.”

Mennesket blev ved med at tysse og bevægede hænderne en anelse tættere på hunden.

”Ekin.”

Benjis gøen stoppede brat. Hans cremefarvede pels blev farvet lysende blå i takt med at magien lukkede sammen om luftrøret i hans hals og efterlod hundens stemme som ikke andet end en hæs hvæsen der langsomt blev mere og mere desperat efter ilt.

”*Ekin, lad være!*”

Han lod ikke være. Og Takir snappede hovedet væk og slog hænderne for ørerne i sidste øjeblik, sekundet før der lød et højt brag og et sus af varme bredte sig fra hunden idet ånden forlod legemet.

Tøvende åbnede Takir sit øje. Da han drejede blikket tilbage mod den nu døde hund lå en lille pøl af blod ved dens åbne

mund, og Ekin havde fjernet krystallen der nu havde mistet sin blå glans fra den deforme hals.

Takir rejste sig op.

”Jeg tænker over det med ånden, og så kontakter jeg dig en af de nærmeste dage, ikke Takir?” sagde Ekin.

Han svarede ikke, men kravlede ned af klippeskranten og løb det meste af vejen tilbage til Sydperi.

25

Hundehår.

Tianna drejede eftertænksomt det stive, hvide hår mellem to fingre. Det var, ganske umiskendeligt, et hundehår. Men hvordan et hundehår – sammen med endnu fem-seks identiske – var endt på gulvet af Takirs værelse mens de andre havde været ude i ørkenen, vidste hun ikke.

Forsigtigt lagde hun håret fra sig igen, placerede det i den snorlige række på bordet som hun havde anrettet de andre i og lænede sig tilbage i stolen med en dyb rynke i panden. Solen havde efterhånden kæmpet sig et godt stykke op på himlen efter Tianna, Relin, Patre og Jerra var vendt hjem ved soloppgang, og et skarpt formiddagslys oplyste det største rum i Sydperis magikers hus. Tianna var taget tilbage en lille time før de andre, på Relins efterspørgsel. Formentlig for at hun kunne holde øje med Takir, selvom elveren ikke havde villet sige det direkte – Relin spillede distanceret og hård, men var tydeligvis tættere knyttet til sin lærling end han lod vise. Tianna kunne ikke lade være med at spekulere på om Takir var klar over det.

Men den unge elver havde ikke været der da Tianna kom tilbage. Hun var først kravlet ind af vinduet, forpustet og tydeligt oprevet, da Tianna allerede havde siddet på gulvet af hendes værelse i flere minutter. Og da Tianna spurgte hende hvor

hun havde været, var svaret blot ”ude at få lidt luft” før elveren havde erklæret træthed og var gået i seng igen.

Nu lå Relin – atter – inde hos hende. Jerra og Patre lå ved siden af hinanden i Patres seng (om end med så stort et stykke afstand mellem sig som de kunne komme til). Men Tianna kunne ikke sove.

Hun var stødt på fyren i Etalen. Og igen med karavanen på vej mod Sydperi. Første gang havde hun set ham med to af dyrene, og anden gang var han kommet tæt nok på til at Tianna kunne bemærke den karakteristiske stank af hund der hang ved ham. Og nu: Hundehår. Det kunne ikke være et tilfælde.

Hun fiskede det lille stofstykke op af lommen og foldede det ud. Beskeden fra Khevon måtte være blevet sendt af sted få dage efter hun selv havde forladt Monethil. Den bestod af et orangemalet, cirkulært tegn der umiddelbart lignede den slags betydningsløst vrøvl små børn tegner før de har lært de enkelte tegns betydning. Symbolet eksisterede ikke i virkeligheden. Khevon havde opfundet det så sent som dagen Tianna tog af sted. Men for hende var dets betydning klart:

Præsten Meda løj. Hendes syn havde ingen betydning. Missionen afblæst. Og beskedens implikationer var ikke mindre simple: Hendes opgave var nu at slå Jerra, Relin og Takir ihjel. Ikke ligefrem en nemmere handling end at eskortere Jerra til Sydperi, men ærlig talt én Tianna ville finde større tilfredsstillelse i at udføre.

At Jerra fik lov til at undgå sin henrettelse havde ikke ligefrem været til befolkningens store tilfredsstillelse, især ikke den del af den der inkluderede de dødes familier. Khevon havde ikke regnet med at folk ville stole på en morder som verdens frelser (Tianna gjorde i hvert fald ikke), og bestemt ikke være begejstret hvis det viste sig at hun var gået fri uden grund, så han havde ment at det ville være sikrest at holde lav profil så alle spor kunne slettes senere, hvis nødvendigt. Han havde sikkert allerede nu bundet folk en historie på ærmet om at Jerra blot var blevet ført et andet sted hen for at blive henrettet, hvilket på sin vis kun var en halv løgn. Det betød naturligvis også at der ikke kunne være vidner til situationen. Patre havde svoret stilhed på forhånd, men hverken Takir og da slet ikke Relin var i lommen på Khevon på samme måde.

Så Tianna vidste hvad hun måtte gøre. Men hvordan hun skulle bære sig ad var straks en anden sag. Og nu var der også fyren med hundene at tage hånd om.

Hun sukkede og smed det lille stofstykke ned på hundehårene på bordet. Det måtte være muligt at slå to fluer med ét smæk, men – hun kvalte et gab – trætheden var begyndt at gnave i hende. Bare ærgerligt at de eneste to senge i huset var mere end optagede allerede, og ikke ti vilde heste ville få hende til at klemme sig ned imellem nogen af parterne. Så hellere falde død om af søvnmangel. Hun sad i nogle øjeblikke og stirrede træt ud i luften mens hun overvejede sit næste træk. Til

sidst bestemte hun sig for at gå ud: Hun kunne lige så godt benytte chancen for at orientere sig lidt.

Udenfor kastede hun et blik på facaden af Patres hus, betragtede eftertænksomt de store, rå strøg af rød maling der var splattet ud over den hvide mur. Tegnet var utydeligt, til trods for at det var blevet malet så sent som i går, men dets aggressive betydning var ikke til at tage fejl af. Det var næppe nemt at være magiker i en by hvor magi truede befolkningen på livet.

I mangel på bedre reaktion trak Tianna på skuldrene og bevægede sig rundt om huset og ind i den lille gyde mellem det og naboens. Friske fodspor i støvet afslørede hvor Takir var kravlet ind af vinduet til sit værelse. Meget kunne man sige om elveren, men hun var ikke god til at være diskret, og i sit baghoved noterede Tianna at dette kunne vise sig at være til hendes fordel. Med en overvejende mine drejede hun hovedet fra fodsporene til ud mod gaden, nikkede beslutsomt og begyndte raskt at bevæge sig længere ind mod byen.

Hvis hun skulle slippe godt fra den her opgave – disse opgaver – havde hun nogle forberedelser at gøre.

+++

Tianna kunne ikke ryste Jerras blik af sig. Hun var vendt tilbage senere på dagen da de andre var vågnet, og lige siden hun

var kommet ind af døren havde Jerra stirret indgående på hende. Undrende. Mistroisk. Hver eneste gang de befandt sig i samme rum, hvilket desværre var ofte. Selv nu, et par dage efter, hvor de alle frem sad samlet om Patres spisebord for at lægge en slagsplan, var Jerras øjne knebet let sammen og fastlåst på Tianna. Hun kiggede roligt tilbage uden at fortrække en mine.

Patre rømmede sig usikkert og lagde hænderne fladt ned på bordet foran sig, ”Relin og jeg har diskuteret situationen, og ud fra de oplysninger vi har indsamlet i ørkenen er vi kommet frem til en årsag til de magiske spændinger:” Hun gjorde en kort pause, ”En gigantisk ånd, som vi formoder befinder sig et sted i de Periske Bjerge.”

Tianna tøvede. Det var ikke lang tid siden at hun for første gang havde hørt om ånderne og stiftet nærmere bekendtskab med magi, og efter så mange opdagelser på så kort tid følte hun at intet kunne overraske hende mere. Hun kastede et blik på personerne omkring bordet – ingen af de andre lod til at være specielt overraskede, heller. Jerra havde samme, skeptiske ansigtsudtryk som før, og Takir havde spærret sine øjne op af falsk chok et par øjeblikke for sent i hvad der nok var det dårligste forsøg på skuespil Tianna længe havde set.

Hun drejede blikket tilbage mod Patre, der ærlig talt så lidt skuffet ud.

Relin tog over, ”Nu hvor vi har en konkret kilde til problemet, kan vi koncentrere os om at løse det.”

”I mener ved at uskadeliggøre ånden,” Jerra havde endelig sluppet Tianna med sine øjne og kiggede nu på magikerne, ”Ikke?”

Tianna løftede et øjenbryn. Takir måtte have fortalt hende et og andet om ånder og magi i løbet af de sidste par dage. Før havde hendes viden på det område været mildest talt begrænset.

Efter en kortvarig tøven nikkede Relin, ”Korrekt—”

Han så ud til at ville fortsætte, men Jerra var hurtig til at afbryde, ”Hvordan? Ved at binde nogen til den?”

De nye informationer om ånden havde måske ikke overrasket Tianna, men Jerras pludselige strøm af interesserede spørgsmål gjorde bestemt. Hvornår var hun blevet så engageret? Det virkede næsten som om at hun havde lyst til at være involveret i det her.

Relins stemme kunne have skræmt en drage væk idet han irriteret fortsatte, ”Nej. Ikke blot vil det være for risikabelt at binde sig til en ånd så stor og kraftfuld som denne, men vi har desuden ingen intentioner om at indblande flere personer end os fem. Der er en grund til at så få personer overhovedet kender til ånderne, og vi ville foretrække hvis det forbliver sådan.”

Straks åbnede Jerra munden igen, men Relin, klog af skade, kom hende i forkøbet, ”I stedet vil vi forsøge at slå ånden ihjel.”

Rummet indhylledes i komplet stilhed.

”Er det muligt?” Det var første gang Tianna havde hørt Takir tale i dag. I flere dage.

Patre måtte have ventet på spøgsmålet, for hun tog som på kommando en stor rulle stof frem fra under sin stol og bredte den ud på bordet. Det støvede brune stof var præget af farverige illustrationer af menneske- og elverlignende skikkelser, store formationer af røg, ild, vand og alt muligt andet, og tegn som Tianna aldrig havde set før i sit liv.

”Jeg fandt disse gamle illustrationer der lader til at detaljere hvordan man tager livet af en ånd,” Patres øjne flakkede drømmende, fascinerede hen over stofstykket, som en hund der stirrede på et kødben.

Det gik op for Tianna at magikeren havde ret. Billedet var en instruktion.

Med forsigtige, langsomme bevægelser førte Patre en finger hen over stoffet, ”Det kræver at man dræner ånden selv for magisk energi,”

Hun pegede på det første billede i rækken, en flok personer stående omkring en ånd, deres hænder løftet med farverige stråler omkring sig.

”Det … er dog ikke uden risici.” Næste billede. En bekymrende stor brøkdel af personerne lå på jorden i en pøl af rød maling der var alt for nem at regne ud hvad skulle forestille.

”Men hvordan har I tænkt jer at dræne den?” Tilsyneladende upåvirket af billederne drejede Jerra hovedet mod Patre, ”En magiker kan kun trække energi fra den ånd han eller hun er bundet til, ikke?”

Forkert. Næsten, i hvert fald.

Alles blikke var med ét drejet mod Takir.

”M-mig …? Jeg skal gøre det …?” Elverens stemme lød hæs og klodset, og denne gang var hendes øjne ikke opspærret i falsk overraskelse. Hvad hendes blik udstrålede kom tættere på forfærdelse, men Tianna kunne ikke undgå at lægge mærke til et svagt lys af noget der lignede begejstring.

”Nej,” Relin fik dog hurtigt slukket dét lys, ”Du har allerede været udsat for nok. Patre og jeg vil forsøge at undersøge nogle alternative metoder.”

”Men—”

”Indtil da vil vi fokusere på at lokalisere ånden præcist. Vi tager alle ud i ørkenen for at lede ved solnedgang i dag. Nogle spørgsmål?”

Stilhed. Der gik et langtrukkent øjeblik før Takir rejste sig, vendte sig om og forvandt ind i det lille sovekammer uden et ord. Tianna nøjedes med at ryste roligt på hovedet.

26

Takir. Du opfører dig barnligt.”

Relin havde fulgt ham ind i det lille kammer, men Takir forsøgte alligevel at lade som om at magikeren ikke var der. I stedet var han, med jagende, aggressive bevægelser begyndt at finde hvad han havde brug for ude i ørkenen frem fra sin taske. Vandflaske, sko, tørklæde og beskyttelsesbriller i tilfælde af sandstorm …

”*Takir*.”

Han blev brat stoppet midt i en bevægelse da Relin tog et fast greb omkring hans håndled, men han gjorde sig omhyggelig med at vende hovedet bort, til trods for at den ældre elver alligevel ikke ville se ham i øjnene.

”Hvorfor opfører du dig sådan her? Det er tåbeligt,” Relin gjorde sin stemme blød, men forsøgte ikke at skjule en hård, nedladende undertone. Takir svarede ikke. ”Jeg antager at du er klar over hvor farligt det ville være at forsøge at dræne ånden. For dig ville det være selvmord. Jeg kan ikke tillade mig at bringe dit liv i fare på den måde – faktisk ville jeg foretrække at du slet ikke tog med ud i ørkenen i aften, men i det mindste kan jeg holde øje med dig derude.”

Tavshed. Så snart Takir mærkede at Relin slækkede sit greb rev han sin hånd til sig og fortsatte med at finde ting frem.

”Der er ingen grund til at tage tingene ud af tasken, Takir, de skal pakkes ned igen om lidt—”

”Lad mig nu bare gøre det på min måde!” … Var det ham der sagde det? Han følte sin mund bevæge sig, men ordene føltes ikke som noget der ville komme ud af den. Især ikke rettet mod Relin.

”Jeg forstår ikke hvorfor du er så oprevet,” der var tilføjet noget såret og anklagende til den blød-hårde blanding i Relins stemme, ”Du ved hvordan tingene står, der er ingen grund til at agere sådan som du gør.”

En pause. Og Takir må have holdt sin mund på en ganske afslørende måde, for hvad Relin sagde næst fik det til at løbe koldt ned af ryggen på ham:

”Med mindre du skjuler noget for mig.”

Takir bed tænderne sammen og forberedte hver eneste nerve i sin krop på at lyve som han aldrig havde løjet før. At fortælle den mest overbevisende og mesterlige løgn der nogensinde var blevet fortalt i verdenshistorien.

”Jeg … skjuler ikke noget for dig.”

Han havde aldrig været en særlig god løgner.

Fornemmelsen af Relins hænder der greb fat i hans skuldre og snurrede ham rundt var tydeligt bevis på dette.

”Jeg kan knap nok kende dig mere,” Manglen på øjenkontakt gjorde ikke fornemmelsen af at blive nedstirret mindre,

”Du siger mig imod, du holder hemmeligheder … Hvad skete der ude i den ørken med dig og hende mennesket?”

”Jeg …” Takir gav et anstrengt suk fra sig, ”Det har ikke noget med Jerra at gøre.”

”Hvad har det så noget at gøre med?”

Der gik et langt øjeblik hvor Takir ikke turde trække vejret af frygt for at Relin skulle blive mistænksom og regne ud hvad han tænkte på. Men til sidste åbnede han munden igen. Det kunne ikke skade.

”Jeg tænkte … er det muligt at binde ånden til et dyr? Når nu det er for farligt at gøre det med en person.”

”Et dyr?” Relin løftede et øjenbryn, og havde tydeligvis ikke forventet dét svar. Han slap Takirs skuldre og kørte i stedet hånden overvejende over sin hage. ”Det er bestemt en kreativ løsning … Ikke en dårlig idé, hvis det er muligt. Hvordan kom du på det?”

”Åh,” Han trak på skuldrene, ”Bare noget der slog mig.”

Relin betragtede ham et øjeblik før han fortsatte, ”Det ville dog være nødvendigt med et dyr der er både robust og ét vi er i stand til at kontrollere. En svær balancegang. Desuden,” Han sukkede, idet han tilsyneladende kom i tanke om noget, ”har vi brug for en krystal at binde ånden i. Du ved hvor svære de er at få fat i, især så langt sydpå som vi er.”

Igen var Takir klar over at hans pludselige, dybe stilhed var mere afslørende end hvis han havde sagt sine tanker ligeud,

men denne gang gjorde han ingen forsøg på at løbe fra det. I stedet stod han blot og vred sine hænder i nogle øjeblikke, før han gik over til sin taske og begyndte at rode i den, hele tiden med Relins undrende blik fæstet på sig.

Magikerens øjne udvidede sig da Takir trak halskæden med den lille krystal op. Og hvor Relins stemme før havde været en blanding af en bred vifte af tonelejer, var den nu ren, klar hårdhed.

”Hvorfor har du den med dig?” Han tog et skridt frem, faretruende hurtigt, og Takir trådte tilbage af rent instinkt og knugede krystallen ind til sig.

”Du gav mig den.”

”Jeg troede vi havde snakket om det her, Takir,” Relin kunne have smadret en klippeblok med sin udstråling alene, ”Jeg ved jeg oprindeligt rådede dig til at binde dig og blive stærkere, men jeg mindes også at vi nåede frem til at grundet din evne, er præcis dét en dårlig idé. Vi ved ikke om du ville være i stand til at holde magien inde.”

”Jeg ved det, jeg ved det!” Takir tog sig selv i at råbe og skyndte sig at sænke stemmen igen, ”Men—”

Relin afbrød, ”Hvorfor har du den stadig? *Jeg bad dig om at skaffe dig af med den*.”

”Den—” Takir kunne mærke blodet stige til sit hoved, sit åndedræt blive en anelse hurtigere af panik, ”Den … sådan en er for dyrebar til at—”

”Lad mig gætte: Du tog den med for en sikkerheds skyld. Hvis der nu dukkede en ånd op,” vrængede Relin, ”Du har tænkt dig at binde dig til superånden, har du ikke?”

Takir strammede i kæben, holdt vejret, stirrede mod Relin der ikke ville møde hans blik.

”Nej.” løj han.

Efter et pinefuldt langt øjeblik, hvor Relin så ud som om han var lige ved at acceptere svaret, rakte magikeren hånden ud, ”Giv mig den.”

”Nej.”

”Takir—”

”Sig ikke at du ikke har overvejet det selv!” Takir knugede krystallen hårdere i sin hånd indtil knoerne blev hvidlige, ”Sig ikke at du ikke har overvejet – at du ikke overvejer *lige nu* – selv at binde dig til den. Så godt kender jeg dig i det mindste, uanset hvad du siger.”

Så, tænkte Takir for sig selv, det var det. Nu flipper han ud og råber. Måske slår han mig.

Men Relin lod sin hånd falde.

”Selvfølgelig,” hvislede han, lavt og ru og næsten uhørligt, ”er det fristende. Så megen kraft … nok styrke til at påvirke hele verdenen på denne måde. Man skulle være godt dum for ikke at føle sig fristet til at tilegne sig den.”

Takir slækkede grebet om krystallen en anelse idet han betragtede Relin lukke øjnene og sætte sig ned på sengen, plud-

selig tusind år ældre og umådeligt udmattet at se på. Magikeren lagde hånden på sin brystkasse og tog fat om sine egne halskæder.

”Men du tager fejl. Jeg overvejer det ikke længere. De to ånder jeg allerede er bundet til er tæt på at slå mig ihjel, og en ånd så stærk … Den ville kunne drive selv en rask person vanvittig på ingen tid.”

Takir følte sig fristet til at nikke. Han huskede Relin som stærkere da han selv var lille, og især i løbet af de seneste år var den ældre elver sygnet mere og mere hen. Dybere render under øjnene, svagere rent fysisk, mere irritabel, faldt oftere i staver … Det var næsten før man kunne se ham få det værre for hvert sekund der gik.

Tavst satte Takir sig på sengen ved siden af sin mester og lænede hovedet ind mod hans skulder, lagde en arm omkring ham. Han drejede krystallen en smule i sin hånd.

”Hvad,” mumlede Takir, billeder af hunde og ånder lurende i sine tanker, ”vil der ske når dine ånder … gør nok skade?”

Med et suk fiskede Relin sine halskæder frem og betragtede dem som de lå i hans åbne hånd. Den grønne og gule røg kastede skygger fra hans tynde håndled og fik den tomme krystal hos Takir til at glimte næsten truende.

Relin havde altid undladt de værste detaljer, vidste Takir. For at gøre det nemmere for sin lærling. Men noget sagde ham at magikeren ikke havde tænkt sig at censurere nu.

”Jeg vil blive gradvist mere og mere syg. Både fysisk og mentalt. Hvad ånderne fremprovokerer er ingen normal sygdom – de får i bogstaveligste forstand kødet til at rådne direkte på knoglerne, nedbryder sener og led indtil man ikke kan bevæge sig uden at gøre skade på sig selv og slet ikke uden voldsomme smerter. De forhøjer ens sanser indtil man ikke kan holde ud at være i den mindste smule larm eller stank eller anden form for uro. Evnen til at se andre i øjnene forsvinder som det første; den mister man sekundet man binder sig. Det bliver for intenst.”

Takir forblev tavs, og gjorde et forsøg på at huske om han nogensinde havde set magikeren direkte i øjnene. Uden held. Han kunne ikke lade være med at spekulere over om Relin vidste hvilken øjenfarve han havde.

”På et tidspunkt holder jeg op med at ville være sammen med andre, overhovedet,” fortsatte Relin, ”Og da … til den tid behøver du ikke bekymre dig om det mere.”

”Jeg ville ellers foretrække at bekymre mig,” mumlede Takir, med vilje lavt nok så Relin ikke ville kunne høre det, før han fortsatte: ”Er der ingen måde man kan … sådan … ubinde sig ånderne?”

En hovedrysten fra Relin, ”Ikke så vidt jeg ved. Når man indgår en aftale som denne, følger man den til døren. Det er derfor man bliver nødt til at være stærk: Ellers bryder man sammen for tidligt.”

Takirs stemme var klarere end han havde forventet den ville være idet han åbnede munden igen; ”Jeg er ikke så svag som du tror jeg er.”

En kort, bedøvende tavshed.

”Det ved jeg,” sagde Relin.

Måske var det den svimmelhed der stadig sad en smule fast i Takir efter så mange dage med feber og smerter, men han syntes pludselig at føle sig let i hovedet og i brystkassen, og kunne mærke sine mundvige trække uvilkårligt op.

”Men,” Relin puttede sine halskæder under tøjet igen, bevægede en hånd hen over Takirs og prøvede forsigtigt at vriste krystallen ud af hans greb, ”At binde sig til den ånd … det bliver du aldrig stærk nok til. Det bliver ingen.”

Det var så tæt på. Det var lige før at Takir slappede af i sin hånd og lod Relin få krystallen, og en sten ville være faldet fra hans hjerte. Men han blev ved med at holde fast i det lille, gennemsigtige objekt, drejede hovedet op mod Relins ansigt og bevægede sin hånd ud fra hans rækkevidde.

”Jeg binder mig ikke. Men jeg vil gerne beholde den alligevel.”

Et utilfredst udtryk gled hen over Relins ansigt.

Takir fortsatte lavmælt;

”Stol på mig, Relin.”

Og det lod som om at magikeren, for en gangs skyld, var villig til at gøre præcis det.

”Pak dine ting sammen igen og gør dig klar. Vi tager ud i ørkenen om lidt,” var det eneste Relin sagde, før han rejste sig, kastede et sidste blik på sin lærling og forlod rummet.

Takir lagde sig tilbage i sengen og betragtede krystallen i en rum tid, hvorefter han tog den om halsen.

27

Solen var en håndryg over horisonten da den lille gruppe stod parat med oppakning og proviant foran Patres hus. Taskerne var betydeligt mere fyldte end de foregående ture, hvor Relin især havde været opsat på at vende tilbage til byen og Takir om morgenen. Men da elveren nu var frisk nok – stadig lidt bleg og omtåget og generelt set lidt sørgelig at se på med halvdelen af hovedet indbundet, måske – kunne de lige så godt blive ude i ørkenen i et par dage.

”Er du sikker på at du ikke vil med ud med det samme, Tianna?” spurgte Patre og hankede op i sin rygsæk, alt imens hendes blik flakkede nervøst rundt omkring sig. Gaden virkede tom, men magikeren levede stadigvæk i evig paranoia.

Tianna nikkede, ”Vi mangler nogle tæpper og lidt andet, ikke? Jeg ved intet om magi, så jeg kan lige så godt sørge for proviant i stedet.”

”Jo,” Patre betragtede hende med sit flakkende blik i et kort øjeblik, ”Vi slår lejr det samme sted som sidste gang. Jeg går ud fra at du selv kan finde os.”

Det skulle ikke være noget problem. Når man brugte de fleste af sine dage på at krydse diverse ørkener igen og igen, ville det være nemt nok at finde en enkelt lejr nogle kilometer fra

byen. Så efter at have udvekslet et par enkelte ord mere tog Tianna foreløbig afsked med de andre, og mens de begav sig ud af byen, fortsatte hun længere ind i hjertet på den.

Hun fiskede sin pung frem og undersøgte de penge Patre havde givet hende til at købe ind for. Hun var stadig ikke helt bekendt med den lokale valuta, men der skulle vist være nok til et par tæpper og hvad de to magikere ellers havde bedt hende om at skaffe.

Men det måtte vente til senere, selvfølgelig. Hun havde andre ting at tage sig af, først.

+++

Det tog hende ikke mere end et kvarter at gå hen til det lille hus hun var kommet frem til efter utallige spørgsmål til diverse handelsfolk og lokale beboere. Fyren var god til at stikke af, men det var ikke lykkedes ham at holde tilstrækkeligt lav profil i Sydperi: Folk fortalte ivrigt om en ’venlig, brunhåret mand’ der købte ind hos dem, og snakkede med børnene, og altid havde en hund eller to med, men som godt nok så mere bleg ud end godt var, og mange flere informationer end Tianna egentlig havde brug for. Men hun fandt ud af at hans navn var Ekin, og også at låsen på hans dør var nem at bryde op, selv for en amatør.

De tre hunde der lå inde i huset var tydeligvis ikke opdraget til at være vagthunde, og de holdte op med at gø så snart de opdagede at Tianna havde et par lunser kød med til dem hver. Og siden hun med jævne mellemrum havde købt urter til Patre den sidste halvanden uge, havde det ikke været svært at finde ingredienser til et kraftigt sovemiddel. Snart sov dyrene sødt, med deres poter bundet sammen og mundkurve på.

Der var ikke andet tilbage at gøre end at vente.

Tianna stillede sig ved siden af døren og kiggede omkring i rummet. Det var en lille, faldefærdig rønne lige på grænsen hvor byen skiftede fra at være nogenlunde normal til hærget af magien. Ikke mange bevægede sig herud, hvilket formentlig også var derfor Ekin slækkede sådan med sikkerheden. Det passede Tianna fint.

Huset bestod kun af ét dunkelt rum, tomt bortset fra et ildsted midt på bagvæggen, et par stole og en tynd, plettet madras i hjørnet, og det støvede gulv plettedes af sollys der faldt igennem utallige huller i stoftaget. Det var næppe et sted fyren tilbragte megen af sin tid. Men han måtte vel komme tilbage efter sine hunde nu og da. Gad vide hvor længe hun blev nødt til at vente?

Ikke særlig længe, viste det sig. Pludselig kunne hun høre nogen fumle med låsen, og døren lod en firkant af aftenlys slippe ind idet en mandeskikkelse trådte ind i rummet. Selv i rummets mørke var han ikke til at tage fejl af. Tianna trådte

lydløst frem, greb Ekin om halsen med den ene arm og holdt en klud våd med kloroform foran næsen på ham med den anden hånd.

Han gjorde modstand og forsøgte at lange ud efter hende med albuen, kradsede på hendes hånd for at få kluden væk fra sit ansigt. Nok havde han overvundet hende før, men denne gang havde Tianna overraskelsesmomentet, og hun trak ham bagud, drejede rundt og hamrede ham hårdt ind i væggen. Sammen med kloroformen gjorde det udslaget; gradvist fornemmede hun hvordan han blev slap i hendes arme, og til sidst kunne hun fjerne kluden og undersøge ham. De grønne øjne var halvt åbne og stirrede tomt ud i ingenting, en tynd stråle af blod løb fra panden og ned over fregnerne på ham. Tianna sukkede. Pis. Forhåbentligt havde hun ikke slået ham ihjel allerede.

Hurtigt trak hun en af stolene midt ud på gulvet og bandt Ekin til den med det resterende reb. Hans ben fast til stolens, det samme med ryggen, og hænderne så solidt og stramt at der ikke gik mange sekunder før hans fingre blev blålige. Hun skulle ikke nyde noget af at han begyndte at slynge omkring sig med magi midt i det hele. Til slut tog hun et skridt tilbage, betragtede sit værk og drog sit sværd. Igen, intet at gøre end at vente, denne gang indtil han vågnede op. Lidt irriteret skævede hun til hullerne i taget. Det skulle helst være overstået før de andre begyndte at undre sig over hvor hun var henne. Sandt

nok, de kunne sådan set være ligeglade med hvad hun lavede, men hun tvivlede alligevel på at de ville godtage undskyldningen, ’jeg var bare ude for at krænke privatlivets fred og slå en mand bevidstløs i hans eget hus.’

Det tog længere tid end da hun blot skulle vente på at han dukkede op, og en enkelt gang overvejede hun at skære halsen over på ham med det samme og få det overstået. Men hun havde ventet på det her – *drømt* om det her i fire år, så en time eller tre var ikke mere end et lille øjeblik i sammenligning. Hun brugte det meste af ventetiden siddende på gulvet, lænet op af væggen, med det lille stofstykke foran sig og betragtede de penselstrøg der udgjorde den otteårige pige, hendes smil, hendes sorte hår, det blå tørklæde om hendes hals …

”Hngn … Hvad …?”

Tianna løftede blikket og så hvordan Ekin forsøgte at holde sit hoved oppe, hans ene øje stadig halvt lukket og tungt. Hun rejste sig.

”Godaften, Ekin,” Med en hurtig bevægelse stoppede hun stofstykket ned i lommen igen, men ikke for dybt. Måske skulle hun bruge det senere, ”Er du klar nok i hovedet til at vi kan snakke, eller har du brug for lidt hjælp endnu?”

Alt hun fik som svar var nogle uforståelige, snøvlende lyde, så hun stak ham en lussing.

”Av, for …” Han bed tænderne sammen og rykkede instinktivt i sin arm for at tage sig til kinden, hvor en rød silhuet af en hånd tog form på den blege hud, ”… Dig? Igen?”

”Mit navn er Tianna Loran,” sagde hun, ”Og du hedder Ekin-hvad-end-dit-efternavn-er. Jeg tror ikke vi er blevet ordentligt introduceret før.”

”Jeg ville give dig hånden, men …” Han forsøgte at vrikke med de bundne fingre. Det lød som en spøg, men der var ikke antydningen af et smil på hans læber.

”Jeg går ud fra at du ved hvorfor vi befinder os i denne situation, Ekin,” fortsatte Tianna.

En tøven.

”Jeg har ærlig talt ingen anelse.”

En lynhurtig bevægelse senere svævede hendes sværd få millimeter fra hans strube.

”Lad være med at lyve. Tro mig, du får ikke noget godt ud af det. Men jeg kan da hjælpe din hukommelse lidt på vej,” Med den frie hånd fandt hun stofstykket frem igen og holdt det op foran ham, ”Husker du hende her?”

Hans bange øjne flyttedes langsomt fra sværdet og op mod billedet, og for et øjeblik lod han til at overveje sit næste træk.

”… Ja,” sagde han endelig, og Tianna kunne mærke én sten falde fra sit hjerte, ”Det er Aven, ikke sandt? Aven Loran.”

Hun nikkede, ”Jo. Aven. Min datter.” Hun tog hånden til sig igen og betragtede tegningen en enkelt gang mere, før hun langsomt pakkede den væk, ”Min datter som du slog ihjel.”

Der lød et suk fra ham, eller måske ikke så meget et suk som en desperat udånding, ”Hør, Tianna, jeg—”

”*Hold kæft*,” Hun stak sværdet helt op under næsen på ham, og manden kastede hovedet tilbage som et firben der var blevet trådt på, ”Du taler ikke uden *jeg* giver dig besked på det, er det forstået?”

Han gav et nik, så godt han nu kunne for sværdspidsen.

I et øjeblik stirrede hun blot på ham indtil hun var sikker på at han ikke sagde mere, og så begyndte hun selv at snakke igen, ”For fire år siden slog du min otte år gamle datter ihjel, og du modtog aldrig nogen straf for det. Jeg ved ikke hvordan du bar dig an, men det lykkedes dig at forsvinde sporløst. Ingen vidste hvem du var og hvor du kom fra, så jeg fik aldrig at vide præcist hvorfor og hvordan min datter blev berøvet fra mig.”

Hun lod sværdet sænkes og løftede i stedet den frie hånd for at pege på ham. Efter udtrykket i hans øjne at dømme kunne hendes finger havde været skarpere end klingen.

”Så det der skal ske nu,” forsatte hun, ”er at du fortæller mig – nøjagtigt og ned til mindste detalje – hvad der skete den nat. Og derefter slår jeg dig ihjel.”

Han stirrede spørgende på hende, som ville han sikre sig at det var i orden for ham at tale nu. Som svar nikkede hun.

”Hvis du alligevel slår mig ihjel bagefter, hvorfor skulle jeg så gøre hvad du siger?” mumlede han hæst.

”Fordi,” Hun løftede sværdet igen og prikkede spidsen ind i kinden på ham indtil en smule blod dryppede ned på rebene, ”jeg får lov til at bestemme om det her kommer til at foregå hurtigt og skånsomt eller langsomt og pinefuldt. Og hvis du fortæller en god nok historie vil jeg måske være barmhjertig, selv over for en luset barnemorder.”

”Jeg er ikke en morder,” sagde han så snart sværdet var væk igen.

”Så bevis det,” hvislede hun, ”Fortæl mig hvad der skete og bevis at jeg tager fejl.”

Der fulgte en lang tavshed, og det var lige før Tianna blev nervøs for at Ekin aldrig nogensinde ville åbne munden igen, og at hun måtte leve i uvished resten af sit liv. Men til sidst sukkede han.

”Du har sikkert allerede regnet ud at jeg er magiker,” Tøvende hævede han hovedet og så hende i øjnene, og der var noget bedende og roligt, næsten ømt i hans blik, ”Hvad du måske ikke ved er at jeg har nogle specielle evner … detaljerne er ikke vigtige, men de giver mig mulighed for at eksperimentere med hvordan man udvinder og opbevarer magi. Dengang for

fire år siden var jeg lige begyndt med den slags eksperimenter, og jeg … Ved du noget om ånder?”

Hun nikkede, ”Magikere binder sig til dem.”

”Ja. Kort sagt forsøgte jeg at undersøge hvorvidt man kunne binde dem til andre levende væsener end magikere. Som en slags lagerenhed som magikeren kunne trække af. De første væsener jeg ville afprøve som ’lager’ var børn.

Det er nemt at finde børn i byerne. Det er ikke alle hvis forældre har tid til at undervise eller tage sig af dem på andre måder, og de går tit rundt i store grupper på gaderne. Der var selvfølgelig også de forældre- og hjemløse børn, men jeg oplevede tit at de var for svage og udsultede til at kunne holde på en ånd. Din datter, derimod … Hun virkede stærk og sund, og jeg så hende tit gå sammen med tre-fire af sine veninder og løbe ærinder. Det var tit at hun drømmende sakkede bagud for at undersøge et eller andet der fangede hendes opmærksomhed, så det var ikke svært at separere hende fra gruppen. En dag tog jeg kontakt, meget diskret. Jeg tilbød hende et par mønter for at bringe en pakke ud for mig og komme tilbage med nogle varer. Næste gang spurgte jeg hende hvad hun hed, hvor gammel hun var, hvem hendes forældre var …”

Han måtte have bemærket hvordan Tiannas blik blev hårdere og hårdere i takt med at det borede sig ind i ham, for han stoppede hurtigt sin fortælling og så indgående på hende.

”Tianna, jeg vil gerne have lov at påpege at jeg aldrig havde intentioner om at såre hende, og at jeg aldrig udøvede vold eller tvang hende til noget. Alting var frivilligt.”

”Hun var *otte år gammel*,” svarede hun sammenbidt igen, ”Hun vidste ikke hvad hun gik med til.”

Ekin tøvede, og fortsatte så, ”På et tidspunkt udøvede jeg noget simpel magi for hende, hvilket hun virkede meget interesseret i. Da jeg spurgte hende om hun havde lyst til at hjælpe med magien sagde hun ja, og jeg tog hende med til en forladt bygning i den anden ende af byen hvor jeg vidste en ånd holdt til. Hun vidste hvad der skulle ske. Jeg forklarede hende alting … så godt man nu kan forklare den slags til et barn. Der var ingen problemer med at sige besværgelserne og binde ånden til hende, men bagefter … det viser sig at et barn, endnu ikke fuldt udviklet, er for mentalt skrøbeligt til at holde på sådan en kraft … der gik kun få sekunder før hun mumlede noget om hovedpine, og så …”

Han tøvede, bed tænderne sammen og så ud til at forsøge at presse minderne væk fra sig. Men Tianna stak ham insisterende med sværdspidsen, til trods for at hun havde det som om hun skulle kaste op.

I takt med at han fortalte begyndte Ekins stemme at ryste, ”Hun begyndte at klynke, snart hulke, snart skrige, og lysende grønne gnister stod omkring hende i dusinvis. Krystallen om hendes hals lyste arrigt, det samme gjaldt hendes øjne. Der gik

ikke lang tid før ting begyndte at eksplodere i grønne brag omkring os, større og større, tættere og tættere på hende. Den største eksplosion må være kommet inde fra hende. Ikke at jeg nåede at se det, for jeg blev slynget tilbage af trykket, og huset begyndte at ramle sammen om ørerne på os—på mig, for … der var ikke meget af hende tilbage."

I samme, bævende toneleje fortsatte han med at fortælle hvad der skete næst, men det var ikke nødvendigt. Tianna kendte resten af historien. Hun havde været på arbejde i nærheden og var nået frem til den brændende bygning lige i tide til at fange den forslåede, tilsodede Ekins blik før han stak af mellem gaderne. På et tidspunkt havde de fundet resterne af Aven, men det havde taget dem uger at bekræfte at det rent faktisk var Tiannas datter. Og de næste fire år havde Tianna tilbragt som en skygge af sig selv, ensom, fortvivlet, senere tom og opgivende. Lammet.

Indtil nu.

Nu kunne hun mærke sine tænder bore sig ned i hendes underlæbe så hårdt at hun kunne smage blod, hun kunne mærke sine øjne blive smalle med had og hendes blik blive rødt idet hun stirrede på Ekin, hendes krop boblende med ren vrede, rent raseri. Den eneste følelse hun kunne mærke nu var fire års ophobet had. Hun knugede om sværdet.

"Var hun den eneste du … gjorde det her ved?"

Der var en lang tøven, og Ekin undgik hele tiden omhyggeligt hendes blik. Godt det samme, for han ville næppe have sagt mere hvis han havde set udtrykket i hendes øjne.

”… Nej,” sagde han endelig, ”Jeg gjorde det fem gange efter da. På børn jeg troede var stærkere. Men jeg … Tianna, jeg håber—”

Længere nåede han ikke. Tianna sprang frem med sværdet løftet, sigtede mod hans strube og—

—og der lød et højt fløjt fra Ekin, og hun blev væltet omkuld af noget arrigt og pelset og stort der bed sig langt ind i hendes arm med fråden stående ud af munden på den. Hun ramte jorden med et brag, forvirret og stadig høj på vrede. Var et af dyrene vågnet? Nej, ud af øjenkrogen kunne hun skimte alle tre hunde stadig bundet henne i hjørnet. Ekin havde haft en fjerde med sig, én der bare havde ventet på hans signal.

Med en voldsom, rykkende bevægelse slog hun ud efter hunden med sværdet, og den klamme lyd af stål der borede sig ind i kød fyldte kort rummet før dyret slap sit greb og faldt død om på gulvet ved siden af Tianna. Hun forsøgte at komme på benene igen, gled i blodet både hun og sværd og gulv var sølet ind i, og kastede et blik på stolen.

Ekin var, selvfølgelig, allerede væk.

Og selv hvis Tianna havde forsøgt, ville hun ikke have kunnet stoppe sig selv fra at skrige. Højt og galt og inderligt. Og længe.

Hvor længe hun lå på gulvet i den gamle rønne, vidste hun ikke. Længe nok til at månerne stod højt på himlen da hun endelig rejste sig op, skar halsen over på alle tre halvsovende hunde, og gik ud af den ulåste dør. Sløvt kiggede hun ned af sig selv, irriterende klar over at hun blev nødt til at skifte tøj og rense sig selv før hun kunne tage ud og møde de andre. Og at hun blev nødt til at købe proviant først.

I det mindste gav det hende tid til at lægge en ny plan. For Ekin var ikke den eneste der skulle skaffes af vejen, og hun vidste at en af de andre var gode venner med morderen.

28

Ørkenen var hvid. Meget hvidere end den kunne være nordpå, og dens komplette mangel på farve og snavs fik næsten det reflekterede månelys til at skære i øjnene. Jerra drejede hovedet mod nord hvor et stort rundt område længere ude om muligt var endnu mere hvidt og fladt og bart, plettede horisonten som en sky plettede himlen.

”De Periske Saltsletter,” forklarede Patre, selvom den eneste i gruppen der ikke allerede vidste det var Takir. Elveren stod godt nok også med åben mund og polypper og stirrede ud mod det hvide.

”Som navnet antyder er Sydperi ikke den eneste af Perierne,” fortsatte magikeren, ”Vestperi ligger i den nordlige ende af saltsletten derude.”

Man kunne endda skimte den som en lille, sort prik bag den unænsomt hvide horisont. Jerra havde været i byen en enkelt gang, og stedet summede af handel og kultur. Et spændende sted at være, selvom al deres mad som regel var for saltet.

Takir nikkede forundret mens han lod sin taske dumpe ned i sandet, og Jerra skyndte sig over for at hjælpe ham med at sætte teltet op. Elveren så hende nu stadig noget svag og skrøbelig ud, og lignede ikke én der havde godt af at fare rundt i ørkenen

hele natten og lede efter ånder. Ikke med mindre han ville risikere selv at blive en ånd, om end en lidt anderledes af slagsen. Men kendte hun ham ret ville de få svært ved at overtale ham til at gå hjem. Desuden var det begyndt at blive lidt kedeligt uden Guldhår.

De fandt et passende sted at rejse teltet, nogenlunde i læ af de nærtliggende bjerge. Det var en mere permanent lejr end de der var blevet rejst de foregående nætter, for så vidt Jerra kunne forstå var magikerne sikre på at ånden var lige i nærheden. Det manglede også bare – det føltes som om det allerede havde ledt hele ørkenen igennem før de to distræte idioter var kommet til den konklusion.

Et lille, skarpt smæld brød igennem stilheden, og både hun og Takir snappede deres hoveder hen mod magikerne et par meter væk fra hvor lyden var kommet. Relin rystede bandende sin hånd for at slippe af med den tynde stråle røg der steg op fra et brandsår.

”Det er nytteløst,” vrissede han, ”Spændingerne er for stærke til at bruge magi herude, vi ender med at springe hele området i luften hvis vi forsøger på meget mere end at tænde et bål. Hold hellere hænderne i ro.”

Jerra kunne ikke undgå at lægge mærke til at Relin kiggede direkte på Takir idet han sagde det sidste, men den yngre elver undgik omhyggeligt hans blik.

”Relin, hvordan finder vi åndens præcise lokalisering uden brug af magi?” Patre lød som en kat hvis bytte var sluppet fra hende, ”Det er lykkes os at bestemme det generelle område med urimeligt få midler, men vi kommer ikke meget længere på denne måde.”

Elveren gav hende et vift med hånden som var det intet problem, men det var tydeligt at han selv var på bar bund, villig til at indrømme det eller ej. I noget tid stod de begge to og stirrede op i himlen, hvor de magiske spændinger stadig skjulte stjernerne og farvede det nattesorte en underlig lilla.

Et lys gik op for Jerra, ”Hej, Guldhår! Har du stadig den der halskæde? Lån mig den lige.”

”M-min halskæde …?” Takir så febrilsk ud i ansigtet, men Jerra rakte hånden frem uden at tage sig af det. Til hendes overraskelse opdagede hun at elveren havde to snore om halsen, men da hun hev den ene op viste det sig at være den hun ledte efter. Den lille kompassten dinglede frit i luften, snurrede voldsomt rundt og vippede så en smule mod sydvest. Jerra kunne have svoret at den endda løftede sig lidt fra sin horisontale position.

”Vi kan vel bruge den til at finde kilden, ikke?” smilede Jerra og løftede selvtilfredst hånden i retning af magikerne. Relin tøvede i nogle sekunder og så hende irriteret an, men til sidst nikkede han.

”Formodentlig,” mumlede han og vendte ryggen til igen.

Triumferende vendte Jerra blikket tilbage mod Takir der stak hende et skævt, usikkert smil i bytte. Han virkede nervøs, men efter den forestilling i går kunne Jerra ikke forestille sig andet end at han ville være glad for at få lov at gøre nytte.

”Um. Denne vej,” Takir pegede langs bjergkammen i østlig retning, og Relin nikkede kort for hovedet før han bevægede sig derhen af.

Det der undrede Jerra, dog, var at stenen havde peget i den stikmodsatte retning. Og at det var tredje gang at han havde lavet det nummer.

”Hvorfor lyver du?” mumlede hun og stak en albue let i siden på elveren, ”Misforstå mig ikke, jeg fatter ikke at du nogensinde fortæller den tørvetriller sandheden, men jeg troede vi arbejdede sammen mod et fælles mål her.”

”Det gør vi også,” hviskede Takir tilbage, gav stenen et tjat og lod som om han undersøgte den mere omhyggeligt end egentlig var nødvendigt, ”Men jeg vil ikke have at Relin finder ånden endnu. Jeg … jeg vil lige kigge på den først. Husker du hvad vi aftalte?”

”Selvfølgelig,” Hun var ikke typen der ligefrem gik rundt og glemte ting, specielt ikke anmodninger så særprægede som den Takir havde givet hende tidligere på dagen. Men en del af den bestod i at stole på ham og ikke stille spørgsmål, så hun havde pakket bue og pil ned i sin taske uden at tvivle særligt

meget på hans dømmekraft. Hvad han havde planlagt kunne hun dog ikke forestille sig. Selv hvis de løb tør for rationer var der næppe særlig mange dyr stadig i live herude, og dem der var turde hun ikke spise af den grund alene.

”Godt,” nikkede Takir og smilte.

”Godt,” råbte Relin idet han gik tilbage mod resten af gruppen, ”Vi er ikke kommet meget længere, og vi har været herude i mange timer efterhånden. Nu er et fornuftigt tidspunkt at tage en pause og få lidt at spise. Takir, hvordan har du det?”

Magikeren kiggede nervøst på sin lærling, men Takir forsikrede ham om at alting var i orden.

Mad og drikkelse blev fundet frem, og så snart Jerra og Takir havde fået deres rationer vinkede hun ham med i retning af klipperne.

”Hvad vil du?” Elveren lød spørgende idet han skævede tilbage mod magikerne.

”Det er din første nat herude, Guldhår,” Allerede halvvejs oppe af et klippefremspring havde Jerra stukket sin pose med mad i bæltet og måtte hele tiden sikre sig at den ikke faldt ud, ”Så du har ikke set udsigten endnu. Det er da synd, synes jeg.”

Hun svingede sig op på et fladt stykke, sikrede sig at elveren var med og forsatte så videre op.

”Desuden har jeg på fornemmelsen at du kunne trænge til at komme lidt væk fra hr-overbeskyttende-far dernede.”

”Han er ikke min forælder,” Takir sendte hende et undrende blik på vej op af klippen.

”Psh,” Hun rakte ham en hjælpende hånd og trak ham op til sig, ”Man skulle ellers tro du var hans lille pattebarn, sådan som han opfører sig.”

De bevægede sig op af en tynd, snoet bjergsti der konstant blev afbrudt af store, takkede klipper som de blev nødt til at klatre over, indtil de kom så højt op at jorden blev næsten lodret og de umuligt kunne komme længere. Alligevel var de ikke engang en tiendedel oppe af klippens fulde højde, men det var nu heller ikke ligefrem nødvendigt at komme højere op.

”… Jerra …” Takir var åndeløs.

”Jep,” Jerra lagde tilfredst armene over kors og kunne ikke lade være med at føle sig berettiget til at tage en del af æren for udsigten, ”Et imponerende syn, er det ikke?”

Mildest talt. Til trods for de magiske spændinger var vejret klart, og ørkenen lå stor og hvid i kilometervis omkreds. Saltsletterne var ikke bare en lille rund plet i horisonten, men en ovalagtig form der snoede sig hen over landskabet. Sydperi lå som en lille klat midt i det hele, halvt lys og næsten så hvid som sandet, halvt mørk og ødelagt af de magiske eksplosioner der hærgede mere og mere af byen. Hvis man kneb øjnene sammen kunne man skimte omrids af huse i Vestperi. Længst ude mod horisonten kunne en firkantet klippeformation skimtes, og den labyrint der næsten havde taget livet af Jerra og

Takir virkede irriterende lille på denne afstand. Jerra følte sig næsten pinligt berørt over at være faret vild i den lille bitte firkant.

Hele verden lå for deres fødder, flad og hvid og skinnende, og som de stod her var Jerra fuldstændig sikker på at hun var det rigtige sted. At hun burde – og *ville* – gøre en indsats for at redde det hele.

Med et smil kiggede hun på Takir, men elveren var stadig fortabt i billedet. I stedet satte hun sig ned og begyndte at spise sin mad - lidt hårdt, indtørret brød med ost, men det var som om det smagte bedre med den udsigt som tilbehør.

”Du ved godt, Guldhår,” mumlede hun midt i mellem to bidder da Takir havde sat sig ned også, ”Først ville jeg slet ikke det her.”

”Det ved jeg,” påpegede han, ”Det var ret tydeligt da jeg blev nødt til at gennemlede en hel by for at finde dig efter du stak af.”

Hun gav et kort grin fra sig, ”Ah, ja. Har jeg for resten husket at sige undskyld for det?”

”Nej.”

”Godt,” svarede hun, ”Jeg var virkelig desperat for at komme væk fra alt det her så hurtigt som muligt. Vel mest fordi jeg vidste at det kunne slå mig ihjel, men … når alt kommer til alt, der er så meget som kan slå én ihjel. I virkeligheden tror jeg bare ikke jeg ville have ansvaret.”

Tøvende kiggede Takir på hende, ”Ansvaret?”

”Ansvaret for hele verden. For alles liv … for mit eget liv. Hvis jeg nu var stukket af og endte med at blive slået ihjel af en eller anden landevejsrøver eller byvagt, så kunne jeg i det mindste sige at det ikke var min egen skyld. At det var nogle andre der førte kniven. Men hvis jeg ødelagde det her … Ved du hvad jeg mener?”

”Det tror jeg.”

”Men … Jeg ved ikke … nogle ting er værd at kæmpe for. Man kan ikke få alting serveret.”

Takir gav et grin fra sig, ”Det er jeg glad for at du siger. Der er ikke noget ved at få ting foræret når man er stærk nok til selv at skaffe dem, vel?”

”Uh,” Med ét havde hun på fornemmelsen at elveren var begyndt en helt anden samtale uden at gøre hende opmærksom på det først. Og at den havde varet i noget tid, ”Ja, sikkert …?”

Han så ud til at ville sige noget mere, men en anden stemme afbrød ham før han kunne komme i gang.

”Jerra, Takir.”

I de seneste par dage var Tianna begyndt at opføre sig mere og mere mærkeligt og så trættere og trættere ud, og nu gjorde de mørke render under hendes øjne og hendes stenagtige blik ikke ligefrem Jerra mindre overbevist om at der var et eller andet ravende galt med hende. Hun stod nogle meter fra dem, en anelse usikker på benene blandt de stejle klipper.

”Nå, der er du endelig,” Jerra smilede venligere end troværdigt var og løftede hånden til hilsen, ”Det var på tide. Fik du købt proviant?”

Tianna ignorerede hendes spørgsmål, ”Relin og Patre spørger efter dig. Du må hellere gå ned til dem.”

Takir tøvede et kort øjeblik før han rejste sig med et skuffet udtryk i ansigtet, men Tianna rystede på hovedet.

”Ikke dig. Jerra.”

”Hvad? Mig? Hvad skal de bruge mig til?”

Hun fik ikke mere end et skuldertræk som svar, og i det øjeblik kunne hun have slået Tianna ihjel med sit blik. Men den sorthårede kvinde blev bare ved med at stirre på hende med de der passive, døde øjne, og til sidst kantede Jerra sig irriteret forbi hende og begyndte at kravle ned af klipperne.

”Jeg spiser lige færdig, og så kommer jeg ned til dig,” råbte Takir efter hende, og hun nikkede kort.

Næsten nede af det første fremspring kastede hun et sidste blik på Tianna, ”Normalt tager det ikke så lang tid at skaffe proviant.”

”Normalt tager det ikke så lang tid at skride ned af et bjerg,” svarede hun roligt, ”Magikerne venter på dig. Gå nu.”

I et langt stykke tid stirrede hun tavst på Tianna, og kastede et enkelt blik på Takir der stadig sad på klippen og betragtede scenen. Men til sidst gik hun. Det tog hende et stykke tid at komme ned til hvor Relin og Patre stadig sad med deres mad,

og det var ikke uden en vis irritation at hun spankulerede over og lagde armene over kors.

”Fint, her er jeg. Hvorfor kaldte I på mig?”

”Dig?” Relin skævede undrende til hende før han vendte opmærksomheden tilbage mod sin mad, ”Vi har ikke spurgt efter dig.”

29

Det gik hurtigt op for Takir at han aldrig havde været på tomandshånd med Tianna før. Alene den akavede tavshed der sænkede sig over det lille klippefremspring så snart Jerra havde forladt dem var slående, men elveren følte sig direkte ubehageligt til mode med kvinden i nærheden. Han var ikke sikker på hvorfor – hun havde altid virket stille, distanceret og måske lidt asocial, men lige nu stod der en kulde ud fra hende der fik Takir til at ønske at solen snart ville stå op.

Han rømmede sig en smule, ”Det er en flot udsigt, ikke?”

Intet svar. Tianna stirrede i retning af horisonten i en rum tid før hun endelig drejede blikket mod elveren, men forblev tavs. I stedet gjorde hun et lille vir med hovedet, og det tog Takir et øjeblik at forstå at det var et tegn til at han skulle rejse sig op.

Når de begge stod i deres fulde højde ragede han stadig en anelse op over Tianna, men det lykkedes hende stadigvæk at nedstirre ham.

”Du troede – tror – virkelig på det her, gør du ikke?” Hendes stemme var lav og ubesværet, men alligevel havde han ingen problemer med at høre hende. Det var forståelsen der haltede.

”Hvad—”

”Beklager, Takir.”

I et millisekund ville han begynde at spørge hvad hun undskyldte for, men da det gik op for ham at mennesket havde trukket sit sværd, kom han hurtigt på andre tanker. Synet af klingen der bevægede sig imod ham måtte have fremprovokeret et eller andet overlevelsesinstinkt, for før han vidste af det lød et knald, og han følte sig selv blive slået tilbage af lufttrykket fra en magisk eksplosion.

Idet han ud af øjenkrogen kunne se sværdet kurre hen over jorden og Tianna tage sig til ansigtet, distraheret, var der noget i baghovedet der sagde at det ville være en god idé at løbe hen og rage våbenet til sig. Hans krop, derimod, havde travlt med at bakke panisk i den stik modsatte retning indtil han stødte ryggen på klippestenene bag sig.

Han åbnede munden, forsøgte at sige noget.

Tianna sænkede hånden fra sit ansigt efter at have tørret en tynd stribe blod væk fra panden, skyndte sig over til sit sværd og samlede det op igen. Først da hun var på vej mod elveren igen, kunne han få tungen på gled.

”Tianna!” Det fik hende til at stoppe, men næppe fordi hun følte sig truet. Takirs stemme var tynd og spæd af angst og kunne ikke have skræmt et firben, ”Vent, hvorfor—”

Schang. Spidsen af sværdet stødte mod klippen få millimeter fra Takirs hoved, og han mistede straks al lyst til at tale.

”For et par dage siden fik jeg en meddelelse fra byherren i Monethil om at slå dig, Jerra og Relin ihjel,” forklarede hun roligt, og Takir kunne mærke et eller andet i sin hals og sit bryst krølle sig sammen og blive tørt, ”Og jeg har tænkt mig at føre den ordre ud i livet nu. Medmindre.”

”M—” Han prøvede igen, ”Medmindre hvad?”

”Du er blevet gode venner med et menneske ved navn Ekin. Før mig til ham.”

Han lukkede øjnene et kort øjeblik, forsøgte at tage en dyb indånding, hvilket var svært når ens hals var ved at kollapse.

”Jeg … Jeg ved det godt, jeg skulle ikke have holdt det hemmeligt for jer,” Han justerede sin stilling en smule, men det lykkedes kun at gøre den endnu mere akavet og ubehagelig, ”Jeg skulle have fortalt hvem det var. Men han kan *hjælpe*, Tianna. Han ved ting om magi, jeg er sikker på at han kan hjælpe os med ånden … Måske kan han endda regne ud hvad profetien betyder—”

Og så skete der noget som, på en eller anden bizar måde, var meget mere skræmmende end det faktum at han for få sekunder siden var blevet angrebet med et sværd.

Tianna grinte.

Det var måske ikke så meget en latter som et vantro, hæst udstød af luft, og den udtrukne grimasse hendes ansigt havde lignede ikke ligefrem et smil som Takir kendte dem. Men hun

grinte. Og Takir var, trods alt, smart nok til at regne ud at det ikke var et godt tegn.

”Jeg er ikke efter Ekin for hans *hjælp*. Profetien er det rene vås, Takir. Jeg tvivler på at denne tørke nogensinde vil holde op. Og når jeg tænker over det, er jeg egentlig ligeglad.”

Hun hævede sværdet igen.

”Jeg tror altid jeg har været ligeglad.”

Takir nåede lige præcis at blive klar over at han ville dø om lidt, før Tianna stoppede midt i en bevægelse, mistede fokus i sine øjne, faldt og landede på jorden foran Takirs fødder.

Ekin stod på hendes plads og betragtede den bevidstløse kvinde lidt, før han smed den blodplettede sten i sine hænder væk.

”Det var sgu tæt på.”

Med et overvejende udtryk i ansigtet skævede han hurtigt til Takir, tøvede et øjeblik og rakte så ud efter Tiannas sværd, hvilket straks fik Takirs krop til at komme i tanke om hvordan man bevægede sig. Ekin nåede kun knap at hæve klingen, klart til at svinge den mod Tiannas bevidstløse skikkelse, før Takir fløj op og greb fast om hans hænder.

”Vent, hvad laver du!?”

Udtrykket i Ekins ansigt så ud til ikke at kunne bestemme sig for at være vantro eller vred.

”Hun forsøgte lige at slå dig ihjel! Og for få timer siden forsøgte hun at slå *mig* ihjel. Den logiske respons er at slå hende ihjel før hun vågner op og færdiggør arbejdet.”

Takirs logik fungerede tilsyneladende på en anden måde end andres.

”Men hun er bevidstløs nu! Uskadelig. Vi behøver ikke at slå hende ihjel.”

”Vi behøver heller ikke at lade hende leve. Efter al det besvær hun har forvoldt, sig ikke at det ikke ville være bare en smule tilfredsstillende at se hende dø.”

”Ekin …”

Ekin skævede ned til den bevidstløse kvinde, og sukkede så irriteret, ”Fint, som du vil. Vi nøjes med at binde hende,” han bøjede sig ned og gav sig til at vikle det reb han havde haft om skulderen rundt om Tiannas hænder, mens han mumlede lavmælt; ”Så kan hun selv få lov til at mærke hvordan det føles at blive immobiliseret som et dyr.”

Takir skuttede sig lidt i kulden mens han betragtede processen, ”Hun sagde at profetien ikke var sand.”

Ekin drejede hovedet mod ham, men sagde ikke noget.

”Hun sagde også at hun var ligeglad,” fortsatte Takir, ”Der er ikke nogen grund til at slå hende ihjel … for jeg tror ikke det gør nogen forskel for hende om hun lever eller dør. Hun har måske opgivet håbet, men det har jeg ikke.”

Stilhed. Ekin kiggede en sidste gang på Tianna, men hans blik afslørede ikke om han følte hverken had eller medlidenhed. Til sidst rejste han sig og børstede støvet af sine hænder.

”Du fortalte mig at du har en kæreste tilbage i Tenati. Det er vel også værd at holde ud for.”

Takir lukkede øjnene et kort øjeblik og kørte en hånd gennem håret, ”Yemin døde. Relin ville sige ikke sige noget, men jeg hørte ham fortælle Patre at det skete kort før han tog af sted. Det var derfor han overhovedet kunne tillade sig at forlade byen.”

Overrasket løftede Ekin øjenbrynene en anelse, ”Så det er ikke grunden til at du kæmper?”

Takir trak på skuldrene, ”Det betyder bare at jeg ikke har noget at miste. Lad os gå.”

Han skottede hurtigt mod himlen – Jerra ventede formentligt på det sted de aftale nu, og han begyndte at bevæge sig ned af klippen, Ekin lige i hælene. Halvvejs nede stoppede han kortvarigt for at vende sig mod mennesket.

”At jeg ikke har noget at miste betyder også at jeg er ligeglad med hvorfor Tianna er efter dig. Selvom du muligvis har gjort et eller andet forfærdeligt, betyder det ikke at du ikke kan være min ven og hjælpe mig.”

I Ekins øjne kunne Takir se noget han enten ikke havde lagt mærke til før, eller noget der først var dukket op i samme sekund. Mennesket nikkede samtykkende, men noget havde æn-

dret sig, og en vis spænding ulmede i luften mellem dem. Men Takir tog sig ikke af forandringen. For han var temmelig sikker på at et eller andet også havde ændret sig i ham.

30

Mor?”

Hun kunne ikke huske hvornår dette var sket. På et eller andet tidspunkt havde hun besluttet sig for at presse mindet om i baghovedet og glemme alt om det, men nu var det sneget sig op på hende igen som en ondsindet skygge i natten. Akkompagneret af en dundrende hovedpine gled billeder frem for Tiannas indre øje.

”Mor, se,” Den sorthårede pige holdte sine hænder stift ud fra kroppen for at undgå at malingen på dem kom på tøjet. Det var nu ikke fordi det var lykkedes specielt godt, og grønne, blå og røde farver plettede allerede hendes kjole, hår og smilende ansigt.

Tianna drejede blikket mod den farverige væg foran pigen og tog et øjeblik til at beundre de abstrakte figurer barnet havde frembragt, ”Du er dygtig, Aven. En kunstner ligesom din far.”

Der kom en let latter fra manden ved bordet et par meter borte, idet han så op fra det lille stykke stof han havde bredt ud foran sig. Han gjorde et par bevægelser i luften med sin pensel, ”I så fald kommer hun til at overgå mig en skønne dag. Så talentfuld var jeg ikke på hendes alder.”

Med et smil på læberne aede Tianna Aven over håret før hun bevægede sig over til bordet og let kyssede manden.

”Jeg synes nu også du er ganske dygtig, Adrian” grinte hun, bevægede blikket ned mod den tegning han arbejdede på. Aven i stregform smilte ud til hende fra stofstykket.

Efter at have smøget en arm rundt om livet på Tianna kløede Adrian sig på hagen og kneb øjnene sammen, ”Der mangler noget farve.”

”Hvad med hendes tørklæde?” foreslog Tianna, ”Det hun fik af din mor.”

Adrian nikkede og dyppede sin pensel i blå maling.

+++

Tianna undertrykte et gab og flyttede vægten fra det ene ben til det andet mens hun stirrede på bygningen overfor. Til trods for at hendes vagtuniform kun bestod af en let rustning, gjorde middagsheden ikke situationen mere behagelig for hende. Og efter at have stået op i flere timer var hun både svedig og øm.

Hun lettede lidt på sin hjelm og gned noget sved af panden.

Men hun var intet om ikke pligtopfyldende. Og til trods for at det var trettende dag i træk at hun stirrede ned af denne absolut intetsigende og fredelige gade, rankede hun ryggen og koncentrerede sig om at holde udkig.

Alligevel lykkedes det nogen at snige sig op på hende bagfra.

Ved fornemmelsen af en hånd på sin skulder snurrede hun rundt og stod ansigt til ansigt med sin mand. Ud fra hans røde kinder og uglede brune hår at dømme havde han løbet.

”Adrian. Hvad laver du her?”

Den lidt lavere mand svarede ikke, smilte blot og holdte en lille pose der lignede mistænkeligt meget en madpakke op.

Tianna tog et skridt tilbage og rystede på hovedet, ”Det ved du jeg ikke kan. Jeg er på arbejde.”

Adrian fulgte efter, ”Kom nu. Jeg har dårligt set dig i to uger, så mange vagter du har haft.”

Hun forholdt sig tavs.

”Der sker alligevel aldrig noget her. De har kun givet dig dette område fordi de ved du er den eneste der er stædig nok til at blive stående her hele dagen.”

”Fordi de stoler på mig—”

”Jeg købte bær på markedet og lavede syltetøj,” afbrød han.

”Det har vi ikke råd til!”

Manden blot smilte bredere, påpegede at i så fald kunne de ikke tillade sig at lade det gå til spilde, og før Tianna vidste af det havde han taget hendes hånd og ledt hende væk fra den sløve gade. Hendes protester blev mindre og mindre i takt med at de bevægede sig længere og længere væk, og da de nåede deres hus var Tianna fulgt med frivilligt i lang tid allerede.

”Hvor er Aven?” spurgte hun idet han ledte hende ind gennem døren.

”Hos en ven,” gav han sig kun lige præcis tid til at svare før han trak hendes ansigt ned til et kys, ”Vi savner dig begge to. Jeg elsker dig.”

De gav sig ikke tid til at finde egentlige møbler at sidde på, men sank blot gradvist længere og længere ned på gulvet, klistret til hinanden.

”Jeg,” begyndte hun, blev afbrudt af et kys og gik i gang igen, ”Jeg tager mit arbejde meget seriøst, men—”

”Det ved jeg,” Adrian lod sig dumpe ned at ligge på gulvet ved siden af hende og lagde sin hånd på hendes kind, og Tianna gik i stå ved fornemmelsen af den velkendte, ru hud mod hendes egen.

”Lad mig tale ud. Jeg er loyal over for min arbejdsgiver, men du og Aven er det vigtigste i mit liv. Det er jer der er min motivation, min drivkraft, min grund til alting.”

Stilhed.

”Som jeg sagde,” Adrian lagde sit ansigt helt ind til hendes og gav sig til at fjerne hendes rustning med langsomme bevægelser, ”det ved jeg.”

Det tog omtrent to timer før en af Tiannas kollegaer ankom til huset og febrilsk hamrede på døren. Et hus var eksploderet blot et par gader fra hvor Tianna havde stået vagt, men hendes

skyldfølelse over ikke at have været der til at holde styr på civile og undersøge omstændighederne blev mere end druknet da kollegaen afslørede at man allerede havde fundet rester af en person i ruinerne. Og at Aven var blevet set gå derind små tyve minutter før.

Tiannas ben var kolde og klodsede og følelsesløse idet hun sprintede i retning af gerningsstedet, men det lykkedes hende ikke desto mindre at holde sig oprejst og holde sig i gang selv da Adrian og hendes kollega begyndte at sakke forpustede bagud. Hun holdte sig rolig og målrettet mens hun udspurgte vagterne på området om hvad der var sket, hun bevarede overblikket idet hun selv undersøgte resterne af huset hvor små stykker stof stadig lå og brændte. Hun stillede konkrete og ligefremme spørgsmål til vidnerne, og var tålmodig da en af dem, en fregnet mand, kun stammede svarene ud og så tydeligt utilpas ud. Hun tog sig ikke af Adrians krav om at hun slappede af og lod de andre vagter udføre arbejdet – det var hendes ansvar, hendes opgave.

Det var først da det blev bekræftet at det der var tilbage af et barn i ruinerne rent faktisk *var* hendes datter, at hun begyndte at græde. Og kaste op. Og pludselig blev i stand til at mærke hvordan hver eneste celle i hendes krop smertede uudholdeligt.

Hun græd næsten uafbrudt i tre dage. Og så holdt hun op.

+++

Tianna stod vagt ved det samme hus som hun havde gjort den sidste måned uden at fortrække en muskel. Hun stirrede ned af den samme stille gade som hun havde gjort de sidste ti timer, men uden at se ret meget. Nok registrerede hun mentalt hver eneste person der passerede og sikrede sig at de ikke gjorde noget ulovligt, men resten af verden kunne ligeså godt bestå af gråt ingenting. De samme tanker havde løbet igennem hendes sind igen og igen så mange gange at hun ikke engang var sikker på hvad de gik ud på mere. Det eneste hun var sikker på var at den forfærdelige smerte der havde haget sig fast i hendes brystkasse aldrig mere ville gå væk.

På et tidspunkt registrerede hun at Adrian stod foran hende, men kunne ikke få sig selv til at reagere yderligere.

”Tianna.”

Intet svar. Han havde en taske slynget over skulderen.

”Tianna, jeg rejser.”

Hendes blik bevægede sig op til hans øjne, røde og opsvulmede, nøjagtig som de havde været siden Aven døde. Men ud over håbløsheden var der nu også en vis bestemthed i hans blik.

Da hun ikke gjorde mine til at sige noget, fortsatte han med rystende stemme, ”Du har én mere chance for at stoppe mig, men ellers tager jeg hjem til mine forældre i Nordbjergene.”

Stilhed.

”*Tianna, sig noget*.”

Nej.

”… Jeg får den samme melding overalt. Dine venner har ikke set dig i ugevis. Dine kollegaer siger at du ikke engang kigger på dem. Jeg kan ikke—Jeg kan ikke leve i en verden hvor du ikke engang taler med mig, Tianna. Jeg kan ikke leve med at min egen livspartner lukker mig ude. Ikke mere.”

Han stod i et par sekunder og stirrede, som håbede han på at hans ord på mirakuløs vis ville aktivere et eller andet inde i kvinden og få hende til at tale. Men smerten havde syet Tiannas læber sammen, og til sidst lukkede Adrian øjnene, trådte frem, pressede et stofstykke ind i sin partners hænder før han vendte sig og gik.

Tianna kiggede sløvt ned på tegningen af sin datter med det blå tørklæde.

+++

”Jeg ønsker at blive forflyttet fra vagt til budbringer.”

Hendes egen stemme skræmte hende. Den virkede så voldsom og alligevel så skrøbelig efter lang tids inaktivitet, og dens klang gav ekko i den mørke sal. Hun havde lyst til at hoste, men undertrykte det.

Den hvidhårede byherre fingerede nogle af brikkerne på det brætspil han havde stående foran sig.

”Udmærket. Jeg mangler en dygtig person til at levere mine egne beskeder,” Han samlede en af brikkerne op og lagde den oven på en anden. Tianna var ikke sikker på hvad det betød. Hun kendte ikke reglerne.

”Men jeg hører at der har været et dødsfald i din familie for nylig. Status som budbringer betyder lange ture gennem ørkenen alene: Kan du klare det i din tilstand? Måske har du brug for at have nogle at snakke med. Tænke tingene igennem.”

”Jeg har ikke brug for at tænke.”

Et tyndt smil kunne anes på mandens læber, ”Åh, min pige, vi har alle brug for at tænke engang imellem. Ellers ender vi med at blive,” Med to fingre rykkede han på et par af brikkerne, lagde en enkelt uden for brættet, ”ikke andet end viljeløse, tomme konstruktioner.”

Hun tøvede. Kun kort.

”Jeg vil blot tjene min by. Det er det vigtigste for mig.”

Khevon nikkede. ”I orden. Jeg sørger for det.”

Langsomt åndede hun lettet ud, lukkede i et kort øjeblik sine øjne. Nu ville alt gå i orden. Hun ville slippe for at stirre på den samme dør der ødelagde hendes liv, dag ud og dag ind, og i stedet kunne hun pakke alle følelser og frygter væk og aldrig tænke på dem mere.

Tom. Det var nøjagtig hvad hun ønskede at være.

31

Jerra var ikke på det aftalte sted, men mødte Takir og Ekin på halvvejen, løbende og med sådan et udtryk i ansigtet at Takir var lige ved at tro at det var *hende* der nær var blevet slået ihjel.

Hun standsede brat op og bøjede sig forover for at få pusten, ”Hvad skete der? Hvor er Tianna?” Med rynkede bryn drejede hun hovedet mod Ekin, ”Og hvem er ham dér?”

”Han hedder Ekin, han skal hjælpe os,” mumlede Takir lettere fraværende, og Ekin gjorde spøgende et naj over for Jerra, ”Har du den med?”

Jerra skævede lidt mistroisk til den fregnede mand før hun rettede sig op igen. Idet hun rakte buen frem mod Takir, raslede og knirkede den under vægten af det metal den havde fået hængt på sig.

”Som du bad om,” Hun hankede op i hylstret med pile på sin ryg, ”Selvom jeg ikke forstår hvorfor du puttede alt det skrammel på. Den er alt for tung sådan her.”

Takir trak på skuldrene, men kunne ikke tilbageholde et smil idet han hastede forbi hende, vinkende de to andre med sig, ”Jeg regner med at du er stærk nok.”

Knurrende travede Jerra efter, ”Stærkere end dig.”

Han ignorerede hendes brok, ”Hvad med Relin og Patre?”

”Optagede. Jeg sendte dem i den modsatte retning. Jeg kunne have fundet dig hurtigere hvis jeg ikke havde været nødt til at vente på at de skred så jeg kunne få fat i buen.”

”Det gør ikke noget,” grinte han, ”Det er helt perfekt.”

Og det var det. Selvom hans hjerte bankede så hårdt at han frygtede det ville gå i stykker og hans hænder dirrede en smule kunne han ikke tørre det brede grin af sit ansigt, og havde han ikke været fokuseret på at gemme sine kræfter til senere var han sat i løb. Måske fløjet.

Han kunne høre Jerras stemme snakke til Ekin et sted bag sig, ”Har du nogen idé om hvad der foregår?”

Og selv uden at vende sig kunne han se Ekin for sig, smile bedrevidende og trække lidt på skuldrene, og for et kort sekund blegnede hans smil en anelse.

Himlen blev hurtigt mere og mere violet i takt med at de kom tættere på. Natteluften blev varmere, klipperne og sandet omkring dem blev badet i et glødende lys og kombineret med Takirs rystende hænder og svage ben føltes den korte tur som at gå i en drøm. De nåede det aftalte sted og begyndte at kravle opad, deres klatring kun afbrudt når Takir stoppede op og brugte kompasstenen til at justere deres retning. Til sidst nåede de højt nok op til at klippevæggen rejste sig som en lodret mur foran dem. Tårnhøj og umulig at gennemtrænge.

”Som forventet,” Ekin tørrede noget sved af panden og sukkede. ”Selvfølgelig ville den ikke gemme sig et sted hvor folk kunne nå den,” Han drejede sig mod Takir, ”Hvad er din plan?”

”Jerra,” Kvinden spidsede ører idet elveren sagde hendes navn, og drejede blikket i den retning han pegede, ”Kan du skyde en pil op i den revne i klippen?”

”Du må være gal,” udbrød hun, ”Det er alt for højt at skyde lodret op. Jeg ville ikke kunne ramme dér om så jeg var den bedste bueskytte i verden.”

Han nøjedes med at smile roligt, ”Skal jeg gøre det for dig?”

Efter at have sendt Takir et blik der fik ham til at træde et skridt tilbage løftede hun den modificerede bue, trak en pil med reb bundet i enden og tog sigte, ”Når pilen falder ned igen håber jeg den rammer dig mellem øjnene.”

Besværet hun havde med det var tydeligt, og selv igennem de tykke sydlandske klæder kunne det ses hvordan kvindens arm- og skuldermuskler spændes og dirrede idet hun spændte buen. Det var lige ved at Takir blev nervøs for at hun ville rive sig selv midt over, og han begyndte at overveje om hun ville være i stand til at få pilen derop uden arme.

”Takir, hvad pokker har du lavet med den her?” hvæste hun, hendes stemme ligeså rystende som hendes krop, og slap.

Pilen skød op som en komet og fæstede sig med et højt ’tjang’ i klippevæggen.

Takir hoppede af glæde og sprang hen til rebet der hang ned, trak i det et par gange for at se om det sad ordentligt fast.

”Klar til at klatre videre?”

Jerra udstødte et vantro grin og nikkede.

Det viste sig at have været en god idé at spare på kræfterne tidligere. At hive sig lodret op af væggen ved hjælp af rebet var fint nok i teorien, men i praksis var både rystende hænder, skrigende muskler og svimlende højder en række forhindringer Takir havde glemt at tage i betragtning. Rebet sled hans håndflader til blods og jorden nedenunder syntes at trække i ham som et stædigt æsel i sin ejer. Han turde ikke tage en pause af frygt for aldrig at komme i gang igen.

Til gengæld havde han gjort klogt i at tage Jerra med som styrke, for hun stormede frem under ham med tilsyneladende endeløs energi, nu og da råbende at han skulle tage at rutte sig. Ekin klarede det knap så godt og sakkede længere og længere bagud.

Men det syn der mødte dem på toppen syntes at erstatte al udmattelse med et rus af adrenalin og forundring.

Takir havde set mange ånder i løbet af sit liv. Bundne og vilde, rolige og oprørte. Netop derfor havde han ikke regnet med at superånden ville gøre noget større indtryk på ham. Han havde erfaring på det område. Han havde set mere end de fleste. Naturligvis ville størrelsen og styrken alene gøre den mere

imponerende, men den var, trods alt, bare en ånd som alle de andre.

Troede han.

”I guder …” hørte han Jerra mumle ved siden af sig, og Ekin, gispende, istemme:

”Ja. Lige mine ord.”

Himlen var ikke længere synlig. Der var ikke længere blot tale om en misfarvet nattehimmel med stjerner glimtende svagt under et lilla tæppe. Nej, nu bredte selve åndens krop sig over hovederne på dem, langt ud til siderne, en hvirvlende malstrøm af rød og violet med et fordrejet ansigt i midten, lysende øjne stirrende ildesindet på verden omkring sig. En varm vind blæste dem i møde, elektriske spændinger knitrede i luften og små stykker af sten blev slået fri af klipperne og susede frit igennem luften. Og hundrede meter oppe af en stejl bakke, på bjergets top, var kraftens epicenter, åndens tilholdssted.

Takir stirrede ånden i øjnene, stiv som en støtte og følte sig malplaceret i forhold til sin egen krop. Et sted bag ham kunne han høre Jerra begynde at sige noget og stoppe sig selv.

Dog var han, ærlig talt, mere interesseret i hvad Ekin sagde.

”Du kan stadig nå at vende om,” Han havde fisket en krystal frem fra sin trøje, og Takir efterlignede bevægelsen. Det kom ikke som nogen overraskelse, selvom Takir ikke helt havde turdet at overveje muligheden for at Ekin ville vende sig mod

ham. Men de var kommet så langt som de kunne ved at arbejde sammen.

”Du har måske regnet mig ud?”

Mennesket smilte svagt, ”Der er en grund til at ingen af os så meget som overvejede at tage et dyr med at binde den til.”

”Hvad men—Nej …” Jerras stemme denne gang, mere vantro end noget andet.

Takir åndede dirrende ud og trak sine beskyttelsesbriller på, ”Jeg har ikke tænkt mig at vende om. Jeg er ikke typen der giver op.”

”I er sindssyge begge to!”

”Jeg var aldrig kommet så langt uden dig, Takir.”

”Du kommer ikke længere.”

Takir og Ekin kiggede hinanden i øjnene. Eller øjet, i Takirs tilfælde.

Og satte i løb på samme tid.

Nok havde turen op af klippesiden taget især på Ekins kræfter, men Takirs fordel blev mere end udlignet af den tid han havde tilbragt i sygeseng. Ikke kun føltes hans ben som om de ville knække sammen under ham, men hans halverede synsfelt fik ham til at vakle og støde ind i så mange klippesten at han begyndte at mistænke dem for selv at springe ind foran ham. Så selvom elveren takket være lange ben først skaffede sig et forspring, tog det ikke lang tid før Ekin var oppe på siden af ham, så hurtigt at Takir næsten fik mistanke om at manden

selv var halvt hund. De nåede netop at få øjenkontakt før Ekin passerede ham, udstødte et hyl og trak hænderne op til sit ansigt hvor en vildfaren småsten var kollideret med hans øje. Takir drejede hovedet frem igen og det gibbede kun kort i ham idet flere sten susede imod dem og risede glasset i hans briller. Men de holdt. Og han blev ved med at løbe.

I et ihærdigt forsøg på at ignorere den tørre, kvælende fornemmelse i sin hals fortsatte han, den ene fod foran den anden, greb fat i klippefremspring for at hale sig højere op, bad til at hans ben ville vente lidt endnu før de gik i opløsning, hele tiden med blikket fikseret mod sit mål. Mod ånden der upåvirket fortsat cirkulerede langsomt om sig selv deroppe, næsten nysgerrigt afventende. Flere gange svimlede det for ham og han kom faretruende tæt på at miste fodfæstet, men han klatrede videre med hjertet helt oppe i halsen.

Den kvælende fornemmelse blev pludseligt værre da Takir mærkede sig selv blive trukket voldsomt bagud og miste balancen, og en blodig Ekin hastede forbi ham efter at have hevet fat i elverens kappe. Takir greb ud efter hans ben, men missede med en centimeter og kunne ikke gøre andet end at se mennesket overhale ham op af skranten, u—

”Pas på!”

De drejede begge hovedet i retning af stemmen nedefra, og nåede lige akkurat at se pilen komme flyvende før den borede sig fast i en klippesprække længere oppe.

Takir greb straks fat i rebet den var bundet til og fortsatte op.

Der gik kun få sekunder før Ekin var henne ved rebet og klar til også at udnytte det, men til den tid var Takir allerede tæt nok på til at instinktivt sparke ham i maven og ud af rækkevidde. Og elveren genvandt sit forspring, uden at se sig tilbage, kunne snart mærke hvordan jorden blev mindre stejl under hans fødder. Kun et par meter mere. Han slap rebet da det kom til pilen, spurtede det sidste stykke op og hen mod det lille, flade område hvor ånden ventede. Med krystallen holdt strakt ud foran sig udførte hans frie hånd de bevægelser han havde øvet sig på i smug lige siden Relin havde givet op og vist ham dem, vis på at lærlingen alligevel aldrig ville få mulighed for at bruge dem.

Det kom næsten som en overraskelse da ånden adlød nøjagtigt som planlagt. Det var som at blive overrasket over lyden af sin egen stemme.

Et sus, og …

Det føltes som tusind fuglevinger der slog mod huden. Som tusind firben der kravlede igennem håret og ind i blodet. Det føltes som om kroppen blev splittet ad og rodet rundt og sat sammen igen på nye, fremmede måder. Og det føltes …

Det føltes *godt*.

Det var den bedste fornemmelse han nogensinde havde haft, ingen sammenligning. Langt bedre end de sølle udladninger af

lånt magi han tidligere havde kunnet præstere, meget mere fantastisk når det nu var hundrede procent hans. Det var ikke noget under at Relin havde gjort det to gange. Alle de gange han havde advaret ham … hvad havde det været for? Han havde kontrol over det. Havde det bare været fordi magikeren ikke ville dele oplevelsen med ham? Eller fordi …

Han var stærkere end Relin nu. Det var der ingen tvivl om; ikke blot var superånden umådeligt kraftfuld, men han havde, i modsætning til Relin, medfødte kræfter. Pludselig stod det klart, det var latterligt tydeligt: Magikeren havde været bange for at Takir skulle overgå ham.

Beklager, Relin, tænkte han, du er netop blevet overgået.

Som for at demonstrere slog han ud med armen og lod en bølge af magi strømme ud og eksplodere en klippeblok til højre for sig. Med et sønderdøvende brag spredes stumper af sten og fløj metervis i alle retninger, men den lilla energi der hvirvlede rundt om Takir som et stormvejr forhindrede dem i at ramme elveren.

Smilende betragtede han sine hænder og gav et let, forundret grin fra sig. Og et mere. Igen og igen, indtil de lave fnis hurtigt tog til i styrke og forvandlede sig til en højlydt, langtrukket og ukontrollerbar latter der gav ekko blandt klippevæggene, og Takir knyttede hænderne sammen, høj på magt, flere klippeblokke eksploderede omkring ham og han kunne mærke ånden le dyrisk sammen med ham dybt indeni.

Åh ja. Bedste beslutning han nogensinde havde taget. Han lod langsomt sin stemme falde til ro, fik styr på sig selv med en hovedrysten og vendte sig mod Ekin der selv netop nu dukkede op fra klippeskrænten.

”Ellers godt forsøgt, Ekin,” sagde han muntert, men mennesket så ikke ud til at dele hans glæde. Snarere tværtimod stod Ekin med hænderne støttende på sine knæ og forsøgte at genvinde pusten, hans ansigt forvredet i en blanding af skuffelse, frygt og afventning. Takir lagde hovedet på skrå, ”Du ser mig noget træt ud.”

”Du ser heller ikke for godt ud,” sagde Ekin, næsten forbløffet, mellem to gisp.

Takir ignorerede ham, rakte armene ud til siden og drejede rundt som fremviste han en kjole. Og magien hvirvlede også rundt om ham som et skørt, med sådan en kraft at Ekin måtte knibe øjnene sammen.

”Hvad synes du? Jeg siger dig, det er det mest fantastiske … Der er intet jeg ikke kan gøre nu, sådan føles det. Jeg ville næsten ønske du selv kunne opleve det.”

Ekin havde blikket vendt mod jorden, men Takir kunne alligevel se et anstrengt smil på hans læber, ”Dog kun næsten.”

Det suk Takir kom med var alt andet end trist, ”Der er kun én ånd af denne slags. Ah,” Elveren drejede hovedet mod hvor også Jerra havde fået kæmpet sig op og nu stod stirrende med vide øjne, ”Jerra!”

”Åh …” Hun gengældte ikke hans smil.

Han tog et skridt frem mod hende, men da han ville møde hendes blik, gik der er lyn gennem ham og han måtte rive hovedet væk og knibe øjet sammen. For et kort øjeblik troede han at han ville falde til jorden, men hurtigt fik han styr på sig selv igen med en hovedrysten.

”Det lykkedes, Jerra,” hans smil var tilbage, ”Jeg har ånden, det lykkedes.”

Hun tøvede, kiggede op, ”Himlen er godt nok stadig lilla.”

Med et grin fulgte han hendes blik, ”Kan du ikke lide lilla? Pyt. Jeg kan lave det om, hvis du vil. Jeg kan gøre alt.”

Han slog ud med armen, og et kraftigt vindstød strøg hen over klipperne, rev fat i deres kapper og hår. Med et par lette fingerbevægelser fik han dyreskikkelser af lilla røg til at løbe rundt omkring deres ben og puste til deres klæder, mens de betragtede dem med tomme, lysende øjenhuler. Mere end bare de illusioner han så mange gange havde set Relin frembringe, nej, disse havde substans, og legesygt bed de sig fast i tøjet på Ekin og Jerra og trak dem tættere på Takir der igen var begyndt at klukle.

Febrilsk slog Jerra ud efter en røgfugl der sværmede om hendes hoved, og først da den var gået i opløsning vendte hun blikket mod Takir igen, ”Tror du ikke at du skulle slappe lidt af? Dine øjne er, sådan … blodsprængte.”

”Også din hud,” tilføjede Ekin.

”Vi har vundet,” Takir lod ikke til at høre deres kommentarer, og hans opmærksomhed lå mest af alt på de små søjler af klippesten han fascineret fik til at stige op af jorden, hele tiden med rødlilla vinde omkring sig, ”Jeg kan få det til at regne med et knips med fingeren. Jeg kan *mærke* det, jeg kan mærke hele verden omkring mig. Det kommer til at regne igen, der kommer træer igen, planter. Vi kan få skove. Er det ikke fantastisk, *skove*. Jeg ved ikke engang hvordan en skov ser ud, men jeg kan få en til at vokse op så nemt som ingenting.”

”Så gør det, Takir, i stedet for de forbandede kræ,” vrissede Jerra, midt i at børste røgfirben af sine arme.

Der lød et grin fra Ekin.

Takir fortsatte, ”Det her burde være sket noget før. Folk burde have forsøgt før. Tror I alle magikere kan mærke verden på den her måde? Hvorfor har de så ikke *gjort* noget? De er ikke lige så stærke som jeg er nu, men de kunne have arbejdet sammen. Det må have været muligt at få det til at regne.”

Da klippesøjlerene nåede op i hans egen højde knyttede han hænderne, og betragtede dem tryllebundet idet stenen knækkede sammen og flækkede og langsomt nedbrudtes. Så nemt. Verden var en forlængelse af hans lemmer, sten og klipper og planter var som ekstra led på hans fingre, som han kunne bøje og manipulere så let som ingenting.

”Når jeg har fået det til at regne igen bliver jeg nødt til at tage mig af magikerne. Det er ansvarsløst. Og Relin siger at *jeg*

ikke tager ansvar! Den hykler," Hans hænder rystede en anelse, "Han er bare bange for at jeg skulle blive stærkere end ham. Det var derfor han sendte Tianna efter mig."

"Sendte Tianna–? Relin sendte ikke—" Jerras stemme lød et eller andet sted fra.

"Det her er ikke godt," Ekin denne gang, og ud af øjenkrogen kunne Takir se ham gribe fat i Jerras skulder og skubbe hende bagud, "Løb. Kom væk herfra."

"Hv—"

"Du bliver her!" Han snurrede rundt mod Jerra, magi og sten flyvende omkring ham, "Du er ikke meget bedre. Du efterlod mig med hende! Du er ligeglad med at redde verden, du er bare ude efter mig ligesom de andre."

Det var lige meget om han så hende i øjnene eller ej – tonen i hendes stemme gjorde det tydeligt at de var opspærrede og vrede, "Hvad helvede snakker du om? Jeg er ikke 'ude efter dig', jeg hjælper dig! Har du glemt hvad jeg sagde for, hvad, en time siden!?"

"Du stak stadig af!" Magien omkring ham syntes at cirkulere hurtigere.

"Jeg ombestemte mig!"

"Du fik mig næsten slået ihjel!" Hurtigere endnu.

"*I lige måde*, din idiot."

Vredt trampede han i jorden, og to klippeblokke eksploderede på hver side af ham, "Du—"

Det gav et sæt i Jerra, og hun trak sine arme beskyttende op foran sig før hun fik styr på sin stemme igen og fortsatte i et nu venligere toneleje, ”Takir, slap af! Det er lige meget, vi har klaret det, vi—”

”Jeg gjorde nok klogt i at holde mig til hunde.”

Takir stoppede med at råbe. Drejede hovedet mod Ekin i stedet. ”… Hvad? Hunde?”

”Det er nemmere at fjerne ånder fra hunde når de er brugt ud. Jeg har aldrig påstået at det var en god og næstekærlig ting jeg gjorde, men jeg er dog ikke følelseskold nok til at behandle mennesker eller elvere på den måde. Ikke efter … Uanset hvad … men i det mindste er jeg mand nok til at tage ansvar for mine handlinger. At fjerne de problemer jeg selv har skabt. Det har jeg altid været stolt af, hele mit liv.”

”Hvad mener—”

Resten af ordene kom lydløse ud sammen med den resterende luft i Takirs lunger, da elveren væltede bagover efter at have fået hamret noget meget hårdt og tungt ind i ribbenene.

De to kroppe fortsatte ud over klippeskrænten, solidt viklet ind i hinanden.

Febrilsk forsøgte Takir at vride sig ud af Ekins greb, men manden havde ikke i sinde at give slip, til trods for de brandsår den ukontrollerede magiske energi påførte ham. Han stirrede blot roligt ind i den andens forbløffede øje, og i samme øjeblik var Takir ikke i tvivl om hvad han havde ment, som kom be-

tydningen ind med den overvældende smerte øjenkontakten påførte ham.

”Din …”

Det er sjovt hvad der kan gå igennem en persons tanker mens de hvirvler i høj fart mod deres sikre død. I Takirs tilfælde var det forsøg på at finde et passende bandeord at smide i hovedet på sin morder, men uanset hvor hårdt han forsøgte kunne han ikke finde på et menneskeligt ord der svarede til det elviske ’kujon-der-lever-i-en-sanddynge-og-kun-snakker-med-høns’.

”Din …”

Længere nåede han ikke før luften forsvandt og de kollide-rede med vandet.

…

… vandet?

Vandet!

Takir stirrede ind i tusindvis af liters blågrønt, koldt og meget, meget vådt vand, indrammet af lilla magi der sløvt svømmede omkring ham. Munden stod åben af bar forbløffelse, og en kvalmende smag der bedst kunne beskrives som råddent salt bredte sig i elverens mund. Men det var lige meget hvordan

det smagte. Det var vand. Takir begyndte resolut at le, indtil en hovedpine og slørede, mørke pletter bestemt mindede ham om at uanset hvor livgivende væsken var, kunne man ikke kunne trække vejret i den. Han begyndte at kæmpe sig op mod overfladen, og opdagede hurtigt en hidtil ukendt konsekvens af at leve i evig tørke.

Man lærte aldrig at svømme.

32

Det tager omtrent tre sekunder for en person at falde tredve meter. Dette var noget Jerra vidste af erfaring – mere præcist, erfaring med uheldige hop foretaget af endnu mere uheldige personer der havde for vane at løbe rundt på hustage og klippefremspring. Hun kunne ikke påstå selv at være en af de personer, men hun kunne med stor sikkerhed sige at det tog dem lidt under tre sekunder at holde med at forbande hende for at skubbe.

Derfor gættede hun på at det ville tage tredve sekunder at falde trehundrede meter: Et gæt der tydeligt afslørede hendes manglende skolegang, for det tog hende allerhøjest otte sekunder at løbe hen til kanten af klippen, og da var Takir og Ekin allerede ude af syne. Alt hvad der var tilbage at se var halvgennemsigtige tråde af lilla magi og riller fra deres fald i …

”Er det,” mumlede Jerra, ”… vand?”

Videre nåede hun ikke med undersøgelsen, for i samme øjeblik blev hendes udsyn blokeret af en malstrøm af lilla energi der boblede op fra dybet og spredte sig og forsatte opad, og hun blev klar over at hendes nuværende position ikke var fordelagtig hvis hun havde lyst til at leve videre.

Så hun vendte sig om og løb.

Hen over det flade stykke, ned af den stejle skrant, akavet og så hurtigt hun turde for at undgå at snuble og brække nakken, og hun var ikke halvvejs nede før der lød et brag bag hende, og hun drejede hovedet rundt for at se en lilla røgsøjle skyde lodret op i himlen. Hun betragtede den i et splitsekund før hun styrtede videre ned af klipperne.

I horisonten var solen langsomt begyndt at vise sit ansigt, men dens lys druknede i det lilla lys der havde inficeret skydækket og kastet en unaturlig skygge over området, og selvom Jerra løb så benene var ved at falde af var den konstant i hælene på hende. Og da den endelig var over hende, stod det klart hvad der frembragte den underlige lyd hun havde kunnet høre, en lyd som klapperslanger og trommeslag. Hurtigt stødte der en ny lyd til; brag næsten lige så højlydte som det første.

Det var vel en form for syg ironi at den første regnbyge i flere hundrede år skulle manifestere sig som en brølende tordenstorm.

Alle der pludseligt blev overvældet af regnvejret var formentlig stoppet op, strakt armene ud i vantro og stirret op i himlen, enten uforstående, skræmte, grædende af lettelse eller jublende som vanvittige. Ikke Jerra. Havde hun været i enhver anden situation havde hun nok gjort det samme, men, alt taget i betragtning, turde hun ikke stole på at den regnbyge var harmløs nok til at hun ville standse op og beundre den og glæ-

de sig over at deres mission var fuldført. Hun havde en ny mission: At komme i sikkerhed.

Men hvor var sikkert? Lynhurtigt blev hun og hendes tøj gennemblødt så det drev, og det samme gjaldt hendes omgivelser. Klippesten blev til glatte dødsfælder, støv blev til glidebaner af mudder. Instinktivt og uden anelse om hvor hun var på vej hen bevægede hun sig østpå, i et forsøg på ikke at komme for langt ned, da hun havde på fornemmelsen at når tusindvis liter vand faldt ned fra himlen, var det geografiske svar på en skål ikke det bedste sted at opholde sig.

Hendes underbevidsthed måtte have ledt hende af velkendte veje, for før hun vidste af det, kunne hun ved at dreje hovedet mod venstre genkende landskabet, til trods for den skræmmende, rødlilla glans det havde påtaget sig. Hun var ikke sikker på hvorfor præcis den udsigt virkede så bekendt, havde ærlig talt ingen speciel trang til at finde ud af det lige med det samme. Men hun blev ufrivilligt mindet om det da hendes fod fik kontakt med noget andet end drivvåd klippe. Noget blødt og varmt. Noget menneskeligt.

Hun kiggede ned. Det var tilsyneladende lykkes en bagbundet Tianna at sove sødt igennem både eksplosioner og tordenvejr.

Jerra stivnede med foden hvilende på Tiannas hofte, opspærrede øjne, rynkede bryn og regnen drivende ned af sig. Hun kiggede over skulderen tilbage mod det truende monster

af lilla og vand bag sig, fremad mod sin flugtvej og ned igen mod den bevidstløse Tianna, der på en eller anden mirakuløs måde formåede at se helt uskyldig ud. På trods af rebene.

Der lød et brag fra tordenen, og med bandeord i sin mund faldt Jerra på knæ og begyndte at løsne knuderne. Efter en del rusken og et par lussinger, lykkedes det hende også at vække kvinden.

”Du skylder mig én for det her,” informerede Jerra hende surt, så snart der kom liv i de sorte øjne.

Og Tianna gav hende ret, men ikke i den forstand som Jerra havde ønsket. Den netop vågne kvinde orienterede sig, greb ud efter sit sværd og svingede det i retning af Jerras mave. Jerra priste sig lykkelig for at klingen havde været netop ude af Tiannas rækkevidde, for det gav hende en chance for at undvige med nød og næppe. Hun vaklede bagud og forsøgte at overdøve stormvejret idet hun bad Tianna om at stoppe og tage sig sammen. Men Tiannas blik var sløret og hendes bevidsthed tydeligt påvirket af det slag hun måtte have fået i hovedet, og hun fortsatte fremad, sværdet stift foran sig. Til Jerras held havde kvinden endnu ikke vænnet sig til de ændrede omgivelser, og ikke ulig et beruset stankelben gled og smuttede hendes fødder på de regnvåde klipper.

Jerra kravlede baglæns op af klippen bag sig, i håb om at komme uden for sværdets rækkevidde, ”Tianna! Der er ikke tid til det her, kig dog omkring dig!!”

Tianna mumlede et eller andet om en opgave der skulle fuldføres, vaklede frem så hun kunne gribe om klippen og hævede sværdet igen.

Men for sent.

Et gurglende brøl. Begge kvinder drejede blikket mod lyden, og så til i skræk hvordan tusinde liter vand skød frem fra klippefremspring og en susende flod formede sig og bevægede sig deres retning. Tianna sænkede sværdet. Nok havde hun slået hovedet, men selv den mest omtågede idiot kan genkende sin død når den kommer direkte imod hende.

Jerra havde en mere optimistisk indstilling til sin mortalitet. Uden at tøve greb hun fat i Tiannas krave og trak hende op på klippen, tidsnok til at det kun var sværdet, der blev ført med strømmen.

De sad i noget tid og kiggede efter vandet, men det så ikke ud til at den nyformede flod havde tænkt sig at sænke farten foreløbig. Snarere tværtimod, og i takt med at regnen tog til i styrke, steg vandstanden også.

”Reddede du lige mit liv?” mumlede Tianna.

”Ja, jeg ved ikke hvad der gik af mig,” Jerra slap sit greb i Tianna som havde hun brændt sig på hende, ”Men vent med at takke mig til vi rent faktisk er i sikkerhed.”

Flugten fortsatte. De bevægede sig ned af klippesiden, ikke længere kun i fare for at snuble på grund af regnen, men også ved at falde over de mange firben og smådyr, der, ligesom

dem, havde besluttet at deres nuværende opholdssted ikke var optimalt. Men i modsætning til de to mennesker, søgte de op-ad.

”Hvorfor er vi egentlig på vej ned?” råbte Jerra og fik nær sin stemme fejet væk af et vindpust, ”Vandstanden stiger, ville det ikke være bedre at finde en rar klippetop at søge ly på?”

”Har du nogensinde været på et højt, fladt område i torden-vejr?” svarede Tianna.

Jerra tænkte sig om. Tordenvejr var sjældne, selv når de ik-ke involverede regn, men Jerra havde aldrig haft trang til at opholde sig udenfor i de få hun havde oplevede. Vinden var normalt for irriterende.

”Nej.”

”Selvfølgelig ikke, så havde du næppe været i live nu. Har du nogensinde set nogen blive ramt at et lyn? Det er ikke kønt.”

En mindre flod stillede sig i vejen for dem, og de kunne kun lige akkurat nå over med et langt skridt.

”Fedt,” vrissede Jerra, ”så valget står mellem at drukne og at blive ristet. Har du ikke en bedre idé?”

”Magikerne,” sagde Tianna bestemt uden at vende sig om, ”Jeg ved ikke om de kan bruge magi igen nu hvor … hvad end der er sket med den ånd, men det er forsøget værd.”

Der lød en utilfreds lyd fra Jerra, ”Jeg ved ikke hvor meget jeg stoler på den magi.”

Ikke desto mindre viste Tianna sig at have ret. Da de nåede til foden af klippen var ørkenen allerede en gråbrun blanding af sump og sø, himmel og jord i ét, og midt i det hele stod Relin og Patre på en forhøjning af sand, med skjold lysende i deres respektive farver til at beskytte for vand fra oven og fra neden. Da hun fik øje på de to kvinder, lod Patre sit skjold forlænge sig til en passage så Tianna og Jerra kunne småløbe hen over den svampede jord, noget utrygge og med vand strømmende vildt omkring sig på den anden side af en papirtynd væg af lys.

”Hvor er Takir?” Relin ulejligede sig ikke med hilsner, men det havde Jerra efterhånden vænt sig til. Hun slog blikket ned og ville skifte emne, men Relin havde allerede forstået. Han satte sig resolut ned på sandet og lod sin del af skjoldet forsvinde, men de var alle fire så gennemblødte i forvejen, at det ikke gjorde megen forskel.

Patre så spørgende ud, men Jerra rystede på hovedet, ”Lang historie.”

Med ét følte hun sig meget, meget træt. Hun havde mest af alt lyst til at lægge sig ned nu og her, og de andre så ud til at have samme idé. Men ét eller andet – medlidenhed, ansvarsbevidsthed, skyldfølelse eller måske bare angst og ikke at vide hvad de ellers skulle stille op – fik dem til at kæmpe sig ind til Sydperi på en magisk frembragt flåde, og de næste mange timer gik med at redde indbyggere op af de oversvømmede ga-

der, forklare situationen og forsøge at berolige skræmte indbyggere så godt de nu kunne. Jerra forenede en elver med sit tabte barn, og hun så Tianna akavet klappe en mand på ryggen mens han græd på hendes skulder.

Alt sammen mens regnen silede ned. Gradvist holdt tordenbragene dog op, himlen mistede sin lilla farve, og til sidst blev regnen også svagere. Hen imod solnedgang var skyerne lettet, og de magiske spændinger så ud til at gøre en midlertidig tilbagekomst i form af en mangefarvet bue hen over himlen. Hele Sydperi syntes at stoppe op og holde vejret i et kort øjeblik, men først da den sidste regndråbe var faldet, kunne det egentlige oprydningsarbejde begynde.

33

Kjolen var ikke længere hvid. Den havde været ren og nyrenset så sent som samme morgen, men nu var hele den nederste halvdel brunsort af mudder, og de dele der havde undgået den skæbne, var stribet med grønne afsmitninger. Og det til trods for at Jerra havde været forberedt og bundet den op om livet så benene var fri.

Ikke at hendes ben så meget bedre ud. Tykke kager af mudder, nogle halvt indtørrede, andre friske, plettede hendes allerede mørkebrune ben. Sko havde hun ikke brug for – mudderet omklamrede hendes fødder som en naturlig beklædningsgenstand, og det var alligevel nemmere at klatre i bare tæer.

Hun gjorde en kort pause for at få vejret og satte sig på en klippeblok der så ud til at være relativt fri for mudder, løsnede snoren på sin lille taske og trak noget brød frem som hun gav sig til at bide af. Hun bøjede sig forover, og med en fri hånd trak hun forsigtigt en lille blomst op af den bløde jord og betragtede den.

Verden omkring hende var en eksplosion af farver.

Om morgenen den første dag var de vågnet op til et syn som ingen havde turde forestille sig. Man havde håbet på skove, ja, grønne arealer der langsomt og i løbet af årtier ville vokse frem af den næsten døde jord. Men ingen havde regnet med at

se farvestrålende blomster og højt græs strække sig så langt øjet kunne se i alle retninger. Ørkenen var umulig at genkende. Planterne var ganske vidst visnet igen efter få dage, men regnen vendte nu regelmæssigt tilbage, og for hver storm gentog processen sig, som om naturen havde sin egen bevidsthed og kunne planlægge det præcist. Og det var lige før at man kunne høre hvordan det spirede fra de latente frø under den fugtige jordoverflade.

Jerra vendte fascineret den lille blomst i sin hånd. I løbet af de sidste par uger havde hun næsten vænnet sig til at have så mange planter omkring sig, men også kun næsten. Hun havde stadig ikke styr på hvad forskellen var på de forskellige farver og former, hvilke der duftede bedst, hvilke der kunne bruges til lægemidler, hvilke der kunne spises.

Prøvende stak hun blomsten i munden og tyggede eftertænksomt. Den smagte ikke rigtig af noget.

Hun trak på skuldrene, sank og fortsatte med at klatre op af klippesiden.

Snart nåede hun toppen, drejede rundt og betragtede landskabet. Morgensolen stod stadig lavt på himlen, men afgav rigeligt med lys til at oplyse de tilgroede bakker og dale. Sydperi, der for hver dag så mere og mere ud som en ordentlig by igen, lå midt i landskabet, omgivet af farver. Vestperi kunne skimtes i horisonten, og den firkantede klippeformation virkede noget mindre truende i en seng af blomster.

”Nyder du udsigten?” Hun vendte blikket mod en gravsten udsmykket med stof og diverse metalstykker. Den virkede latterligt lille i forhold til klipperne omkring sig og var næsten usynlig, halvt begravet i mudder og allerede overbegroet. Men gu om hun gad slæbe en halvanden meter høj gravstatue helt fra Sydperi og herop. Endda alene: Relin havde afslået at hjælpe – det med begravelser var åbenbart ikke noget elvere gik særlig meget op i – og Tianna havde hun ikke engang gidet spørge. Men ét eller andet skulle Guldhår have.

”For resten, jeg har noget til dig,” Hun rodede lidt rundt i sin taske og fiskede så den lille metalfugl frem. Den virkede stadig og baskede pænt med vingerne når man trykkede på den, om end lidt langsommere og besværet på grund af rust og slid.

”Jeg fandt den på dit værelse i Patres hus,” fortsatte hun, ”Det var vel ikke pænt af mig at efterlade den dengang ved Etalen. Men jeg synes alligevel du skulle have den tilbage.”

Stilhed. Hun betragtede gravstenen lidt, næsten som om hun forventede at den skulle svare.

”Tak for lån.”

Hun skuttede sig lidt, drejede hovedet tilbage ud over horisonten og kneb øjnene sammen i lyset.

”Jeg må hellere smutte igen før det bliver for varmt,” mumlede hun, ”Det er noget af en gåtur, bare for at aflevere en dum, lille metalfugl. Du har bare at være taknemlig, Guldhår.”

Hun løftede en pegefinger mod stenen, følte sig dum og sænkede den igen. Hun åbnede munden for at sige noget, men fortrød og nøjedes med at nikke let, før hun begyndte nedstigningen. Turen ned foregik i dybe tanker; dybe nok til, at Jerra ikke opdagede Tianna før hun stod lige foran hende.

De to kvinder så hinanden an, og Jerras hånd bevægede sig instinktivt ned mod den kniv hun havde i bæltet. Tiannas hvilede allerede på skaftet af et lille sværd hun havde købt. Det var tydeligt af noget dårligere kvalitet end det gamle, men man måtte tage hvad man kunne.

Jerra var den første til at bryde stilheden. Som sædvanlig.

”Jeg går ud fra at du har tænkt dig at slå mig ihjel nu.”

Tianna trak på skuldrene, ”Hvorfor?”

Dét svar hylede Jerra en smule ud af den. Hun slap tøvende grebet om sin kniv og viftede en hånd i luften foran sig, ”Øh. Fordi det viste sig at jeg ingen indflydelse havde på tørken? Fordi den eneste grund til at jeg blev benådet, var at jeg skulle få regnen tilbage, og nu er den tilbage – uden at jeg gjorde noget for det.”

Tianna betragtede hende roligt.

”Fordi det var din opgave. Patre sagde—”

Den sorthårede kvinde kløede sig i baghovedet, ”Det var min opgave, ja. Det var reglerne.”

Tianna kiggede eftertænksomt ud i luften i lidt tid, før hun drejede blikket tilbage mod Jerra, ”Men der er også andre regler. ’Øje for et øje’, og den slags.”

”… Hvad prøver du at sige, Tianna?”

Tianna kneb øjnene sammen, ”Hold dig langt borte fra Monethil. Bliv her i syden, rend rundt i bjergene, tag til Vestperi, hvad ved jeg. Bare hold dig fra Monethil, og jeg lader dig være i fred.”

Jerra løftede et øjenbryn.

”Jeg fortæller byherren at du er død. Resten af byen får samme besked. Du kan hermed betragte din straf som udtjent.”

”Og alt jeg skal gøre er at holde mig ude af byen.”

Et nik.

”Gjort. Ikke ti vilde kameler ville kunne få mig tilbage i den mødding af en by.”

Tianna undlod at kommentere på den udtalelse, men lod til at betragte samtalen som slut, vendte sig om og gik. Men Jerra kunne ikke dy sig;

”Du *er* klar over at jeg slog adskillige personer ihjel med den brand, ikke? Bare fordi jeg reddede dit liv, betyder det ikke at det her gør os kvit – din ’øje for øje’-idé fungerer ikke helt.”

Tianna stoppede op, men vendte sig ikke om, ”Du hjalp adskillige personer i Sydperi under regnen. Og regnen selv har reddet tusindvis af folk fra døden.”

Forvirret rystede Jerra på hovedet, ”Hørte du ikke hvad jeg sagde lige før? Profetien var en løgn, jeg havde slet ikke noget at gøre med alt det her. Det var aldrig mig.”

”Det var aldrig dig,” nikkede Tianna.

Jerra tav. Lagde ubeslutsomt armene over kors. Hun forventede halvt at Tianna ville vende sig om og hugge løs på hende med sværdet alligevel. Og hun var ikke helt overbevist om at hun ikke ville give hende lov.

Til sidst drejede Tianna hovedet og betragtede Jerra over sin skulder, ”Men du var her jo alligevel. Teknisk set.”

Og det var det. Tianna erklærede samtalen for endeligt forbi ved at gå uden at vente på svar. Jerra stod tilbage med rynkede bryn og så efter kvinden, indtil hun kun var en lille streg langt borte. Hun gav et irriteret fnys fra sig, kørte sine hænder gennem håret og kiggede op i den blå himmel. Teknisk set. Forbandede teknikaliteter.

Hun lod armene falde og begyndte at traske gennem blomsterne, mudder op til sine ankler.